STRIPSCHRIFT

TIJDSCHRIFT VOOR STRIPLEZERS

FL 2,25/35F

in dit nummer als compleet verhaal

tekko taks en het wereldvoedsel-probleem

STRIPS LEREN MAKEN

STRIP ALS POLITIEK INSTRUMENT

DE MAKER VAN TEKKO TAKS

PRIKKEBEEN ALS PRIKKELLECTUUR

POGO

VERSCHIJNT MAANDELIJKS
FEBRUARI 1970
14

bommel VRIJ BEWERKT

Enige tijd geleden organiseerde het NIVON voor haar jongerengroep (15 tot 23 jaar) een kamp te Lage Vuursche. Vijf dagen lang werd daar druk geschilderd, muziek gemaakt, gesoldeerd, geëmailleerd, enz. en . . . striptekst geschreven.
Ton Ruys, lid van Het Stripschap, heeft tijdens het kamp namelijk het een en ander verteld over strips en de aanwezigen toen aan het werk gezet. Hij liet hen bij een aflevering van een Tom Poes-verhaal zelf de balloontekst schrijven.
Wat daarvan het vaak amusante resultaat was kunt u hieronder zien.

IK HEB DE INDRUK, DAT HIJ DE LEIDING WEER EENS HARD HANDIG HEEFT GEHOORD.!
JA MAAR... HET KOEVES..
O, JA.....
EN DE KOFFIE MORGEN TOCH GEZELLIG WORDEN??
JE WEET TOCH, DAT JE DE LEIDING HEB..
HOEDE!
JIJ MOET VOOR STRAF ACHTER DE BAR VISHAVONG!!!
6

WAAROM STRAAT OLLIE ZO STOM MET ZIJN ROOM IN ZIJN MOND, MAAK DIA SOPDA METEEN AF!!
O,JEE,! IK HERINNER
JE MEENT HET!?
ME OPBRUS DAT HET KORNUIS RAUW IS BLIJVEN STAAN!!
DAT ZOU ZONDE VAN DE SOEP ZIJN!
SNEL!!
KADDEN WHT ER TE KADDEN VALT!!!
6

TOM POES EN HET **HUF**TER

WAAROM KOOPT HUL SUPER GEEN SCHOENEN VAN HUP, HET NU HEER OLLIE R.A.
WERKELIJK HEER HUL,
O, JAAAA ?!
HIJ HUP IS UW ZILVEREN FLORYN EEN DAALDER WAARD!
GOEDEROOMME! DAT DOE IK!!!
HEE-WACHT
HAAST JE, VERGEET ALL PROEFJEN DE LAAK LAAT GEBROCHT HEBBEN!
6

GEHEI UIT HET VECHTEN.... DE NIEUWE ASTERIX IS UIT!!
O, JAAA.!!
EN HIJ HEEFT DAN???
IK MOET HIJ DONALD OOK TEGEN HEBBEN!
TOM.... ZEI JE DE NIEUWE ASTERIX???
IK BENT HOOG!
LOPEN,... LATEN WE DE KLOK OVER VALLEN!!
6

stripschrift

strips leren maken . . .

Te beginnen met deze aflevering van Stripschrift willen wij van tijd tot tijd debutanten op stripgebied gelegenheid geven zich voor te stellen. Leo van der Kruk, een leerling van de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten in Den Haag, opent de reeks met zijn stripverhaal over de dienstkeuring. Een goede aanleiding voor ons om ons te verdiepen in de vraag, hoe iemand in Nederland strips kan leren maken.

Alvorens op deze vraag nader in te gaan kan het dienstig zijn om zich ervan bewust te worden of men het maken van strips als al dan niet lucratieve hobby wil beschouwen, of dat men ervan wil kunnen leven. Het is tenslotte geen geheim dat heel wat buitenlandse striptekenaars aan hun scheppingen fortuinen hebben overgehouden. Enerzijds dank zij moderne verkoopmethoden (syndicaten!) zodat één en dezelfde strip in tientallen, ja honderden bladen verschijnt. Anderzijds uit opbrengsten van rechten op commercieel gebruik van hun populair geworden figuren (Fabeltjeskrant!).

Streeft men het ideaal na van de eenmansstrip, d.w.z. acht men zich capabel om, zonder hulp van anderen, plots te bedenken, scenario's samen te stellen, tekeningen op te zetten en uit te werken en dialogen te schrijven (Kraaienhove!) en dit een hele poos vol te houden? Of wil men zich er in eerste aanleg toe beperken, bestaande stof in stripvorm weer te geven? Kent men de leeftijdsgroep al, die men met zijn strips denkt te bereiken? En het milieu? Wil men met zijn strip een lezerspubliek voornamelijk bezighouden of is men primair gedreven door een ideaal dat men ook via de strip wil uitdragen, zoals het doorbreken van een taboe of het omverwerpen van een politiek stelsel? Of denkt men zelfs uitsluitend aan de opdrachtstrip, d.w.z. de stripadvertentie of de sales promotion-strip? Moet het een doorlopend verhaal worden of een gag per dag? Worden de figuren realistisch of caricaturaal of zelfs dieren? Houdt men zijn strip actueel of juist tijdloos? Komt de tekst onder de tekeningen, met uitgebreidere literaire mogelijkheden, maar onvermijdelijke traagheid in de opeenvolging der gebeurtenissen? Of heeft men genoeg aan de ruimte die de leuterlussies hebben te bieden? Denkt men aan een dagstrip in een dagblad of aan een panel in een weekblad of wil men meteen in boekvorm publiceren? Denkt men in kleuren of in zwart/wit? Wil men zich aanpassen bij het idioom van een bepaalde lezerskring of hoopt men elementen in te bouwen waarvan men verwacht dat deze de exporteerbaarheid kunnen bevorderen? Houdt men bij voorbaat rekening met bewerking tot toneelstuk, gespeelde film of tekenfilm, al dan niet voor de televisie? Moeten er gimmicks worden ingebouwd die zich in geval van populariteit van de strip lenen voor merchandering? En hoe stelt men zich zijn status voor: wil men tegen een vast salaris thuis of in een studio werken, zodat men zich over produktie en verkoop geen zorgen hoeft te maken? Of denkt men opgewassen te zijn tegen een wisselvallig freelance bestaan? Vragen, vragen vragen . . .

➡

Tijdschrift voor striplezers
Nummer 14

Uitgegeven door
N.V. Drukkerij Levisson voor

het stripschap

Nederlands centrum voor belangstellenden in strips, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 30 september 1968.
Doel: de waardering bevorderen voor strips in het algemeen en Nederlandse strips in het bijzonder.

Adres van redactie en administratie:
De Bruyn Kopsstraat 10, Rijswijk, telefoon (070) 90 87 80

Redactieraad voor dit nummer:
R. van Eyck
P. Hans Frankfurther
R. Richard

Eindredactie:
Nettie Hagens

Verantwoordelijk redacteur:
Frits de Winter

Vormgeving:
Nico Buis

Prijs *f* 2,25
Verschijnt twaalf maal per jaar

Inhoud van dit nummer:

Bommel vrij bewerkt 2
Strips leren maken 3/5
Leuterlussies
Nieuws van de stripmarkt 5
De strip als politiek instrument 6/7
Interview met Henk Kabos
Verhalenlijst Tekko Taks 8/9
Prikkebeen als prikkellectuur 10
Nieuws van de stripmarkt
Tekko Taks op Het Loo
Phénix-nieuwtjes 11
Beginners in de stripwereld 12/13
Leuterlussies
Kresse in de Caga
Opmerkelijk opmerkzame Kuifjelezers 14
Mededelingen van Het Stripschap
Summary 15

Een bliksemenquête bij het dozijn kunstacademies dat ons land rijk is, leert dat het tekenen van strips nergens als speciaal vak op het rooster staat. Er bestaan echter wel enige lichtpuntjes.
Op de Rietveldacademie in Amsterdam kunnen leerlingen die zich op striptekenen willen toeleggen daar wel onderricht in krijgen.
Ook in Arnhem (adj.-dir. Vermeulen) is begeleiding mogelijk.
Den Bosch zegt het zo: „leerlingen die geïnteresseerd zijn kunnen er enkele lessen in krijgen".
Directeur Kobben (Breda): „leerlingen die dat willen kunnen speciale aanwijzingen krijgen".
Directeur Zwiers (Groningen): „leerlingen die er belangstelling voor hebben kunnen aanwijzingen krijgen. Ervaring moeten zij echter in de praktijk opdoen".
Rotterdam: „leerlingen die zich willen specialiseren op striptekenen kunnen gecoached worden".
Tenslotte Academie Artibus, Utrecht: „Striptekenen is een héél klein onderdeel van het vak illustratietekenen".
Aan de Famous Artist Schools (Nederland) N.V. in Amsterdam bestaat wel degelijk de mogelijkheid zich te specialiseren in het tekenen van strips. Na de basisopleiding die 2 à 3 jaar duurt, kan men nog een jaar lang een gespecialiseerde cursus volgen, o.a. in het tekenen van stripverhalen, zo vertelde de heer Van Dillewijn, counsellor aan de school, ons.

Dit is natuurlijk in de eerste plaats een kwestie van vraag en aanbod: als de behoefte aan striptekenaars genoeg zou stijgen, kwam er echt wel een opleidingsmogelijkheid. Het zou te ver voeren om hier na te gaan hoe het komt dat er zo weinig vraag is naar strips van eigen bodem. Evenals bij de Nederlandse speelfilm wreekt zich hier ongetwijfeld de geringe omvang van ons taalgebied. Het gevolg is in ieder geval dat een aspirant-striptekenaar heel wat hindernissen op zijn weg ontmoet. Het secretariaat van Het Stripschap ontvangt met hardnekkige regelmaat brieven die daarvan getuigen.

„Al een paar jaren maak ik stripverhaaltjes", schrijft een Nijmeegse kweekschoolleerling. „Mijn voornaamste hobbies zijn ruimtevaart en sterrekunde, en daar zijn bijna al mijn stripverhalen op gebaseerd. Nu heb ik een pagina van mijn strips bijgestuurd, zodat u ook uw mening erover kunt vormen".

„Is er ook een mogelijkheid voor lieden die zelf stripjes en grapjes schrijven om daar op de een of andere manier iets mee te doen?" vraagt een juffrouw aan de Minervalaan in Amsterdam. Een mevrouw in Berg en Dal schrijft, dat het haar „bedoeling is stripverhalen te gaan schrijven en illustreren". „Wat ik eigenlijk wilde weten is hoe de hele procedure bij het maken van een strip is, wat voor materiaal papier en kleurtechnieken er gebruikt worden, en hoe ikzelf het beste strips zou kunnen tekenen", vraagt een Arnhemse briefschrijver. „Hoewel ik bij verschillende boekhandels heb gevraagd of ze een handleiding voor de techniek van het tekenen van stripverhalen hadden, kon ik er niets over vinden".
Nu hadden die boekhandels hem natuurlijk kunnen wijzen op het bestaan van een reeks door Talens geïmporteerde Walter Foster-boeken, zoals Cartooning Jobs for the Beginner, Modern Cartoon, How to draw funnies and Comics.

Deze albums staan boordevol tips uit het vak: je steekt eruit op over potloodschetsen en het inkten ervan, over gezichtsuitdrukkingen, over vlakverdeling, over balloons, over het opbouwen van een archief en (uiteindelijk) over het verkopen van je werk. Groten uit de Amerikaanse strip verleenden er hun medewerking aan. Zo is er ook een uitgave van Pitman Publishing Corp in New York: Jack Markow's Drawing and Selling Cartoons. Cartoonists' Exchange, Pleasant Hill, Ohio, U.S.A. geeft zelfs in 34 schriftelijke lessen een cursus striptekenen voor ongeveer *f* 200,— (inlichtingen kosten natuurlijk niets!).

Voor men een strip begint moet men een studie maken van de mogelijkheden om hem lang vol te houden. Dat moet op voorhand vaststaan, dat kunt ge niet aan het toeval overlaten. Het is het voordeel van de stripfiguren van nooit te sterven: door de hoofdfiguren regelmatig nieuwe tegenspelers te geven en het decor te veranderen. Regelmatig nieuwe bijfiguren bedenken, die op hun beurt uitgroeien tot hoofdfiguren is een van de middelen om een reeks lang vol te houden. — Willy Vandersteen tijdens de 2de Nederlandse dag van het beeldverhaal.

Met dat al zal het de lezer inmiddels wel duidelijk zijn geworden dat hij van ons geen zaligmakend antwoord hoeft te verwachten op zijn vraag hoe hij strips kan leren maken.
Zo onthouden we ons hier ook van een mening over oefenen in workshopverband. Wél wagen wij ons aan enige ongetwijfeld voor bestrijding vatbare stellingen:

1. Ieder talent heeft weerwerk nodig: ook een striptekenaar kan het niet stellen zonder iemand die bereid is om als klankbodem te fungeren en hem van tijd tot tijd gevoelig tegen de schenen te schoppen. Voor het zoeken van zo iemand kan men het beste iemand zoeken met eigenschappen waar men zelf niet over beschikt. Vreest men, na enige tijd „droog te zullen lopen", dan probeert men aan een ideeënman te komen. Voelt men dat zijn dialogen houterig klinken, dan ligt het voor de hand dat men een partner tracht op te sporen die zijn taal beter beheerst. Is men te ongeduldig voor het uitwerken van zijn ideeën, dan streeft men op dát vlak naar assistentie.
Mist men de zelfdiscipline om zich aan een werkschema te houden, dan moet men het meer van het organisatietype hebben. En is men zich ervan bewust dat men onvoldoende is opgewassen tegen de barre buitenwereld, de „uitzuigende uitgevers", de „handige handelaars", dan meet men zich eventueel gezamenlijk — een manager/promotor aan.

2. Een dagstrip is niet eerder voor publikatie rijp dan nadat er drie verhalen à plm. 75 afleveringen volledig persklaar zijn uitgewerkt, waar ten minste drie deskundigen hun licht over hebben laten schijnen. Omdat striptekenaars ook gedurende deze voor hem improduktieve periode moeten leven, zit er voor hen weinig anders op, dan om met een

rijke vrouw te trouwen die hen in staat stelt zich lang genoeg van andere beslommeringen te onthouden. Bij ontsteltenis van deze faciliteit is men op eigen vrije tijd aangewezen. Of men zijn werk wil laten lichtdrukken en rondsturen langs het tiental redactiecombinaties, dat ons land rijk is of naar een dagblad van aan het desbetreffende stripverhaal verwante signatuur, of dat men er verstandiger aan doet, de ervaring van in de verkoop van strips gespecialiseerde persbureaus, zoals bv. Swan Features Syndicate, te benutten, moet een ieder voor zichzelf uitmaken.

Iedereen, die zijn strips geheel zelfstandig maakt, loopt vroeger of later droog: geen mens kan het opbrengen tot in lengte van jaren alle facetten van zijn werk onverflauwend te beheersen.
Het gevolg ligt voor de hand: voor objectieve buitenstaanders laat de kwaliteit zich weergeven als een voortdurend dalende lijn. Voor de tekenaar/schrijver leidt dit tot een vicieuze cirkel: het honorarium van de krant die hem de hand boven het hoofd houdt, omdat hij zo'n beste kerel is, omdat de lezers zo aan zijn strip gewend zijn of om beide redenen, is niet toereikend om er tevens toelevering van fris bloed uit te bekostigen. Bijgevolg is doorverkoop aan andere bladen vrijwel ondenkbaar. Laat de krant zo'n striptekenaar vallen, dan is hij nergens meer. Tijdige sanering van een drooggelopen strip is dan ook in het belang van alle betrokkenen — niet in de laatste plaats de lezer.

Wij willen deze inleiding niet besluiten zonder met name de striptekenaars onder onze lezers op te wekken, ons te schrijven in hoeverre bovengenoemde gedachten met hun ervaringen overeenstemmen. Een bloemlezing uit die reacties hopen wij in een der komende nummers van Stripschrift te kunnen afdrukken.

LEUTERLUSSIES

Nu ruim drie jaar geleden — op 26 januari 1967 — verscheen het vro - lijke elke-14-dagen-blad" Heintje voor het eerst. Inmiddels weekblad geworden, heeft de Heintje-jeugdkrant op 18 december 1969, met een fraai stripkalendertje 1970, voorlopig afscheid genomen van zijn lezers. Voor werk van eigen bodem heeft Heintje vrijwel geen betekenis gehad: Joop Geesinks RICK DE KIKKER was de enige Nederlandse strip die er een poos in voorkwam . . . Eveneens bij Trion kwam het verhaal naderhand in boekvorm uit. Bij de liquidatie van deze self-liquidizer past de uitspraak: zo kwam Heintje aan zijn eindje.

*

PEP, sedert 3 januari 48 pagina's voor 60 cent, zegt geen woord te veel: „met vrachten strips" noemt het zich terecht „stripweekblad". SJORS (32 blz. voor 45 cent) is nérgens meer!

*

De GVN — voluit geschreven Beroepsvereniging Grafische Vormgevers Nederland — heeft op 13 december in Dronten een algemene ledenvergadering gehouden. Daar werd o.m. besloten om een bijeenkomst van alle Nederlandse striptekenaars voor te bereiden, waar de gemeenschappelijke problematiek kan worden besproken. GVN-leden noemen zich „goed voor het maken van affiches, briefpapier, handelsmerken en verpakkingen, advertenties, stands, jaarverslagen en andere nuttige en onnuttige zaken". Dus waarom geen strips? Zouden we daaraan willen toevoegen.

*

Wat aan het dagblad Trouw met name nog ontbreekt is een stripverhaal, dat ook volwassenen duurzaam vermag te boeien.
(Stelling bij het proefschrift dat Pieter Cornelis Bos uit Rotterdam onlangs schreef ter verkrijging van de doctorsgraad.)

NIEUWS van de stripmarkt

Van tijd tot tijd duikt hier en daar een herinnering op aan de Rotterdamse tekenaar G. Th. Rotman.
Nu eens zijn het de apestreken van Bobby, dan weer De avonturen van Toontje Ezelsvel. De redactiecombinatie Het Kwartet nam het om meer dan één reden loffelijke initiatief, Prinsesje Sterremuur opnieuw uit te geven: een sprookje door G. Th. Rotman met 112 plaatjes.
De tekst werd voor deze gelegenheid in de nieuwe spelling overgezet. Het is een sympathiek werkje gebleven waar alle voor het genre kenmerkende figuren in optreden.
Bijzondere vermelding verdient wel het opmerkelijke feit dat een exemplaar van Prinsesje Sterremuur minder dan de helft kost van een exemplaar van Bruintje Beer, en dat hoewel de beide werkjes elkaar in omvang en formaat nauwelijks ont-

lopen, terwijl mag worden aangenomen dat de oplage van Bruintje Beer een veelvoud bedraagt van die van Prinsesje Sterremuur.
Afgehaald aan de loketten van De Rotterdammer, Witte de Withstraat 25, Rotterdam, de Nieuwe Haagse Courant, Parkstraat 22, Den Haag, de Nieuwe Leidse Courant, Steenstraat 37, Leiden of het Dordts Dagblad, Scheffersplein 1, Dordrecht bedraagt de prijs per stuk *f* 1,50.
Wie het franco huis wil ontvangen, moet *f* 1,90 overmaken op giro 82585 t.n.v. de Nieuwe Haagse Courant, met vermelding „verzoeke toezending Prinsesje Sterremuur".
Het herdrukbeleid van Het Kwartet zij de gezamenlijke Nederlandse dagbladen ten voorbeeld gesteld.

*

Tot vreugde van velen, de voorzitter van het Stripschap niet uitgezonderd, worden de herdrukken van De avonturen van Kapitein Rob met ingang van het tiende boek ingeleid door mevrouw M. Kuhn-Groenewoud. Niemand heeft het ontstaan van deze inmiddels klassiek geworden Nederlandse strip van zó nabij meegemaakt als zij!

NU OOK ABONNEMENTEN OP STRIPSCHRIFT MOGELIJK!

Proefabonnement voor een half jaar (6 nummers) slechts *f* 6,50.

Jaarabonnement (12 nummers) *f* 15,—

EEN ENORME BESPARING!

DE STRIP ALS POLITIEK INSTRUMENT

Omdat het precies 125 jaar geleden is, sedert Der Struwwelpeter (in Stripschrift vele malen gesignaleerd als Piet de Smeerpoets) ontstond, heeft Scherz Verlag in München de figuren 'neu frisiert' ofte wel een nieuw jasje aangetrokken ofte wel geactualiseerd.

Hui, wie pfeift der Sturm und keucht,
dass der Baum niederbeugt!
Seht! den Schirm erfasst der Wind,
und der Robert fliegt geschwind
durch die Luft so hoch, so weit.
Niemand hört ihn, wenn er schreit.
An die Wolken stösst er schon,
und der Hut fliegt auch davon.

Wenn der Regen niederbraust,
wenn der Sturm das Feld durchsaust,
bleiben Mädchen oder Buben
hübsch daheim in ihren Stuben.
Robert aber dachte: Nein!
dass muss draussen herrlich sein!
Und im Felde patschet er
mit dem Regenschirm umher.

Schirm und Robert fliegen dort
durch die Wolken immerfort.
Und der Hut fliegt weit voran,
stösst zuletzt am Himmel an.
Wo der Wind sie hingetragen,
ja, das weiss kein Mensch zu sagen.

Sommige van de verwerkte politici zeggen ons niets, andere iets meer, zoals Ulbricht, Svoboda, Erhard, Brandt, Kieslinger, Gerstenmaier, Strauss, Mao Tse Tung, Marx, Engels en Lenin.
Vader en zoon Hachfeld hebben zich met de uitvoering van deze metamorfose belast: vader Eckart bedacht de pointes, zoon Rainer werkte de gezichten bij. Wist u overigens dat Der Struwwelpeter ook in ons land als 'jubileum uitgaaf' is verschenen? Dat gebeurde in 1898 toen drukkerij Roelants in Schiedam vijftig jaar bestond en 'het beroemde hoogduitse kinderwerk' voor Nederlandse jongens en meisjes door ene W. P. Razoux liet bewerken.

phf

Hui, aus Moskau, Warschau, Prag
prasselt kalter Hagelschlag:
Wer die DDR umgeht,
der ist gleich vom Wind verweht.
Blind setzt Willy auf der Reise
weg sich über Oder-Neisse,
und es treibt ihn voller Schwung
fast bis zu Mao Tse-tung.

Wenn der böse Ostwind braust,
dass es allen Frommen graust,
bleibt man hünsch daheim am besten
in dem trocknen warmen Westen.
Willy aber dachte: Nein!
Jetzt muss es entspannend sein!
Nimmt den roten Scharm ganz fest
und patscht los nach Bukarest.

Willy samt Entspannungstraum
wirbelt durch den leeren Raum,
und von Himmel grüssen ihn
Marx und Engels und Lenin:
Es kommt keiner bei uns rein,
ohne Kommunist zu sein!

ik tekende Tekko omdat het zo nodig moest

Als je aan Henk Kabos, geboren te Amsterdam in 1912, wonende in Amstelveen, vraagt hoeveel Tekko Taks verhalen hij getekend heeft, krijg je het volgende antwoord:

„Ja kijk, ik schat omstreeks de dertig, maar je moet wel goed bedenken, het is nu al achttien jaar geleden dat ik de laatste aflevering tekende, en ik heb de meeste nooit uitgeknipt. Ik vond dit werk eigenlijk niet zo belangrijk, zie je.

Het was namelijk een snabbeltje . ."

Red.: Hoe ontstond Tekko dan eigenlijk?

Kabos: Geheel uit zakelijke overwegingen. Want Toonder, bij wie ik destijds werkte, had toen, in 1946, nog een strip nodig. Hij vroeg mij eens een paar figuren te ontwerpen. Ik werkte toen op de tekenfilm-afdeling van de Toonderstudio's, waar ik o.a. 'Tom Poes and the Magic Music' en 'Tom Poes en de Goede Reuzen' heb getekend. Deze laatste film werd in de oorlog vervaardigd en was gebaseerd op het eerste T.P.-boekje 'De Blauwe Aarde'. Er werden echter een paar veranderingen in aangebracht, zodat het een duidelijke parodie werd op de Duitse bezetter. B.v. de dwerg Pikkin was mank en leek ook uiterlijk op Seyss Inquart. En de kwade reuzen die het land binnenvielen, droegen Duitse laarzen. De Duitsers hebben er echter wonderlijkerwijze nooit wat van gemerkt en de film is met een behoorlijk succes in de Nederlandse bioscopen gedraaid. Een van mijn collega's was James Ringrose. We hebben toen, op een avond, vergezeld van een fles jenever, de figuur van Tekkel Taks, want zo heette hij toen, ontworpen. Als gegeven namen we een burgerlijk maar toch slim renteniertje, in de gedaante van een tekkel, die gek was op zijn huisje en zijn tuintje, en die het liefst met rust gelaten wilde worden. Desondanks werd hij toch elke keer in een avontuur betrokken. We hebben deze ontwerpen aan Toonder voorgelegd, en we besloten met de strip te starten. Dit kon echter niet overdag gebeuren, aangezien onze werkzaamheden op het vlak van de tekenfilm van groter belang waren. Daarom moesten we het 's avonds, in onze vrije tijd, doen. Het was dus in feite een bijbaantje. In het eerste verhaal verschoten we al ons kruit. Tekko maakte een wereldreis, ging naar de maan, en dook in de Amsterdamse grachten, met een 2e-hands duikerpak, dat hij eerst in zijn badkuip had uitgeprobeerd.

Om bij latere verhalen ook een goede plot te krijgen moesten we gebruik maken van bijfiguren, zoals Terry Fox, Professor Starreveld en zijn huishoudster Pollie Mops. Al deze namen en ideeën kwamen, alweer, voort uit de jenever.

Red.: Wat deed James Ringrose precies?

Kabos: Wel, hij werkte de plot, dus de ondergrond, die ik schreef, uit tot een goed in elkaar zittend verhaal. Tevens inkte hij de door mij gemaakte potloodtekeningen. Bij elkaar maakten we zo'n 1 à 1,5 afleveringen per avond. Soms ook wel 2 en soms ook niets, als we naar de bios gingen.

Red.: Ringrose tekende dus ook?

Kabos: Jazeker, hij heeft ook nog een andere strip gemaakt, 'Blix Kater', voor het Tom Poes-Weekblad.

Red.: Heeft u ook nog andere strips gemaakt?

Kabos: Ja, om er eentje te noemen waar ik zelf erg tevreden over was: Barendtje Big, in 1964, voor het weekblad Eva. Een typische kinderstrip, maar heel erg mooi gekleurd en gedrukt. Dat is overigens mijn laatste schrede op het pad der strips geweest.

Red.: Vindt u dat er van enige gelijkenis sprake is tussen Tekko en andere dierenfiguren uit strips, zoals bijvoorbeeld Fokkie Flink?

Fel orerend antwoordt **Kabos:** Er is van geen gelijkenis sprake! De figuren en toestanden uit Tekko Taks zijn volkomen origineel! Wie is Fokkie Flink overigens?

Red.: Kunt u een paar buitenlandse kranten noemen waarin Tekko is verschenen?

Kabos: Nou 'es kijken. O.a. in dagbladen in Ierland, Turkije, Duitsland en nog een paar landen die ik zo gauw niet weet. Dit allemaal nadat we gestopt zijn met de strip, want terwijl deze nog liep, tot 1952, had Trouw het alleenrecht. Op het moment wordt Tekko weer herdrukt in vele Nederlandse provinciale kranten, zoals de Friese Koerier, Nieuwsblad van het Zuiden, enz.

Red.: Zijn er ooit balloonstrips van Tekko verschenen?

Kabos: Nee, we hebben dit om economische redenen niet gedaan. Tekko was speciaal voor buitenlandse verkoop gecreëerd. Een balloonstrip levert met vertaling altijd moeilijkheden op(?). En bovendien was er geen vraag naar.

Red.: Waarom bent u met Tekko gestopt, terwijl de strip zo goed liep?

Kabos: Wel, ik was toen reeds overgestapt naar de Joop Geesink Productions, waar ik tegenwoordig nog werk, maar daar komen we straks nog wel op terug. Tekko moesten Ringrose en ik nog steeds in onze vrije tijd produceren. Aangezien je je als striptekenaar aan een vast schema hebt te houden, je moet namelijk een maand vooruit werken, hielden we geen vrij moment meer over. Ontspanning en zo was er niet bij. Het werk, hoe leuk ook, ging na acht jaar erg vervelen. Er kwam te veel sleur in, en we moesten naar verhalen gaan zoeken, terwijl we van mening waren dat dit spontaan moest komen. Daarom zijn we er in 1952 mee opgehouden.

Red.: Wat zijn precies uw artistieke bezigheden bij Geesink?

Kabos: Ik ben daar art-director van Dollywood. Dat houdt in dat ik zorg voor de ontwerpen, het draaiboek en de kameraplanning bij een poppenfilm van Geesink. Verder kan ik alleen maar zeggen dat ik het erg leuk werk vind.

Red.: En tot slot, bent u nog van plan strips te gaan tekenen?

„Ja", antwoordt **Henk Kabos** lachend, „als ik gepensioneerd ben zal ik er misschien eens over nadenken . .'

Achter in deel twee van de Tekko Taks serie staat: Als deel drie zal verschijnen: Tekko Taks en het voedselprobleem. Deel drie blijkt echter het verhaal 'Tekko Taks en het grote Plan' te zijn.

Mede om aan de destijds gewekte verwachtingen te beantwoorden hebben wij besloten om het verhaal 'Het Wereldvoedselprobleem', dat eerder in het dagblad Trouw verscheen, voor het eerst in boekvorm in dit nummer te publiceren.

Peter Loeb
Pieter Ariëns Kappers
m.m.v. Klaas v. d. Spoel

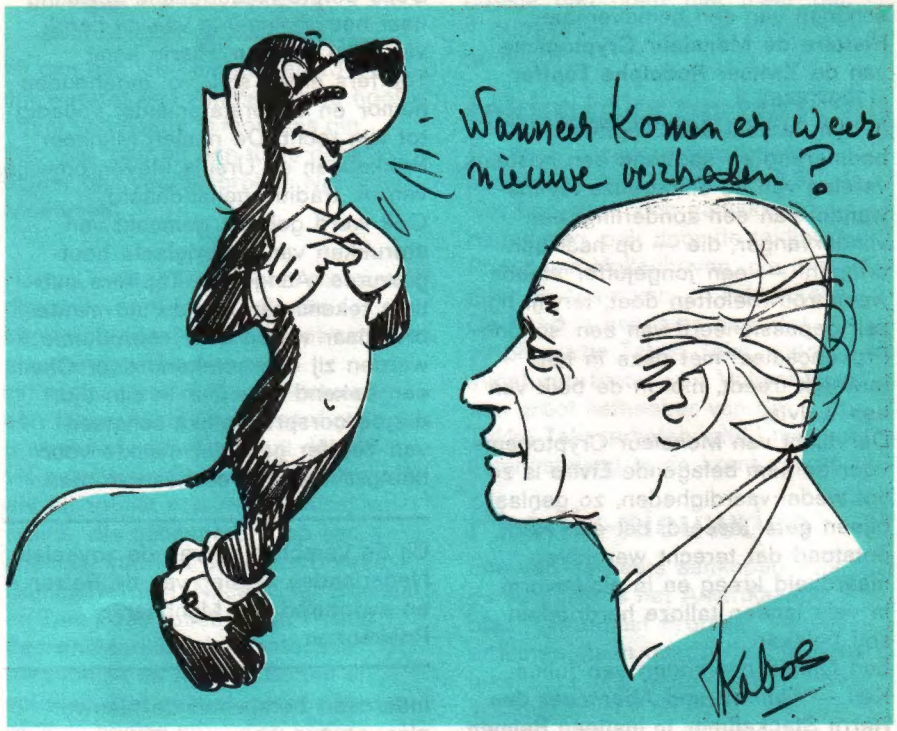

Deze én de beide andere tekeningen die het interview illustreren zijn speciaal voor dit artikel in Stripschrift door Henk Kabos getekend. Het is voor het eerst na 18 jaar dat hij weer Tekko Taks heeft getekend.

verhalenlijst Tekko Taks

Van Tekko Taks zijn in totaal 31 verhalen verschenen, te weten:

1e serie

1. De lotgevallen van Tekko Taks 1 t/m 110 (in boekvorm uitgegeven door Dagblad De Nieuwe Nederlander)
2. Tekko Taks zet de klok terug 1 t/m 110
3. De held van het legioen 1 t/m 110

2e serie

1. Op glad ijs 1 t/m 83 (als deel 1 in boekvorm uitgegeven door De Muinck & Co., Amsterdam)
2. De zoon van het hemelse rijk 1 t/m 88 (als deel 2 in boekvorm uitgegeven door Dagblad Trouw)
3. Het wereldvoedselprobleem 1 t/m 77 (in boekvorm uitgegeven als bijlage van Stripschrift 14)
4. Het spookslot Ilpenrode 1 t/m 96
5. Tekko breekt het diepte-record 1 t/m 88
6. Tekko ontraadselt het Congo-mysterie 1 t/m 88
7. De tombe van Rammenas 1 t/m 88
8. De wonderpitten 1 t/m 88
9. De kaart van Matto Grosso I 1 t/m 88
10. De kaart van Matto Grosso II 1 t/m 100
11. Het grote plan 1 t/m 90 (als deel 3 in boekvorm uitgegeven door Dagblad Trouw)
12. De goud-atol 1 t/m 96
13. De twintig dagen 1 t/m 96 (als deel 4 in boekvorm uitgegeven door Dagblad Trouw)
14. Tekko in de Apie Fauna 1 t/m 86
15. De klimop-mannetjes 1 t/m 70
16. Tekko waait met de wind mee 1 t/m 92
17. Tekko op de Vliegende Hollander 1 t/m 92
18. Tekko duikt in het verleden 1 t/m 96
19. De nieuwe uitvinding 1 t/m 96
20. De Kereweers 1 t/m 98
21. De atoompantoffels 1 t/m 114
22. De drie wensen 1 t/m 96
23. Het televisie-avontuur 1 t/m 96
24. Tekko in een klein badplaatsje 1 t/m 96
25. De rode hond 1 t/m 96
26. Tekko in cacao 1 t/m 96
27. De vogelverschrikker 1 t/m 96
28. De Grand Prix 1 t/m 117

Tekko Taks verschijnt op het ogenblik nog als dagstrip in de volgende kranten: Verenigde Noordhollandse Dagbladen, Nieuwe Apeldoornse Courant, Leeuwarder Courant, Nieuwsblad voor Zuid-Holland en Utrecht en Graafschapbode. Verder beleeft Tekko Taks zijn avonturen in België, op Curaçao en in Helsinki.

prikkebeen als prikkellectuur

In het nummer van 25 januari 1845 van het Franse tijdschrift **Illustration** zorgt de uitgever voor een sensatie: hij laat de eerste aflevering verschijnen van een beeldverhaal: **Histoire de Monsieur Cryptogame** van de Zwitser **Rodolphe Töpffer** (1799-1846).
In zijn verhaal doet Töpffer badinerend en spottend een kostelijk verslag van de amoureuze levenswandel van een zonderling, een vlindervanger, die — op háár aandringen! — een jongejuffer steeds weer trouwbeloften doet, terwijl hij, zelf gepassioneerd van een 'schone Provençaalse' met deze in het huwelijk treedt, n.b. in de buik van een walvis.
De vlucht van Monsieur Cryptogame voor de hem belagende **Elvire** is zo vol wederwaardigheden, zo geniaal bijeen gefantaseerd, dat een werk ontstond dat terecht wereldvermaardheid kreeg en in albumvorm in vele landen talloze herdrukken zou beleven.
Een Duitse bewerking van Julius Kell — **Fahrten und Abenteuer des Herrn Steckelbein, in lustigen Reimen** — stond model toen **Johan Jacob Anthony Goeverneur** in 1858 — ook alweer voor kinderen, en op rijm — er een Nederlandse bewerking van maakte, met **Mijnheer Prikkebeen** en **zuster Ursula** als hoofdpersonen.

1845-1970
125 JAAR PRIKKEBEEN

Maar **Monsieur Cryptogame** was allerminst een kinderboek. Uit de bewerkingen van Kell en Gouverneur werden een stuk of tien plaatjes weggenomen om de amoureuze draad zoek te maken en voor kinderen minder geschikte toneeltjes te verdonkeremanen.
Nu, na 125 jaar, werd het hoog tijd van het oorspronkelijke verhaal een integrale vertaling te brengen.

Deze eerste Nederlandse vertaling naar het origineel is van de hand van **Wim Hofman.** Hierin komt Töpffers eigen stijl, vol ingehouden humor en understatements, volledig tot zijn recht. De namen Mijnheer Prikkebeen en Ursula bleven omwille van de traditie gehandhaafd.
Ook werd gebruik gemaakt van afdrukken van de **originele** houtgravures. Aangezien Töpffers subtiele tekeningen toendertijd minder bruikbaar waren voor reproduktie werden zij overgetekend door **Cham,** een bekend tekenaar in zijn tijd, die de oorspronkelijke schetsen van Töpffer geschikt maakte voor houtgravures, de clichés van toen.

Bij de verschijning van de zoveelste Nederlandse versie* van de Reizen en avonturen van Mijnheer Prikkebeen

---

Inderdaad betekenen de nieuwe plaatjes een belangrijke vooruitgang ten opzichte van de in ons land gangbare, zoals deze jarenlang door uitgeverij Becht te Amsterdam in omloop werden gehouden. Een vergelijking van het meest rechtse plaatje van blz. 17 uit laatstgenoemde versie met het meest linkse plaatje van bijgaande proeve van illustratie uit de thans ten doop gehouden uitgave leert, dat de reproduktie weliswaar met $^1/_3$ is verkleind, maar aanzienlijk beter het origineel tot zijn recht laat komen. De vier daarop volgende afbeeldingen treft men bij Becht zelfs helemaal niet aan. Anderzijds gebiedt de eerlijkheid hieraan toe te voegen dat de tekst-indeling bij Becht heel wat smaakvoller geschiedde, terwijl ook de keuze van het anachronistische lettertype niet als een vooruitgang valt te beschouwen.

Prikkebain
Eveneens bij Becht verscheen op 1 oktober 1962, met een garantie overigens van het H.S. Kammingafonds, Wonderlieke Raaize van meneer Prikkebain. Aanleiding tot deze Groningse versie was het 125-jarig bestaan van het Gronings Studenten Bittergenootschap Omlandia.

Spectrum
Trouwens ook Het Spectrum in Utrecht heeft zich met Prikkebeen beziggehouden. In afwijking van alle overige edities betrof het hier een normale boekuitgave: Gabriël Smit berijmde de tekeningen van Aart van Ewijk.

Neef
Nu we tóch bezig zijn: in ons land is Prikkebeen dermate populair dat uitgevers er klaarblijkelijk been in zagen om hem aan familie te helpen. Zo verscheen bij de Gebroeders Koster in Bussum DE NEEF van Prikkebeen, in 61 afleveringen aan de jeugd verhaald door Oom Abraham bij tekeningen van Daan Hoeksema. Een jaartal staat er niet bij: het einde van de twintiger jaren wellicht?

Zoon
Ook een ZOON bleef Prikkebeen niet bespaard: vóór uitgeverij Kruseman hem in 1951 uitgaf had hij jarenlang gedommeld in een lade van het bureau van zijn schrijver-tekenaar Jac. A. Hazelaar. De tand des tijds heeft de zoon van Prikkebeen echter niet ongemoeid gelaten.

---

* Eind januari bij uitgeverij Van Hoeve, Den Haag. Prijs *f* 4,90.

Afbeelding uit de Nederlandstalige uitgave van 1858

W'at bekomen van den schrik,
Kuiert Nel eens rond met Prik,
Die verliefd raakt op en top;
Speleman strijkt vroolijk op,
Terwijl Dikkie breed vertelt,
Hoe 't is met zijn pruik gesteld.

Dezelfde afbeelding als links, zoals hij voorkomt in de zojuist verschenen uitgave; daarnaast de vier plaatjes die in het boek uit 1858 geheel ontbreken.

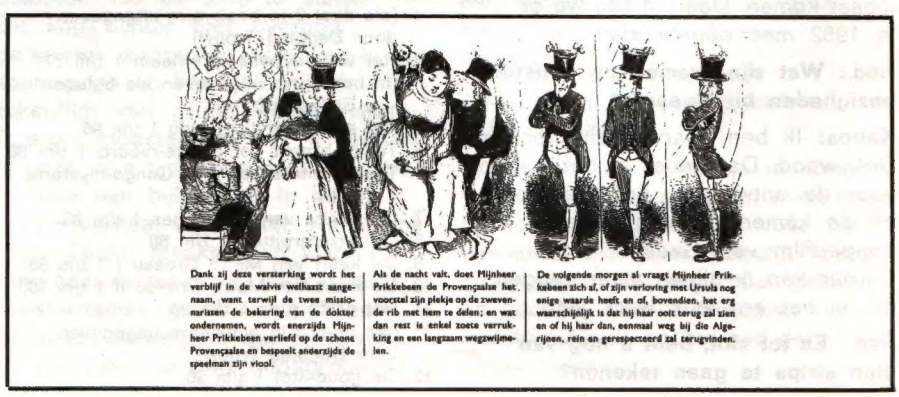

Dank zij deze versterking wordt het verblijf in de walvis welhaast aangenaam, want terwijl de twee missionarissen de bekering van de doktor ondernemen, wordt enerzijds Mijnheer Prikkebeen verliefd op de schone Provençaalse en bespeelt anderzijds de speelman zijn viool.

Als de nacht valt, doet Mijnheer Prikkebeen de Provençaalse het voorstel zijn plekje op de zweverde rib met hem te delen; en wat dan rest is enkel zoete verrukking en een langzaam wegzwijmelen.

De volgende morgen al vraagt Mijnheer Prikkebeen zich af, of zijn verloving met Ursula nog enige waarde heeft en of, bovendien, het erg waarschijnlijk is dat hij haar ooit terug zal zien en of hij haar dan, eenmaal weg bij die Algerijnen, rein en gerespecteerd zal terugvinden.

NIEUWS van de stripmarkt

Uitgeverij Wolters (Eric) Noordhoff wil in het voorjaar ook andere strips gaan herdrukken. U hoort er méér van . . .

Van herdrukken gesproken: in de afgelopen maanden hebben wij u een paar keer attent gemaakt op werken die het brachten tot een vermelding als een van de dertien meest verkochte boeken in ons land. In chronologische volgorde ziet de lijst er aldus uit:

Titel	Maand	Rangorde
Geld speelt geen rol	okt. 1968	2e plaats
id.	nov. 1968	8e plaats
Bruintje Beer, 1e serie	aug. 1969	10e plaats
Een heer moet alles alleen doen	sept. 1969	8e plaats
id.	okt. 1969	4e plaats
id.	nov. 1969	9e plaats

Inmiddels zijn er alweer niet minder dan zes in frisse omslagen gestoken Bruintje Beer-series verschenen, in totaal dertien oude verhalen omvattende. Geen wonder dan ook dat het dagblad De Tijd (oplage 58.700) eieren voor zijn geld koos en Robbie de Beer sedert 9 december weer is gaan noemen zoals hij werkelijk heet. Het zou echter wat ver gaan om daaruit af te leiden dat Handelsblad Unitel en Tijds VU een huwelijk zouden overwegen.

*

Ruward International Booktrade, De Gaarde 246, in Den Haag, heeft sinds 1 januari j.l. de alleenvertegenwoordiging in handen van een zevental Amerikaanse striptijdschriften. Het zijn:
Vampirella, tweemaandelijks, losse nummers *f* 2,50, abonnementsprijs *f* 14,75; Creepy, tweemaandelijks, *f* 2,50 resp. *f* 14,75; Creepy Yearbook, jaarlijks, *f* 3,—; Eerie, tweemaandelijks, *f* 2,50 resp. *f* 14,75; Eerie Yearbook, jaarlijks *f* 3,—; Famous Monsters, maandblad, *f* 2,50 resp. *f* 29,—; en Famous Monsters Yearbook, *f* 3,25. Famous Monsters en Famous Yearbook zijn in feite meer filmbladen dan stripbladen; ze zijn namelijk voor het grootste deel gewijd aan, zoals de naam duidelijk maakt, griezelige griezelfilmmonsters.

*

Wie perse wil weten naar wie Rick de Kikker en het Wipriet over gaat moet proberen om bij zijn Centrakruidenier een van de 600.000 Kerstnummers van het nieuwe tijdschrift Centrofee te pakken te krijgen. Voor dezelfde moeite krijgt

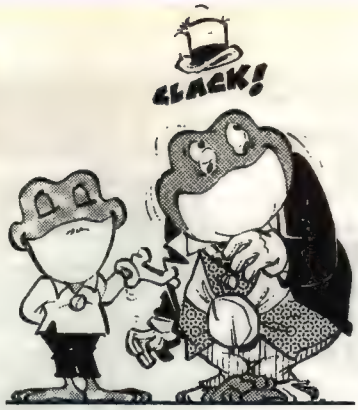

hij dan een kleurenfoto van 23 x 29 cm waarop een Amsterdamse hoofdagent van politie 's morgens om tien over half elf een tukje doet achter ons veelbesproken Nationaal Monument.

*

Harry Geelen, sedert kort creative director van Toonder Studio's, begon als ideeënman, script-writer en storyboard-ontwerper.
Hij regisseert nu films, produceert een kleurenstrip en vervaardigt jingles u weet wel: die wijsjes uit de televisie-reclame. Geen wonder dan ook dat hij zojuist een mini-musical voltooide, die gebaseerd is op een speciaal voor dit doel geschreven Bommelverhaal. Naast Heer Bommel en Tom Poes zullen Joost, Hokus Pas en Markies de Cantecleer persoonlijk de teksten zingen en spreken. Het geheel zal een minuut of 20 in beslag nemen en in een mini-LP worden geperst. Bij het grammofoonplaatje komt, op het formaat 20 x 20 cm, een boekje van 32 pagina's dat NIET de letterlijke tekst van de musical zal omvatten, maar er wel verband mee houdt. De Toonder Studio's hebben het boekje met „fullcolour" tekeningen geïllustreerd. Verenigd tot **discoboek** zullen boek en plaat straks voor *f* 9,90 bij boek-, grammofoonplaat- en speelgoedhandel te koop liggen. Nóg niet veel wanneer men bedenkt wat daar zoal voor moest gebeuren.

*

Van september 1959 tot januari 1966 publiceerde het familieweekblad Revue Tom Poes/Bommel balloon-strips, merendeels bewerkingen van eerder verschenen verhalen. De CCF, fabrikant van Friese Vlag Goudband koffiemelk, komt de eer toe deze sedert het begin van dit jaar onverkort in boekvorm (formaat 19,5 x 26 cm) als 'self liquidizer' uit te brengen.
Zolang de belangstelling voortduurt hoopt men door te gaan. Het eerste boekje bevat de verhalen De zwarte vleer (in de Bommelbibliografie van Mondria als R 23) en De pruikenmaker (R 18). Deel twee bestaat uit De sappel-juwelen (R 22) en De stamboom (R 17).
Wie beide boekjes toegezonden wil krijgen moet 10 TP-puntjes alsmede een bedrag van *f* 3,75 opsturen. Ieder blikje of flesje koffiemelk bevat zo'n punt, ongeacht of er nu 169 gram dan wel een hele liter inzit. Begeert men slechts één boekje dan hoeft niet meer dan 4 puntjes en *f* 2,25 te worden gestuurd.

tekko taks op Het Loo

De beide jonge herten die men aantreft op het domein rond Paleis Het Loo laten zich gemakkelijk benaderen, ook door de tekkel van Pieter van Vollenhoven, die luistert naar de naam van . . . Tekko Taks!
De hond is genoemd naar het stripfiguurtje Tekko Taks, wiens avonturen Pieter van Vollenhoven, een groot liefhebber van de Tekko-Taksverhalen, altijd met veel belangstelling in de krant volgde.

Phénix-nieuwtjes

Een van de beste aankopen voor de stripkast is het Amerikaanse blad 'Cartoonist Profiles', waarin artikelen staan over strips en striptekenaars, o.a. Milton Caniff, Mort Walker, Disney en Bob Kane (de man van Batman).
Schrijf naar Jud Hurd, P.O. Box 325, Fairfield, Connecticut 06430; prijs $ 2,50.
Bij Casterman verscheen 'La langouste ne passera pas', van Jean Yanne en Tito Topin. Echt iets voor degene die toch alles koopt; 10 F.
De Bienal Mundial de la Historieta, die in oktober 1968 in Buenos Aires werd gehouden, leverde een catalogus op, die onder meer de Zuid-Amerikaanse en de Japanse strip belicht. Inlichtingen via Levisson richten aan Paka.
Antonio Lara liet een werkje verschijnen getiteld: 'El apasionante mundo del Tebeo'. Het is rijkelijk geïllustreerd, telt 50 pagina's, en de afmetingen zijn 21 x 27.
Te verkrijgen bij Editions Cuadernos, p/a S. A. Almirante 30, Madrid 4.
Het Italiaanse stripblad 'Tommy', dat wordt uitgegeven door Andrea Corno heeft 'Scarlett Dream' integraal, in zwart-wit, heruitgegeven. Nr. 7, april 1969, L. 300.
Alle inlichtingen omtrent het Spaanse stripblad 'Bang' zijn te verkrijgen door te schrijven naar 'Bang', Calle Caballero Palacio 24, Apartado 204, Madrid 20. Paka

BEGINNERS IN DE STRIP WERELD

20 NOV. 1931; JOHANNES GERARDUS KAREL WILLEMS, VOOR VRIENDEN DOODGEWOON JOHN, BEGEEFT ZICH NAAR DE DIENSTKEURING
INDELINGS RAAD

Op deze pagina's presenteren wij een, naar onze mening, bijzonder aardige strip van de beginnende striptekenaar Leo van der Kruk uit Den Haag.
Onder de lezers van Stripschrift bevinden zich ongetwijfeld vele striptekenaars. Van hen willen we graag eens horen wat hun mening is over deze strip. Reacties, gericht aan de redactie van Stripschrift, zien wij met belangstelling tegemoet.

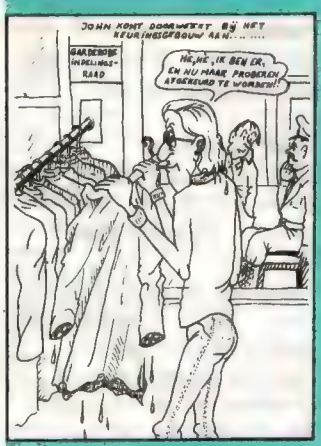
JOHN KOMT DOORWEKT BIJ HET KEURINGSGEBOUW AAN.....
GARDENDE INDELINGS-RAAD
HE, HE, IK BEN ER, EN NU MAAR PROBEREN AFGEKEURD TE WORDEN!!

JOHN GAAT VERDER HET GEBOUW IN EN MOET AANSLUITEN BIJ EEN RIJ MEDE SLACHTOFFERS
GLAZEN HALEN
HM, WE KRIJGEN ZELFS WAT TE DRINKEN AANGEBODEN, TOCH NIET GEK!!

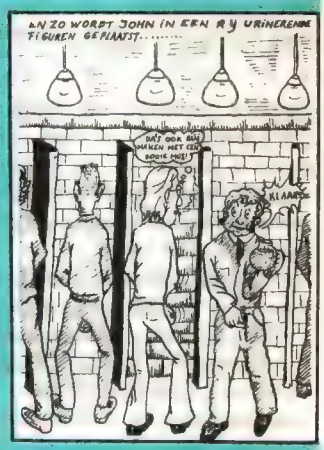

ER GAAN 5 MINUTEN VOORBIJ EN JOHN STAAT NOG STEEDS OP DEZELFDE PLEK
IK KAN HET NIET OPBRENGEN
DE SERGEANT, IK GEEF HET OP!
DE SERGEANT WIJST JOHN EEN ROSTIGER PLEKJE, WAAR HET NA ENKELE SLOKKEN WATER WEL LUKT.
ALLE BLIJFT GEWOON RAAR, WAAROM DE ANDEREN?

EVEN LATER WORDT JOHN AAN EEN INTELLIGENTIETEST GEZET.....
VERGEET DAT MAAR DIT WORDT NOOIT KEURIG KANS OM AFGEKEURD TE WORDEN
WIJ EISEN VAN U ALLEN DAT U ER UW BEST OP DOET!!!

JOHN WEET DE TEST TEGENEENVOUDIG DOCH LAAT DIT NIET BLIJKEN.....
NU EVEN EEN MOEILIJK GEZICHT TREKKEN DAN ACCEPTEREN ZE DIT KNOEIWERK WEL.

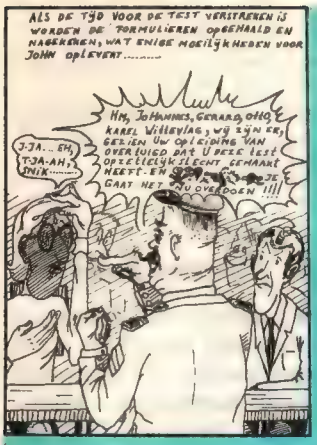
ALS DE TYD VOOR DE TEST VERSTREKEN IS WORDEN DE FORMULIEREN OPGEHAALD EN NAGEKEKEN, WAT ENIGE MOEILYKHEDEN VOOR JOHN OPLEVERT.....
HM, JOHANNES, GERARD, OTTO KAREL WILLEVLAG, WY ZYN ER, GEZIEN UW OPLEIDING VAN OVERTUIGD DAT U GEEN LAFFE OPTELEYK ZIJCHT, GEMAAKT HEEFT. EN
JA... EH, T-JA-AH, MAAR, MAAR
GAAT HET NU OVERDOEN !!!!

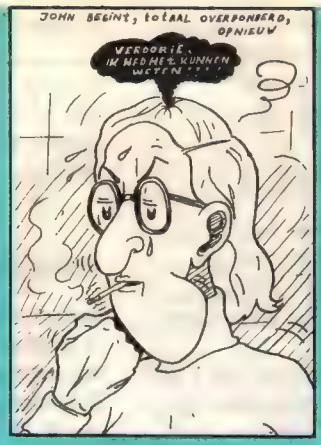
JOHN BEGINT, TOTAAL OVERBODERD, OPNIEUW
VERDORIE, IK WED HET, KUNNEN WETEN

ALS HY DE IQ TEST AFGELEGT HEEFT MOET HY AAN DE SEINTEST MEEDOEN.....
pi-i-TU-U-T-TUTU-T-U-U-T-UUT-Ri-Pii-iii-U-
WAT EEN MUZIEK, HET SWINGT DE PAN UIT!!

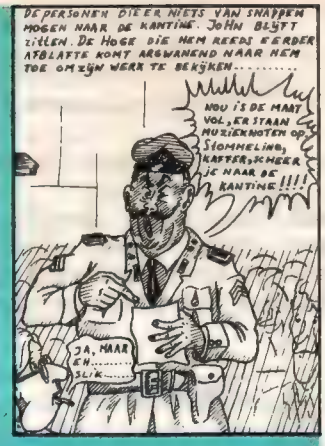
DE PERSONEN DIE ER NIETS VAN SNAPPEN MOGEN NAAR DE KANTINE. JOHN BLIJFT ZITTEN. DE HOGE BIJE HEM REEDS EERDER AFBLAFTE KOMT ACHTEREENVOLGENS NAAR HEM TOE OM ZYN WERK TE BEKYKEN.....
NOU IS DE MAAT VOL, ER STAAN MUZIEKNOTEN OP, STOMMELING, KAFFER, KHEER JE NAAR DE KANTINE !!!!
JA, MAAR EH..... SLIK

ALS JOHN EVEN LATER IN DE KANTINE ZYN KANSEN ZIT TE OVERWEGEN KOMT EEN SERGEANT HEM HALEN.....
WITTEVLAG?
VOOR PERSOONLYK ONDERHOUD BY DE „OUWE" ROMEN!
JA!

HY WORDT DE KAMER VAN DE „OUWE" INGESTUURD EN MAG DAAR ZITTEN. HY WORDT ONDERVRAAGD OVER DE TOESTAND THUIS E.D. MAAR DAN WORDEN ZYN STANDPUNTEN OVER MILITARISME OOK E.D. GEVRAAGD.
HOE STAAT U DAAR TEGENOVER?
NEGATIEF, IK BEN PACIFIST. BOVENDIEN GELOOF IK DAT ALLEEN MAATSCHAPPIJEN EN ZAKENLIEDEN GRAAG IN DIENST GAAN!

DE „OUWE" BLYKT EEN TEMPERAMENTVOL HEERSCHAP TE ZYN.....
A-AAH, BAT NOEMT MEN DAN VRYHEID VAN MENINGSUITING!!
HEERTJE, NU BEN IK AAN DE BEURT!

NA DIT INCIDENT MOET HY MET DE REST VAN DE GROEP NAAR BOVEN VOOR DOORLICHTING EN BLOEDAFTAPPEN.....
ROEZEMOES-MOES-MOES
EN TOCH ZAL IK HET MELUKKEN
ADEM INHOUDEN

BY HET BLOEDAFTAPPEN DOET JOHN WEER EEN POGING.....
JE SIMULEERT BESTE KEREL, DAAR MOEST JE ER VEEL BLEKER UITZIEN...
OEI, IK GELOOF DAT IK FLAUW GA VALLEN

WOEST OMDAT HY DOORZIEN WERD EN OMDAT HY ZYN AFKEURINGSMOGELYKHEDEN ZIET VERMINDEREN GAAT JOHN NAAR DE OGEN OORKONTROLE.....
IK BEN KLEURENBLIND!
HMM, DAT IS GEWELDIG, IN HET LEGER MAG JE TOCH ALLEEN MAAR ZWART WIT ONDERSCHEID!!

SLIK-OINK-
JOHN BEGRYPT ER NIETS MEER VAN.....

HOE KAN HY ZICH IN VREDESNAAM AF LATEN KEUREN???? ALS LAATSTE ONDERDEEL VAN DE KEURING MOET HY NOG EEN MEDISCH ONDERZOEK DOORSTAAN....
IK ZAL NU WEL GOEDGEKEURD WORDEN!
ZO KNAAP, IK GELOOF DAT JE TYPES WEL GOED IN ELKAAR ZIT, NU WAT ANDERS BENJE HOMO

DAS WAR OOK, DAAR WORD JE VOOR AFGEKEURD
GEEFT NIETS HOOR, DAT KOMT MEER VOOR!
JA!
NA DIT ONDERZOEK MAG HY NAAR HUIS.....

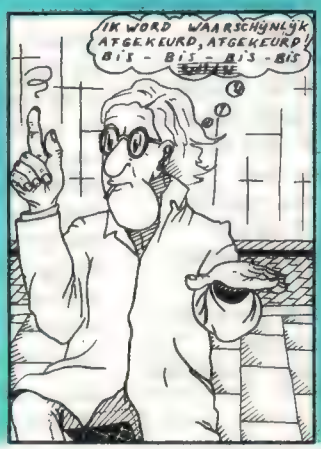
IK WORD WAARSCHYNLYK AFGEKEURD, AFGEKEURD!
BIS - BIS - BIS - BIS

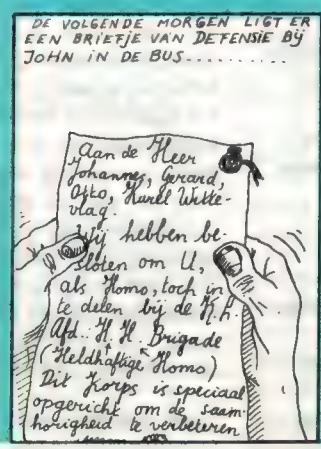
DE VOLGENDE MORGEN LIGT ER EEN BRIEFJE VAN DEFENSIE BY JOHN IN DE BUS.....
Aan de Heer Johannes, Gerard, Otto, Karel Wittevlag.
Wy hebben besloten om U, als Homo, toch in te delen bij de K.L.
Afd. H.H. Brigade (Heldhaftige Homo)
Dit Korps is speciaal opgericht om de saamhorigheid te verbeteren.

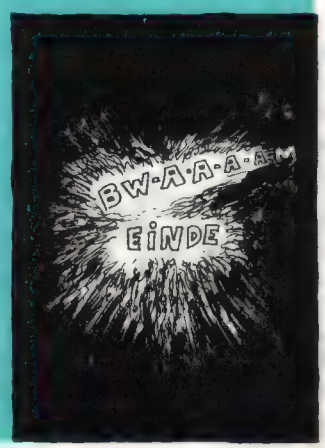
BW-A-A-A-AM
EINDE

LEUTERLUSSIES

In december is Asterix et Cléopatre — een jaar na Brussel en Parijs — ook in ons land als tekenfilm van start gegaan. Kenners achten hem een stuk beter getekend dan zijn voorgangers. Ook gebeurt er meer

en ligt het tempo hoger. In hoeverre dit te danken is aan het feit dat de Parijse Dargand-studio en de Brusselse Belvision-studio een belangrijk deel van het werk hebben uitbesteed aan de Nederhorster Toonder-Studio valt helaas niet na te gaan! G. van Bousekom knipte in Brussel bijgaand plaatje toen Kuifje en de Zon-

netempel daar, eveneens als tekenfilm, in première ging. En nu maar afwachten of het ook weer Kerstmis 1970 moet worden voor dié film de Nederlandse bioscooptheaters heeft bereikt.

*

Van het NCRV-jongerenprogramme Twien was woensdag 21 januari een belangrijk deel aan strips gewijd. Daartoe had de cameraploeg van Jan en Rita Huyskens onder aanvoering van regisseur Andries Roest onder meer een bezoek gebracht aan stripantiquariaat Lambiek, striptekenaar Theo van den Boogaard en Stripschapvoorzitter Frankfurther.
Bij wijze van experiment toonde men een Kuifje-strip plaat-voorplaat. Adriaan Veneman had het programma voorbereid terwijl Studio (het KRO-programmablad) er die week een groot opgemaakt artikel aan wijdde.

Kresse in de CAGA

Als 'toegepast' tekenaar heeft Hans G. Kresse een eenzame hoogte bereikt. De Comic Art Gallery of Antwerp CAGA kan daar geen afbreuk aan doen.
Op uitnodiging van Danny de Laet* was het 'halve' Stripschap naar de Grote Hondstraat 32 getogen voor de 'grote vernissagefuif'. Wat het daar aantrof was niet De Laet, evenmin Kresse, wél een ijskoude gang waar - deels achter glas - kris kras door elkaar enige originele pentekeningen en schilderijen, alsmede een aantal op glanspapier afgedrukte strips van de meester waren opgehangen. Van chronologische volgorde, toelichtende bijschriften, een catalogus, gegevens over de internationale verspreiding en wat dies meer zij viel niets te bespeuren. Zo te zien was er met het inrichten van deze 'tentoonstelling' hooguit anderhalf uur gemoeid geweest. De bezoekers konden echter vrijelijk grasduinen in hele stapels oorspronkelijke strips en dat maakte wel wat goed. De rest van het gebouw hing vol met ander 'werk'.

Het Stripschap steunt ieder streven naar internationale verbroedering op het gebied van het beeldverhaal: het keert zich daarom met grote stelligheid tegen dit staaltje anti-propaganda. Mocht de Comic Art Gallery of Antwerp weer eens een kunstenaar de eer van een tentoonstelling waardig keuren, laat men het dan zó doen dat men de kunstenaar niet achteraf verontschuldigingen hoeft aan te bieden. Om niet te spreken van Hollandse gasten die hun gastheer graag persoonlijk voor zijn uitnodiging hadden willen bedanken.

Geef óns dan maar de LVOBBETPV (Liga van Ollie B. Bommel en Tom Poes-vrienden).

*Ercola is niet de welgekozen naam van zijn vrouw, maar betekent zoiets als Experimental Research Center of Liberal Arts.

Ruilen in Amsterdam

Iedere eerste zaterdag van de maand 's ochtends om half twaalf, worden strips geruild in Café (v.h.) Scheltema, N.Z. Voorburgwal 242, naast Algemeen Handelsblad. Dus: 7 februari, 7 maart, 4 april, 2 mei, enz.

Opmerkelijk opmerkzame Kuifje-lezers

Het artikel over Kuifje, Van de korte in de lange broek, in het decembernummer van Stripschrift, is kennelijk met aandacht gelezen.
In dit artikel spreekt Cornelis Jan Aarts, de schrijver ervan, onder meer over een 'nogal vreemde passage' in het Kuifje in het land der Sovjets. Wij citeren:
Kuifje krijgt in Rusland (Siberië?) pech met zijn vliegtuig. Propeller kapot. Hij gaat nu, vindingrijk als hij is, met een zakmesje uit een boom een nieuwe propeller snijden. Als Kuifje eindelijk klaar komt blijkt dat hij de propeller in plaats van linksom rechtsom gesneden heeft (of andersom). Het vliegtuigje rijdt nu meen ik achteruit. Vervolgens vergeet onze slimme held te proberen of het mankement niet even verholpen kan worden door de propeller eenvoudig omgekeerd te bevestigen, en hij wijdt zich vol ijver opnieuw aan de edele houtsnijkunst. Bobbie kijkt verbaasd toe.
Twee van onze lezers hebben daar blijkbaar nog eens over nagedacht en zijn tot de conclusie gekomen dat Cornelis Jan het niet bij het rechte eind heeft.
Zo zegt de heer Smeets uit Maasbracht: „Kuifje had gelijk. Ook als de propeller omgekeerd wordt is hij nog steeds verkeerd."
En Henk Mondria, ex-penningmeester van Het Stripschap, reageert als volgt: „Kuifje is slimmer dan Cornelis Jan Aarts denkt. Immers: rechtsom gesneden propellers blijven rechtsom, ook als je ze omkeert. Het zij Cornelis Jan vergeven; hij is nog geen 40 jaar reporter."

Onze complimenten aan deze slimme lezers.

NH

MEDEDELINGEN VAN HET STRIPSCHAP

Nu pas bereikt ons het ontstellende nieuws dat op 18 december Tom Steen, mede-oprichter van Het Stripschap, is overleden. Leden van het eerste uur weten dat hij met zijn enorme kennis van het onderwerp, vrijwel tot zijn dood een belangrijke stimulans is geweest voor de strip. Zijn plaats zal open blijven.

Ook abonnement op Stripschrift voortaan mogelijk
Om tegemoet te komen aan een door velen, met name van de zijde van instellingen en bedrijven, geuite wens, zal Stripschrift in het vervolg behalve voor leden van Het Stripschap en in de losse-nummer-verkoop, tevens in abonnement verkrijgbaar zijn. Ook niet-leden kunnen Stripschrift dus voortaan per post thuisbezorgd krijgen.
Het abonnement kan iedere maand ingaan. Het abonnementsgeld voor 1970 bedraagt *f* 15,—. Voor elke maand die verstreken is, met inbegrip van de maand van betaling, kan men *f* 1,25 in mindering brengen. U wordt verzocht het verschuldigde abonnementsgeld over te maken op giro 15412 t.n.v. N.V. Drukkerij Levisson, De Bruyn Kopsstraat 10, Rijswijk (ZH), onder vermelding 'abonnement Stripschrift'.
Hiernaast blijft natuurlijk de mogelijkheid bestaan om lid te worden van Het Stripschap. Dit kunt u doen door de contributie, die voor 1970 is vastgesteld op minimaal *f* 18,— over te maken op giro-rekening 1513000 t.n.v. de penning-meester van Het Stripschap te Groningen.
Leden die in het buitenland wonen, zijn voor 1970 *f* 25,— verschuldigd, met uitzondering van degenen die in België, Luxemburg of de Nederlandse Antillen wonen.
Indien uw bijdrage in de loop van het jaar binnenkomt, zult u voor elke maand die verstreken is, met inbegrip van de maand van betaling, *f* 1,50 minder verschuldigd zijn.
Het lidmaatschap gaat in op het moment dat uw betaling is binnen-gekomen. Leden van Het Stripschap ontvangen automatisch Stripschrift krachtens hun lidmaatschap per de eerste van de maand daaropvolgend. Als lid krijgt u daarnaast een stripmaatschapskaart, adressenlijst en inlichtingenformulier toegestuurd, en wordt u op de hoogte gehouden van alle Stripschapsactiviteiten, zoals ruilbeurzen en veilingen.
Wij maken leden, die hun contributie voor 1970 nog niet hebben betaald, erop attent dat zij inmiddels uit het adresseringssysteem zijn afgevoerd.

*

Zaterdag 3 januari vond de eerste bijeenkomst plaats van Grunsj, de afdeling Den Haag en omstreken van Het Stripschap. Er waren 16 enthousiaste strippers aanwezig. Hartelijk welkom, jongste loot aan de Nederlandse stripstam!

*

Anton Koolhaas heeft samen met tekenaar Leo Vroman de strip 'STIEMER EN STALMA' gemaakt, die in 1936 als boekje van ca. 100 pagina's bij de N.R.C. in samenwerking met Nijgh & Van Ditmar is verschenen. Wie o wie heeft er nog zo'n boekje? S.v.p. bericht aan het secretariaat.

RUILRUBRIEK

Te koop gevraagd
Eric de Noorman dl. 8, 21, 23, 25, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 42, 43, 51. Vlaams: De dodenridders; De wonderen van Mu; De gebroken bijl.

G. Bouma,
Koekoekstraat 5, Utrecht.

Gevraagd
Het Spaanse Spook, Witte Uil, Bokkerijders, Rikki

Frank de Cort,
St. Bernardse Steenweg 504,
Hoboken (Antwerpen).

Gevraagd
Matho Tonga, kranteknipsels Eric, Pum Pum tijdschrift, Rip Kirby.

Aangeboden
Panda, Olle Kapoen (knipsels), Kappie, vooroorlogse Sjors (Branner), Robbedoes, oude Lombard en Dupuis.

Julius de Goede,
Witte Vrouwensingel 23, Utrecht,
tel. (030) 2 32 31.

Tom Poes
Gevraagd als laatste zware loodjes voor vrijwel complete verzameling: Ons Vrije Nederland vanaf juli 1948; Kleine Zondagsvriend; Bommelbode vanaf nr. 10; buitenlandse Tom Poesboeken en -knipsels; Nederlandstalige Indonesische uitgaven; bommelvaria vóór 1946 (platen, kalenders, e.d.).

Aangeboden
Vele Tom Poesverhalen waarvan ook enige te koop voor *f* 10,— tot *f* 15,— ter compensering van recente aankopen.

H. R. Mondria,
Tevelingshof 8, Leiden,
tel. (01710) 3 21 12.

Gevraagd
Bruintje Beer: 9, 11, 13, 18, 23, 24, 25.

Aangeboden
Tijs Wijs 2, Bruintje Beer 3, Prins Valiant zwart-wit (Duits), no. 1, Tom Poes en de Superfilm-onderneming.

C. Rogge,
Willemsparkweg 207, Amsterdam,
tel. (020) 73 45 70.

Gevraagd
Eric de Noorman, Tarzan, Piloot Storm, Blauwe Sperwer, Asterix, Akim, Tibor, Nick, Bravo, KZV, Story Robbedoes tot 600.

Aangeboden
Eric, Kick Wilstra, Rob, Tom Poes, Panda, Hollewijn, Tarzan, Akim, e.v.a.

J. Slotema,
Jacob van Lennepstraat 342 I,
Amsterdam.

SUMMARY

The complete story in the February-issue of 'Stripschrift' relates one of the many adventures of the dachshund 'Tekko Taks', a creation of the Dutch drawer Henk Kabos.

'Strips used for a political purpose' is dedicated to a comparison between the last page of the original album 'Shock-headed Peter' and that of a revised version, which shows us several well-known German politicians.

The article 'How to make strips' deals with the great many problems with which beginning drawers of strips have to cope. A 'mini'-inquiry at the Academies of Arts in the Netherlands tells us that none of them gives special lessons in 'how to make strips', though at a few of them pupils who are interested in drawing comic strips, can get some coaching.

In this issue we introduce a beginning drawer to our readers, who is a student at the Royal Academy of Arts in The Hague; he has made a short strip about an attempt at refusing of military service.

POGO

By WALT KELLY

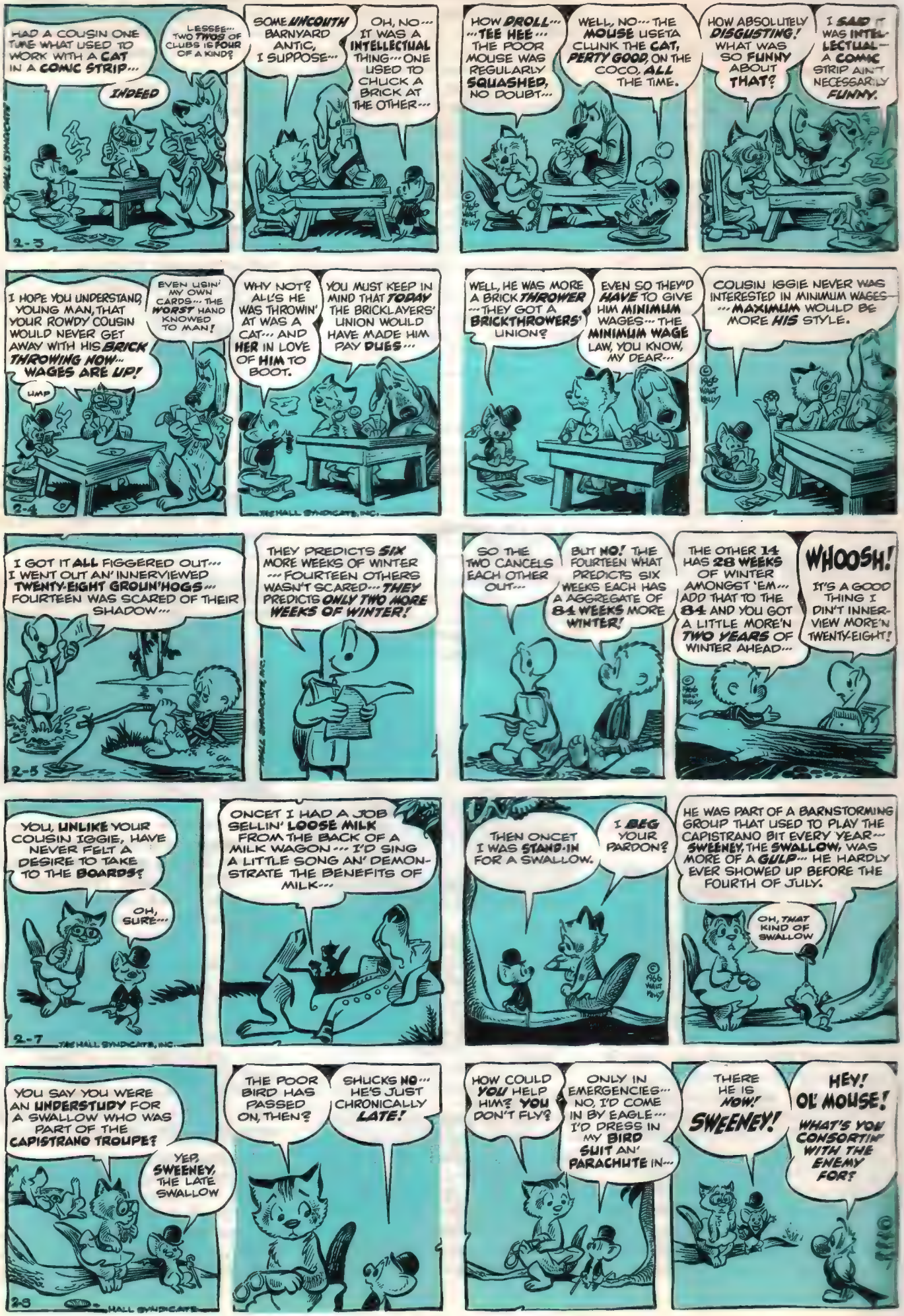
HAD A COUSIN ONE TIME WHAT USED TO WORK WITH A CAT IN A COMIC STRIP...
INDEED
LESSEE... TWO TWOS OF CLUBS IS FOUR OF A KIND?
2-3
SOME UNCOUTH BARNYARD ANTIC, I SUPPOSE...
OH, NO... IT WAS A INTELLECTUAL THING... ONE USED TO CHUCK A BRICK AT THE OTHER...
HOW DROLL... ...TEE HEE... THE POOR MOUSE WAS REGULARLY SQUASHED, NO DOUBT...
WELL, NO... THE MOUSE USETA CLUNK THE CAT, PERTY GOOD, ON THE COCO, ALL THE TIME.
HOW ABSOLUTELY DISGUSTING! WHAT WAS SO FUNNY ABOUT THAT?
I SAID IT WAS INTELLECTUAL— A COMIC STRIP AIN'T NECESSARILY FUNNY.
I HOPE YOU UNDERSTAND, YOUNG MAN, THAT YOUR ROWDY COUSIN WOULD NEVER GET AWAY WITH HIS BRICK THROWING NOW... WAGES ARE UP!
EVEN USIN' MY OWN CARDS... THE WORST HAND KNOWED TO MAN!
UMP
2-4
WHY NOT? ALL'S HE WAS THROWIN' AT WAS A CAT... AND HER IN LOVE OF HIM TO BOOT.
YOU MUST KEEP IN MIND THAT TODAY THE BRICKLAYERS' UNION WOULD HAVE MADE HIM PAY DUES...
THE HALL SYNDICATE, INC.
WELL, HE WAS MORE A BRICK THROWER ...THEY GOT A BRICKTHROWERS' UNION?
EVEN SO THEY'D HAVE TO GIVE HIM MINIMUM WAGES... THE MINIMUM WAGE LAW, YOU KNOW, MY DEAR...
COUSIN IGGIE NEVER WAS INTERESTED IN MINIMUM WAGES— ...MAXIMUM WOULD BE MORE HIS STYLE.
I GOT IT ALL FIGGERED OUT... I WENT OUT AN' INNERVIEWED TWENTY-EIGHT GROUN'HOGS... FOURTEEN WAS SCARED OF THEIR SHADOW...
2-5
THEY PREDICTS SIX MORE WEEKS OF WINTER ... FOURTEEN OTHERS WASN'T SCARED... THEY PREDICTS ONLY TWO MORE WEEKS OF WINTER!
SO THE TWO CANCELS EACH OTHER OUT...
BUT NO! THE FOURTEEN WHAT PREDICTS SIX WEEKS EACH HAS A AGGREGATE OF 84 WEEKS MORE WINTER!
THE OTHER 14 HAS 28 WEEKS OF WINTER AMONGST 'EM... ADD THAT TO THE 84 AND YOU GOT A LITTLE MORE'N TWO YEARS OF WINTER AHEAD...
WHOOSH!
IT'S A GOOD THING I DIN'T INNERVIEW MORE'N TWENTY-EIGHT!
YOU, UNLIKE YOUR COUSIN IGGIE, HAVE NEVER FELT A DESIRE TO TAKE TO THE BOARDS?
OH, SURE...
2-7
THE HALL SYNDICATE, INC.
ONCET I HAD A JOB SELLIN' LOOSE MILK FROM THE BACK OF A MILK WAGON... I'D SING A LITTLE SONG AN' DEMONSTRATE THE BENEFITS OF MILK...
THEN ONCET I WAS STAND-IN FOR A SWALLOW.
I BEG YOUR PARDON?
HE WAS PART OF A BARNSTORMING GROUP THAT USED TO PLAY THE CAPISTRANO BIT EVERY YEAR... SWEENEY, THE SWALLOW, WAS MORE OF A GULP... HE HARDLY EVER SHOWED UP BEFORE THE FOURTH OF JULY.
OH, THAT KIND OF SWALLOW
YOU SAY YOU WERE AN UNDERSTUDY FOR A SWALLOW WHO WAS PART OF THE CAPISTRANO TROUPE?
YEP, SWEENEY, THE LATE SWALLOW
2-8
HALL SYNDICATE
THE POOR BIRD HAS PASSED ON, THEN?
SHUCKS NO... HE'S JUST CHRONICALLY LATE!
HOW COULD YOU HELP HIM? YOU DON'T FLY?
ONLY IN EMERGENCIES... NO, I'D COME IN BY EAGLE... I'D DRESS IN MY BIRD SUIT AN' PARACHUTE IN...
THERE HE IS NOW! SWEENEY!
HEY! OL' MOUSE! WHAT'S YOU CONSORTIN' WITH THE ENEMY FOR?

tekko taks

EN HET WERELDVOEDSELPROBLEEM

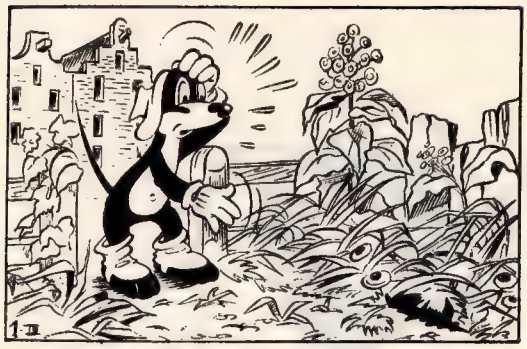

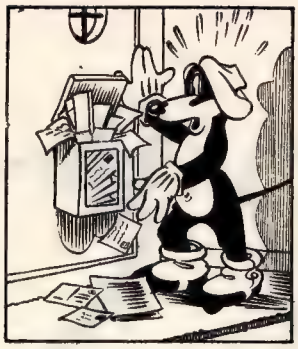

1. Na een voorspoedige reis was Tekko Taks eindelijk weer in het vaderland teruggekeerd. Zodra het schip, waar hij de reis mee gemaakt had, aan de kade gemeerd lag, sprong onze vriend, nog voor de loopplank uitgelegd was, al van boord en trippelde zo vlug zijn korte beentjes hem dragen konden naar huis.
„Mij benieuwen hoe of de boel er uit ziet als ik thuis kom!" mompelde Tekko, terwijl hij ongeduldig voortstapte.
„De crocussen en de tulpen zullen nu wel in volle bloei staan, denk ik!"
Hij ging de straat in waar hij woonde, rende om het huis heen en bleef toen als versteend bij de ingang van zijn tuintje staan. „Goeie grutjes!" schrok Tekko, terwijl hij de wildernis overzag.
„Wat een ravage! Dat kost me weken, nee maanden werk om daar ooit weer een behoorlijke tuin van te maken. Enfin, werken is zalig!
Laat ik eerst maar eens naar binnen gaan en kijken hoe het er daar uitziet!" Hij liep regelrecht naar de brievenbus om te zien of er in die tijd ook post voor hem gekomen was en schrok opnieuw van de grote stapel brieven die uit de bus puilden.
Vluchtig keek hij even naar de afzenders en toen trok hij resoluut een bepaalde envelop uit de berg brieven.
„Da's leuk, dat vind ik aardig!", glunderde Tekko. „Dat is het handschrift van mijn goede vriend professor Starreveld. Gauw even kijken wat of die te vertellen heeft!"

2. Tekko ging naar de huiskamer en nestelde zich behaaglijk in een gemakkelijke stoel.
„Hé, echt gezellig om weer thuis te zijn!" mompelde hij, terwijl hij de envelop openritste en de brief er uit trok.
„Zie je wel van Starreveld. Net wat ik dacht. Even kijken! Mmm... mmm... mmm...!!! Jammer, die datum hebben we allang gehad. Hé dat vind ik nu echt vervelend. Het is zo'n vriendelijke uitnodiging en ik stel altijd heel veel belang in zijn onderzoekingen. Ik moet hem maar gauw eens gaan opzoeken om te zien hoe of hij dat vraagstuk denkt op te lossen. Die Starreveld toch.
Altijd bezig en altijd wat anders! Leuke vent. Machtig interessante kerel. Het spijt me werkelijk geweldig, dat ik niets van mij heb kunnen laten horen!"
Ondanks de uitnodiging van professor Starreveld om hem in zijn laboratorium te bezoeken, in verband met belangrijke proefnemingen betreffende het wereld-voedsel-probleem, sliep Tekko die nacht als een roos. De volgende morgen was hij het wereld-voedsel-probleem allang weer vergeten, want toen had onze vriend het veel te druk met zijn eigen voedsel-probleem. In de keuken namelijk lag alles dik onder het stof en overal hingen grote spinnewebben zodat Tekko eerst de keuken een grote beurt moest geven, voordat hij zelf een stevig bord pap kon klaarmaken.

3. „Zo, en nu zullen we eens een begin maken met het opknappen van de tuin", mompelde Tekko, toen hij na een vluchtige schoonmaak van de keuken eindelijk ontbeten had.
„Wieden is geen beginnen aan, maar ik kan die woestijn daar buiten wel met de snoeischaar te lijf gaan!"
Hij ging naar de schuur, zette zijn tuinhoed op en na zijn knipwerktuig ter hand genomen te hebben begon hij de wildernis te kortwieken.
„Een goed begin is het halve werk!" redeneerde Tekko bij zichzelf en knipte in het struweel als een barbier in de haardos van een artiest. „Wacht maar Over een paar dagen zal deze grond onherkenbaar veranderd zijn en zal iedereen moeten toegeven dat mijn tuin weer een sieraad der stad is. En daar ben ik trots op. Een goed verzorgde tuin is nu eenmaal het kenmerk van de ware rentenier. En dat ben ik per slot toch. Onvermoeibaar knipte onze Tekko verder. Hij knipte rechts en hij knipte links tot hij op een gegeven moment een beetje te veel naar rechts uithaalde en inplaats van het welig tierende onkruid een mooie sierplant afknipte.
„Oei! Da's jammer!" schrok Tekko. Hoe kan ik nu zo dom zijn? Zo'n mooie plant! Hé, nu is het hele plezier er opeens af!"
Hij liet zich languit in het gras vallen en net toen hij een beetje over het verlies van de sierplant heen gekomen was, zoemde er een dikke hommel over hem heen.
Tekko greep er naar en . .

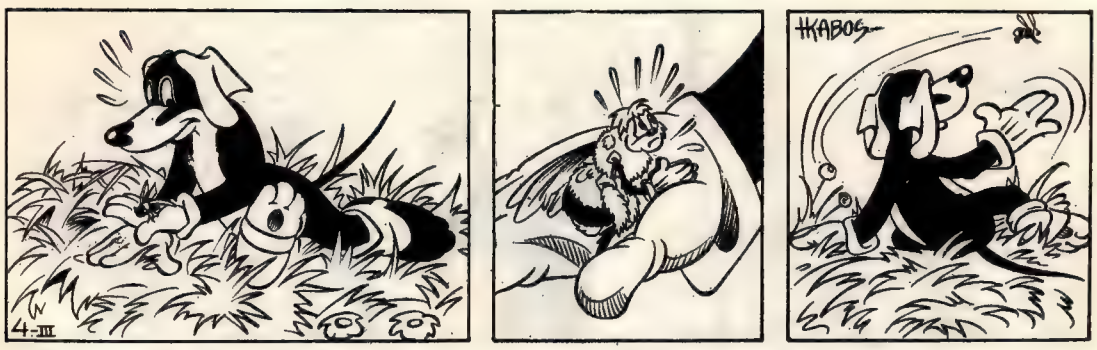

4. Ja warempel, zonder ook maar even gedacht te hebben, dat hij het beestje echt zou kunnen vangen, had hij de hommel in zijn vlucht gegrepen.
„Een bij! Ik heb hem!" juichte Tekko, terwijl hij half overeind kwam. „Oei, wat kriebelt dat! Laat ik oppassen dat-ie me niet steekt. Voorzichtig opende onze vriend de hand maar de bij vloog niet direct weg . . .
„Wat mooi is zo'n beestje eigenlijk!" mompelde Tekko, toen hij het kleine diertje eens wat nauwkeuriger bekeek. „Onbegrijpelijk dat zulke tere doorschijnende vleugeltjes zo'n dik harig lichaam kunnen dragen. O, kijk eens, daar zitten zijn ogen. Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat ie mij aankeek."
Als Tekko scherper had kunnen kijken zou hij gezien hebben dat de hommel hem werkelijk aankeek. Het beestje was heel erg geschrokken, door zijn plotselinge gevangenneming en zat nu bevend van angst op de palm van Tekko's hand. Het hield de handjes smekend opgeheven en keek zijn overweldiger vragend aan, alsof het zeggen wilde: „Toe laat me vrij! Ik heb je toch helemaal niets gedaan?"
„Je bent een mooi beestje en nuttig ben je ook!" zuchtte Tekko filosofisch. „Zonder jou geen appels en peren en geen bloemenweelde.
„Vooruit, ik laat je vrij!" En met een brede zwaai van zijn arm gaf hij de hommel de vrijheid terug, die daar dankbaar gebruik van maakte.

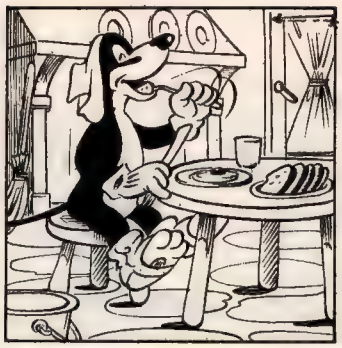

5. Tekko keek de hommel na tot deze uit het gezicht verdwenen was. „Ja, ja, 't zijn nijvere diertjes die bijen!" mompelde onze vriend. „Kom, laat ik maar weer aan 't werk gaan. Met luieren kom ik geen stap verder!"
Hij kwam overeind en begon met verdubbelde ijver de snoeischaar te hanteren. Onvermoeibaar werkte Tekko aan één stuk door en zelfs om even te gaan eten gunde hij zich geen tijd. Het resultaat van zijn werk was echter alleszins bevredigend en toen hij dan ook laat in de middag bijna klaar was en het geheel eens bekeek, glunderde Tekko: „Dat heb ik hem geleverd, al zeg ik het zelf! Het is maar goed, dat ik niet van half werk houd! Het was een heel karwei, maar ik heb dan ook eer van mijn werk! Nu nog even dit laatste plukje gras en dan ga ik lekker eten!"
Het werk was nu gauw gedaan en toen bereidde Tekko zich een maaltijd om van te watertanden. Hij sneed grote schijven worst, dikke plakken kaas en bakte wel drie eieren. Tjonge, tjonge, wat kon die Tekko eten. Maar hij had het dan ook wel verdiend. Na zich alles heerlijk te hebben laten smaken, ruimde hij de boel op en verdiepte hij zich in zijn krant tot het donker begon te worden.
„Het begint kinderbedtijd te worden!" mompelde Tekko, terwijl hij opstond. „Nog even een luchtje scheppen en dan naar bed.
„Ik houd van een gezonde levenswijze!"
Hij nam zijn wandelstok uit de paraplubak en wandelde de straat op.

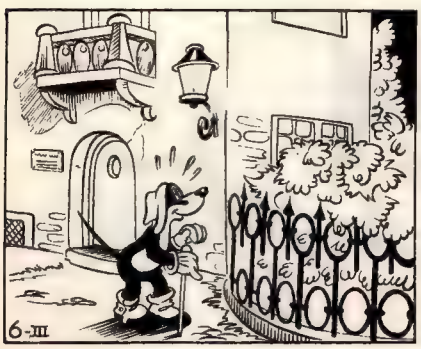

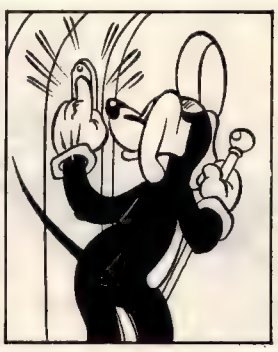

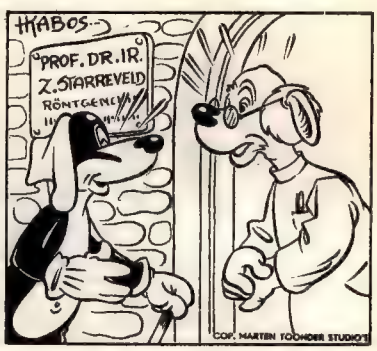

6. Met een voldaan gevoel kuierde Tekko de Kazanlaan uit en toen hij gedachteloos 't Bisonplein overgestoken was en de Buldogstraat wilde ingaan, bleef hij plotseling staan.
„Da's waar ook! Hier woont mijn vriend Starreveld!" schrok Tekko. „Kijk, hij is nog op ook. Er brandt nog licht. Ik zou hem best even willen spreken om hem te vertellen, waarom ik niets heb laten horen op zijn vriendelijke uitnodiging. Ja, dat moest ik maar even doen. Het is wel een beetje laat om nu nog bij iemand aan te komen, maar wij zijn per slot toch oude vrienden!
Zo gezegd, zo gedaan! Tekko belde aan en direct hierop werd het licht in de gang aangestoken.
„Ja, hij komt er aan!" mompelde Tekko, toen hij 't geluid van sloffende voetstappen hoorde. De grendel werd weggeschoven, de deur geopend en een schuchtere stem vroeg: „Wat kan ik nog zo laat voor U doen? Of eh . . . is het eigenlijk wel al zo laat? Oh eh . . . U bent eh . . .!"
„Starreveld, beste kerel, ik ben het, Taks, Tekko Taks!" juichte onze vriend blij. „Hoe is het? Mag ik nog even binnenkomen?" „Oh eh. . . Taks, kijk eens aan. Mijn goeie oude vriend Taks!" lachte professor Starreveld. „Natuurlijk, natuurlijk! Kom er in! Kom gauw binnen! Leuk dat je er bent! Ik dacht al dat je verhuisd was of zo iets! Kom mee dan kunnen we eens gezellig babbelen!"

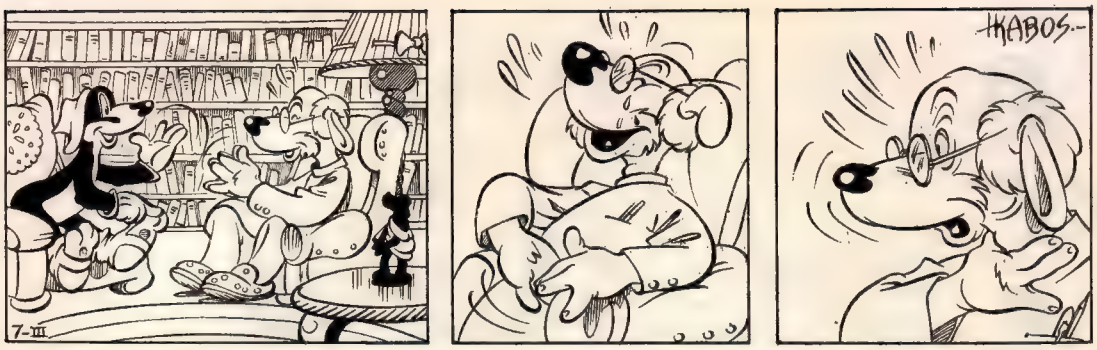

7. Tekko volgde de professor naar de bibliotheek en weldra waren zij in een druk gesprek.
„Ja, ja, ik begreep wel dat er weer iets met je aan de hand was!" lachte prof. Starreveld. „Keizer van Pansjoerije, zeg je? Man ik begrijp er niets van. Vertel nu eens van het begin af aan, wat of je nu weer beleefd hebt! Je weet ik stel altijd veel belang in je avonturen!"
Tekko begon te vertellen en de professor luisterde geanimeerd toe. Soms liet Tekko wel eens wat achterwege, andermaal fantaseerde hij er weer iets bij, maar vertellen kon hij.
Geïnteresseerd hoorde de professor de geschiedenis van Li-Sen, die Tekko had willen vergiftigen aan en om 't avontuur met de haaien dat hij beleefd had, moest Starreveld zo lachen, dat de tranen hem over de wangen liepen. Aangemoedigd door het succes dat zijn verhaal bij de professor had, vertelde Tekko met zoveel overgave verder, dat hij zijn avonturen met de Chinezen als 't ware nog eens beleefde. „Nou en eh... toen kreeg die valse Prins Chop-Choy me te pakken en die wilde mij laten onthoofden!" ratelde Tekko verder. „Ik werd op mijn knieën gedrukt en voelde 't koude staal al in mijn nek toen eh...!"
„Ok eh... schei uit! Nu is het genoeg! Daar kan ik niet tegen!" hijgde professor Starreveld, die intens mee geleefd had en hij maakte een beschermend gebaar naar zijn keel.

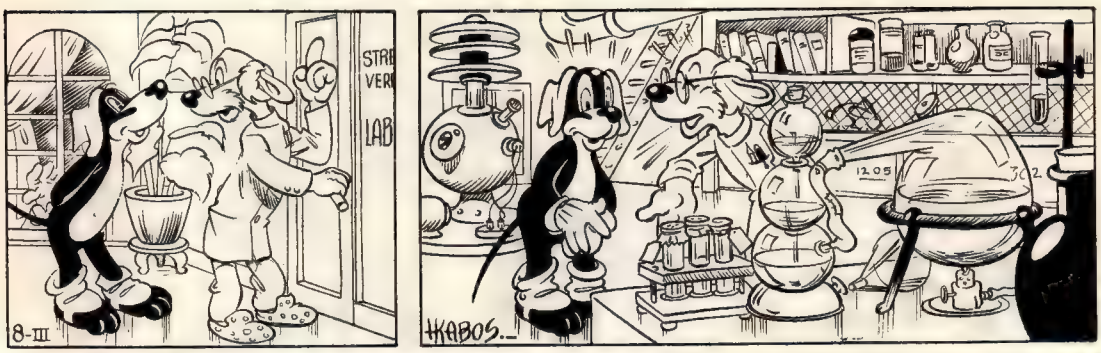

8. Eindelijk was Tekko klaar met zijn verhaal en toen was de beurt aan professor Starreveld. „Kijk, mijn waarde Taks!" sprak de geleerde man: „Zoals je waarschijnlijk wel weten zult is 't bevolkingsaanwascijfer gedurende de laatste jaren onrustbarend gestegen.
Dat is dan in zoverre onrustbarend dat er binnen afzienbare tijd geen voldoende ruimte meer is om voedsel voor die steeds toenemende mensenmassa te verbouwen.
We staan hiermee dus vanzelf voor 't wereld-voedselprobleem en nu ben ik bezig om terwille van de mensheid dit probleem op afdoende wijze op te lossen. Kom mee waarde heer! In 't laboratorium zal ik je aan de hand van verschillende proeven laten zien hoe ik dit vraagstuk denk op te lossen!" Nieuwsgierig volgde Tekko de professor naar diens laboratorium.
„Zoals je weet waarde Taks", begon de professor, terwijl hij de deur van zijn laboratorium opende „worden in 't lichaam door de klieren verschillende stoffen afgescheiden die andere organen tot activiteit prikkelen. Eén van die produkten zijn de hormonen-afgescheiden door de glandula. Dit is toch bekend, niet waar?"
„Zeker! zeker!" beaamde Tekko. „Dat wil zeggen zo'n eh.... gladiola. „Oh eh... hum! Pardon! Ik begrijp 't!" viel professor Starreveld onze vriend in de rede. „Glandula wil zeggen schildklier. Maar die hormonen zorgen voor de groei van 't lichaam en kunnen 't onder andere ook remmen. En nu komt het. Let op!"

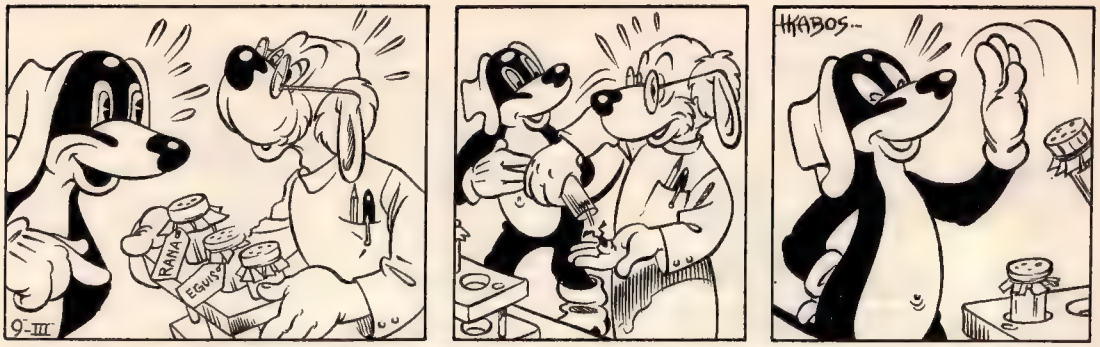

9. „Ik heb bemerkt, dat wanneer ik de larven van de axolotl voed, met reepjes vlees van de glandula, zij snel volwassen worden maar een dwergvorm behouden!" doceerde de professor verder. „De glandula scheidt dus hormonen af die de groei tegenhouden. Na lang zoeken is het me eindelijk gelukt een stof te vinden die deze tegenwerking in verhoogde mate bezit. De stof uit de glandula van verschillende zoogdieren plus de stof x 302, dat een eigen vinding is door welk mengsel een elektrische stroom van hoge voltage geleid wordt levert dit hormoonprodukt dat, mits koel bewaard, onbeperkt goed blijft en zijn werking behoudt! Kunt U mij volgen, heren!?" zei de professor gewend om college te geven. „Gaat U door prof!" zei Tekko die duizelde van zoveel geleerdheid: „Welnu!" vervolgde professor Starreveld. „Zuiver door toeval trad bij één van mijn proeven een schimmelvorming op. Dit preparaat bleek toen bij een volgende proef in staat te zijn om reeds grote volwassen dieren tot een dwergvorm terug te brengen. Zij blijven dan in vorm en aanleg volkomen dezelfde, maar worden in enkele uren tien tot twintig keer kleiner dan normaal. Kijk! In deze reageerbuis zit bijvoorbeeld een dwergvorm van een Rana esculenta, een compleet dwergkikkertje!"
De professor opende de reageerbuis en liet 't hele kleine kikkertje in zijn hand springen. Dat ging Tekko te ver. Hij maakte een protesterende beweging met de hand en lachte: „Ha, ha! Dat zegt me niets! Het kan net zo goed een heel jong kikkertje zijn!"

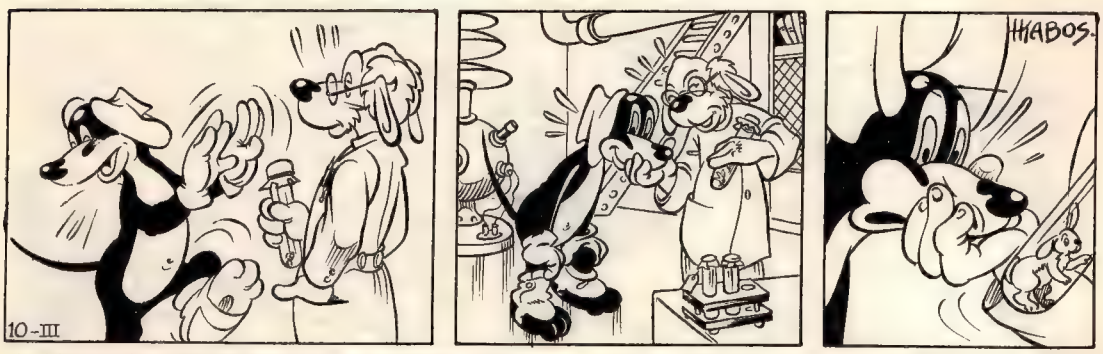

10. Met een beduusd gezicht keek de professor naar de ongelovige Taks en toen deze de geleerde man, met de reageerbuis nog in de hand, daar verslagen zag staan begon hij onbedaarlijk te lachen.
„Een goeie mop! hihihihihihi!" gierde Tekko die van 't hele relaas van zijn vriend geen zier begrepen had „Die professor! haha! Bijna was ik er ingelopen! U had me haast te pakken gehad! Ik zag al aan Uw gezicht dat U van 't verhaal over mijn avontuur geen sikkepit geloofde en dat wou U mij nou op een originele manier betaald zetten hihihihi!"
Verbouwereerd luisterde de professor naar de proestende Tekko en toen mompelde hij: „Niet geloven? Dit is geen kwestie van geloven maar van weten en bewijzen. Wacht maar eens even!" De zachtmoedige professor die gelukkig niet boos op Tekko geworden was, greep onze vriend onverwachts bij de neus en lachte: „Heus mijn waarde Tekko, ik moet je even bij de neus nemen! Niet om je iets wijs te maken zoals jij veronderstelt maar om je te overtuigen van de enrst van mijn werk en de waarheid van mijn beweringen. Kijk hier maar eens even naar!"
De professor trok een ander reageerbuisje uit 't rek en hield 't Tekko vlak voor de neus.
Onze vriend slaakte een neuzerige kreet en staarde met grote ogen naar een heel klein konijntje dat onder in 't buisje zat en niet groter was dan zijn pink . . .

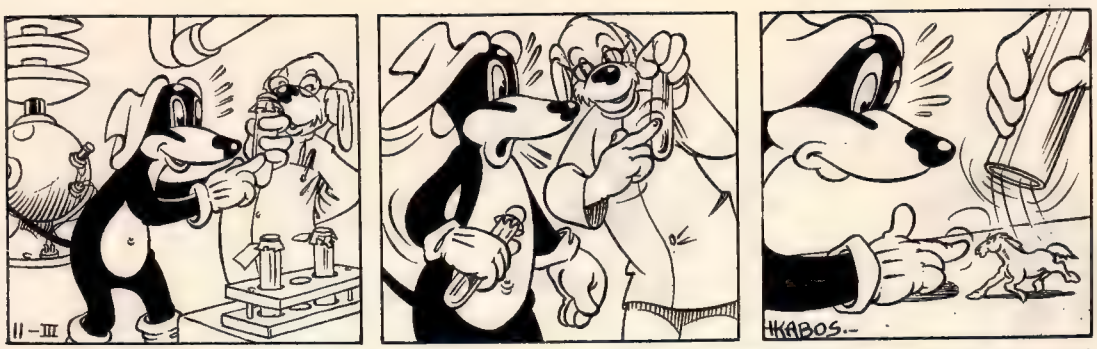

11. „Nu, wat zeg je ervan?" lachte professor Starreveld, die Tekko's neus onmiddellijk losgelaten had zodra hij de veranderde uitdrukking op diens gezicht bespeurd had. „Is dit soms ook een heel jong konijntje?" „Ne . . . eh . . . natuurlijk niet. Maar eh . . . maar dat is geweldig!" stotterde Tekko en hij bekeek het kleine beestje van alle kanten.
„Mijn complimenten professor! Het is dat ik 't zie anders zou ik het niet kunnen geloven. Zoiets is werkelijk uniek!"
„Zo is 't!" gnuifde professor Starreveld voldaan. „Je ziet mijn waarde Taks, de wetenschap staat voor niets! En dit is nu nog maar een konijntje.
Moet je mijn paard eens zien!"

„Je wat?" stamelde Tekko onthutst. „Paard?" zei U. „Hoe kan dat nu? Wie heeft er nu een paard in zijn huisje? Nee professor! dat gaat er bij mij niet in. Nu wordt U overmoedig!"
Als ik een normaal paard bedoelde zou je gelijk hebben, Taks. Maar hier is 't, kijk zelf maar!"
De professor nam de laatste van de drie reageerbuisjes uit 't rek en hield dat Tekko voor. „Goeie help!" schrok onze vriend. „Ongelooflijk! En eh . . . en dat is nu werkelijk een gewoon paard geweest en kan 't ook lopen"
„Welzeker! Let op! Daar komt-ie!" lachte de geleerde man en voor de ogen van de verbaasde Tekko schudde hij 't paardje uit de reageerbuis.

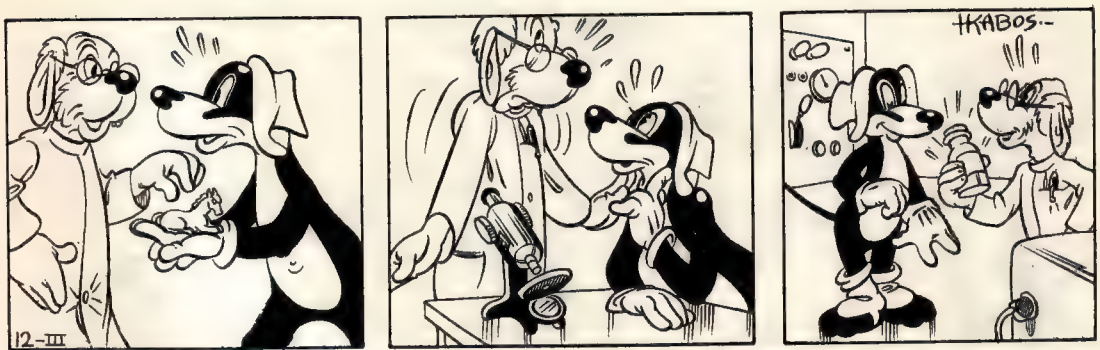

12. Met bewondering en ontzag staarde Tekko naar 't hele kleine paardje dat hinnekend over 't tafelblad af dreigde te stormen nam onze vriend het voorzichtig in de hand en onmiddellijk ging 't daar liggen.
„Ik zie dat ik je eindelijk overtuigd heb mijn waarde Taks!" lachte professor Starreveld. „En ik hoop tevens, dat je 't nut en de bedoeling er van inziet. Ik wil namelijk 't wereld-voedsel-probleem op zien te lossen, niet door de mensen in leven te houden met vitamine tabletten of iets dergelijks, doch, door 't levende wezen tot minimale grootte terug te brengen. Er kunnen dan in de nabije toekomst net zoveel mensen op een vierkante kilometer leven als heden op de gehele wereld!"

„Ik begrijp het professor!" sprak Tekko. „Dan hebben wij in ieder geval voldoende ruimte over om voedsel te verbouwen. Maar wat ik zeggen wil eh . . . Kunt u die kleine beestjes nu ook weer groot maken?"
„Nee!" zuchtte de geleerde bol. „Dat wil zeggen . . . nee! Ik kan 't nog niet, maar ik ben bezig naar iets te zoeken dat 't zou kunnen bewerkstelligen. Maar ja, ik kan niet alles tegelijk. Ik wil eerst de verkleiningsstof vervolmaken. Ik ben nu zo ver dat ik 't al zonder injecties kan stellen. Kijk, enige druppels van deze vloeistof zijn al voldoende om een levend wezen tien tot twintig keer te verkleinen!"
En de professor haalde uit de koelcel een pot met een witachtige vloeistof te voorschijn . . .

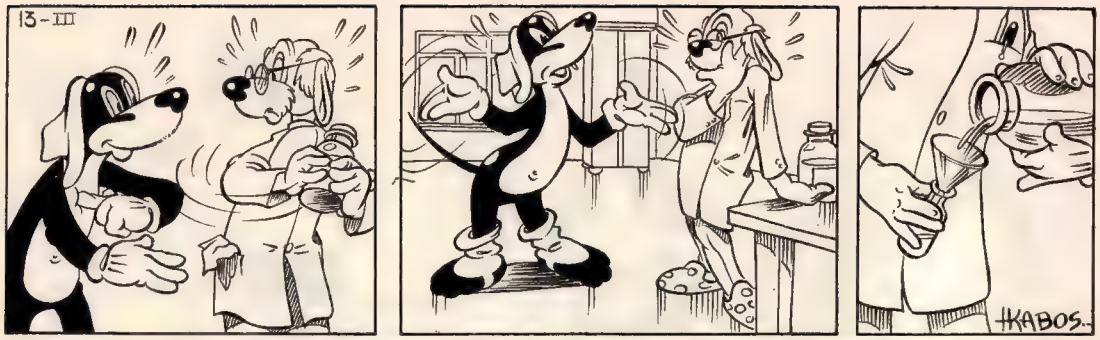

13. „Het is een schitterende uitvinding professor!" zei Tekko met een stem waarin 't nodige respect voor zijn vriend tot uiting kwam. „De mensheid zal u hiervoor zeer dankbaar zijn. Maar eh . . . heeft u 't nu ook al op mensen toegepast? Ik zou er best eens mee willen experimenteren! Kan ik niet wat van dat spul van u overnemen?"
„Hoe kom je erbij? Je lijkt wel niet wijs!" schrok professor Starreveld, terwijl hij de pot buiten Tekko's bereik bracht. „Zoiets is veel te gevaarlijk! Dat mag je zomaar niet doen! Dat zou strafbaar zijn! Daar moet je vrijwilligers voor hebben en dan moet 't eerst bij de overheid worden aangevraagd!"
„Ja, dat zal wel!" oreerde Tekko, die 't plotseling in z'n hoofd gezet had om iets van de vloeistof in zijn bezit te krijgen. „Maar ik ben ervan overtuigd dat ik, die door al mijn avonturen zoveel kennissen en relaties gekregen heb, best iemand zal kunnen vinden, die zich voor dit prachtige doel ter beschikking zal willen stellen!
Nu hoe denkt u erover?"
„Ik voel er wel iets voor maar 't mag eigenlijk niet!" mompelde de arme Starreveld die met zichzelf in tweestrijd was en maar niet kon besluiten. „Eens moet het er toch van komen! Vooruit dan maar! Ik zal je een heel klein beetje geven!"
En voorzichtig goot de goede man, geholpen door Tekko, een scheutje van de vloeistof in een flesje over.

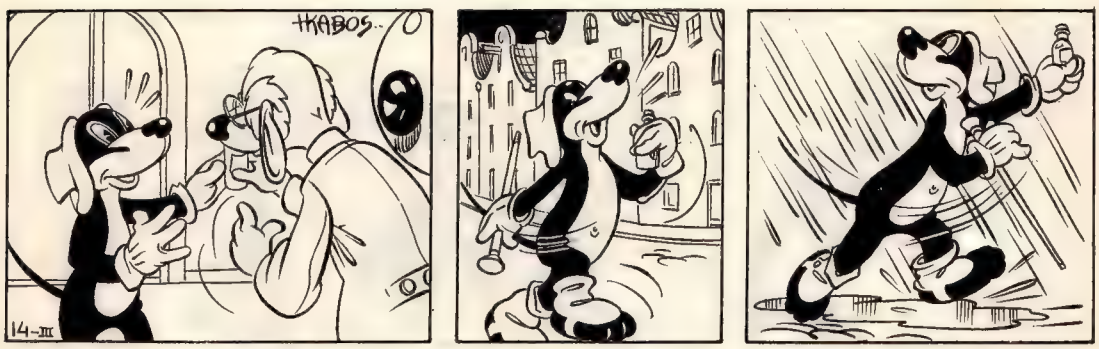

14. „Wees er heel erg voorzichtig mee, hoor!" drukte professor Starreveld Tekko nog eens extra op 't hart, terwijl hij 't flesje met de wonderbaarlijke verkleiningsvloeistof zorgvuldig afsloot. „Denk er om dat je er geen ondoordachte dingen mee doet, want dat zou mij in opspraak kunnen brengen, omdat ik 't tegenmiddel nog niet uitgevonden heb!"
„Maakt u zich maar geen nodeloze zorgen professor Starreveld!" lachte Tekko, blij dat hij zo gemakkelijk in 't bezit van de hevig begeerde vloeistof gekomen was.
„Wij Taksen begaan eigenlijk nooit domheden. Maar wanneer U er prijs opstelt om Uw proeven ook op menselijke wezens te nemen zult U toch moeten toegeven dat ik, om 't proefkonijn vertrouwen in te boezemen, iets van de vloeistof moet kunnen tonen! Mooi zo! En nu wordt 't dunkt me tijd om maar eens op te stappen want het is al vrij laat". „Ja, 't is maar zoals je zegt!" mompelde de professor die zich toch niet echt op zijn gemak voelde toen hij Tekko met 't flesje in de hand vrolijk zal wegstappen. „Ik weet toch niet of ik er wel goed aan gedaan heb om een leek zoiets in handen te geven!" Tekko brak zich echter 't hoofd helemaal niet over dit vraagstuk. Hij huppelde de straat over luidkeels zingend: „joechie, joechie! Die vloeistof is van mij!" Gelukkig duurde zijn gezang niet lang, want plotseling begon het hevig te regenen. En met 't flesje in de opgestoken hand rende Tekko door de stortbui naar huis.

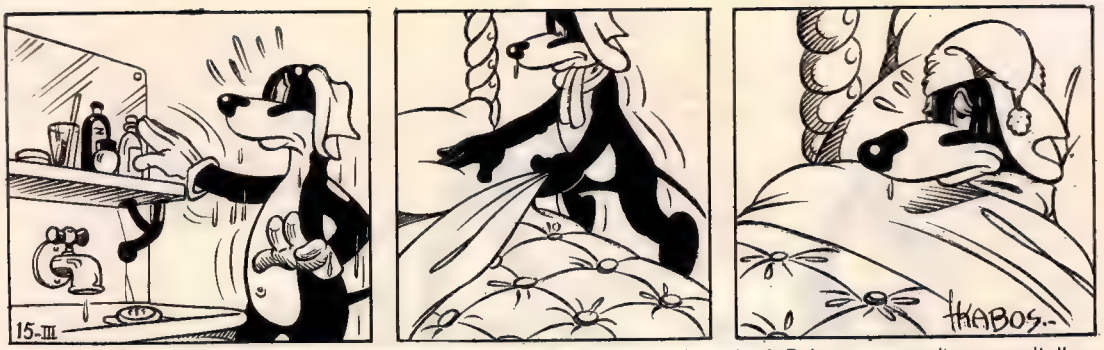

15. Tekko was werkelijk door en door nat toen hij eindelijk zijn woning bereikte. Zijn interesse voor de geheimzinnige vloeistof had plaats gemaakt voor 't vraagstuk hoe hij zich zo spoedig mogelijk weer behaaglijk kon voelen want toen hij zijn huisje binnen ging voelde hij zich verre van prettig. „Brrr, wat een regen!" rilde onze vriend terwijl hij zich afschudde en 't licht in de slaapkamer aanstak. „En dat noemen ze nu hondeweer. Bah! Niets voor mij zoiets. Ik heb geen droge draad meer aan 't lijf. En dat allemaal door die malle theorie van die goede Starreveld. Wat heb ik nu eigenlijk met dat wereld-voedsel-probleem te maken? Eet ik niet regelmatig mijn beschuitje met kaas en heb ik soms evengoed niet iedere morgen mijn eitje bij 't ontbijt? Bah, weg met die rommel! Ik ga naar bed! Ik voel me helemaal niet goed!"
Nonchalant zette hij 't flesje met de verkleiningsvloeistof bij een paar andere potjes en flesjes op de wastafel. Hij trok zijn handschoenen uit schopte zijn slobkousen in een hoek en na een dikke wollen das omgeknoopt te hebben kroop hij gauw onder de dekens. De slaap wilde echter helemaal niet komen en Tekko woelde onrustig heen en weer. He, ik kan maar niet warm worden!" mopperde onze vriend. „En hoofdpijn heb ik ook al. Wacht, ik zal mijn slaapmuts opzetten, misschien helpt dat!" Hij greep de slaapmuts uit de la van 't nachtkastje en tooide zijn waterig aanschijn met 't voorvaderlijke hoofddeksel.

16. Maar ook de slaapmuts vermocht hem niet te helpen en onrustig draaide Tekko zich van de ene op de andere zijde. Zijn hoofd begon te bonzen, zijn ogen te tranen en zijn neus te druipen. „Uche-uche!" hoestte onze vriend. „Ik heb een flinke kou gevat da's zeker! Uche-uche! A-a-a-a-ah-tsjie! Tjonge, tjonge, ik heb het lelijk te pakken. Uche-uche! Ik blaf als een hond. Ja, warempel, mijn keel. Uche-uche. Ik heb een dikke keel, ik voel 't duidelijk!"
Met een mistroostig gezicht ging onze vriend overeind zitten en met een pijnlijk gebaar betastte hij zijn gezwollen hals. „Ik ben ziek!" sniffelde Tekko. „Zwaar ziek! Wie weet hoe lang ik nu onder de wol moet blijven, voordat ik me weer kiplekker voel? En dan te bedenken dat ik geen citroenen in huis heb! Maar wacht eens, misschien heb ik nog ergens een aspirientje of één of andere borstsiroop! Zo iets wil toch ook wel eens helpen! Uche-uche!" Met een resoluut gebaar sloeg Tekko 't dek terug en sprong uit bed. Hij kon zijn evenwicht echter nauwelijks bewaren zo naar voelde hij zich. „Oh! Mn hoofd, mijn arme hoofd! Mijn keel. Brrr wat voel ik me akelig!" steunde onze zieke vriend, terwijl hij rilde over al zijn leden en op zijn benen stond te wankelen.

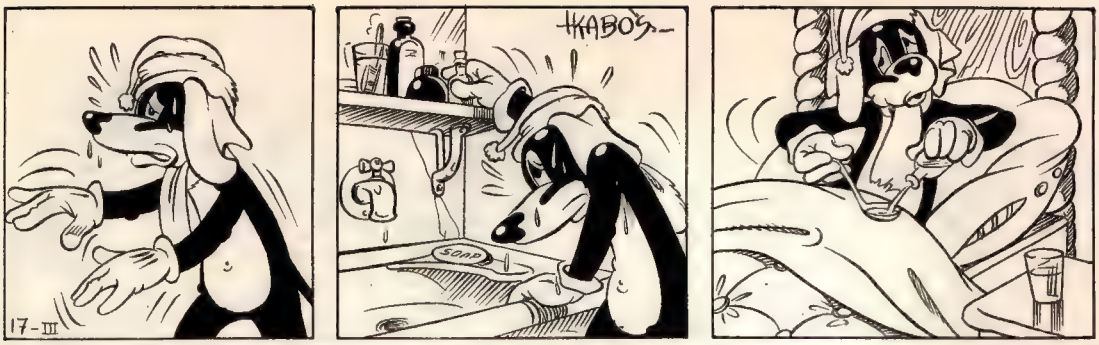

17. „He eh . . . . wat wou ik nu ook weer gaan doen?" bibberde Tekko die vastgeroest aan zijn gewoonte, automatisch zijn handschoenen en slobkousen weer aantrok. „Oh ja! Ik weet 't alweer! Een aspirientje of een stroopje of zo iets! Oh, wat voel ik me ziek! Wat moet een mens toch lijden!" En stap voor stap wankelde onze zieke op de tast naar de vaste wastafel. Ja, ja, die Tekko had 't lelijk te pakken en al gaf hij er misschien wel een beetje aan toe, hij voelde zich in ieder geval toch zo ziek als een hond.
Met één hand steunend op de wasbak greep hij met de andere op goed geluk naar de buisjes en flesjes die boven hem op de marmeren plaat stonden. Hij bemerkte dan ook niet dat hij de verkeerde medicijn pakte. Zwetend, tranend en druppelend strompelde Tekko terug naar bed en kwam pas weer een beetje bij, toen hij weer goed en wel in de kussens lag, „Zo, en nu eerst dat aspirientje" redeneerde Tekko hardop. „En dan pas die borstsiroop! Uche-uche! Anders heeft 't geen uitwerking!" Met een grote slok water spoelde hij 't kleine tabletje naar binnen en toen ontkurkte hij 't flesje met de stroperige vloeistof. Bevend schonk hij een medicijnlepel tot de rand toe vol en toen . . . . .

18. „Hap!" Tekko nam een grote slok en liet de vloeistof vervolgens langzaam door zijn keel naar binnen lopen. „Zo, en nu goed onder de wol" mompelde onze vriend. „Dan ben ik er morgen weer van af. Het is altijd maar 't beste om zo'n verkoudheid meteen flink de kop in te drukken!" Hij zette zijn slaapmuts recht, ging op zijn rug liggen en trok de dekens goed over zich heen. En of 't nu door 't aspirientje of door 't vermeende drankje kwam of dat misschien alleen maar de suggestie een rol speelde, weet ik niet maar Tekko sliep in ieder geval ogenblikkelijk in. Hij werd al gauw ontzettend warm en transpireerde geweldig, maar dat is altijd goed wanneer men een griepje heeft. Na een poosje leek het net of de slaapmuts iets gegroeid was en ook 't bed scheen groter geworden te zijn. Maar daar dergelijke dingen tot de onmogelijkheden behoren kon 't niet anders of Tekko was aan 't kleiner worden. De slaper zelf merkte van dit alles echter niets en ronkte rustig door, ook toen de slaapmuts al zo ruim geworden was, dat Tekko's hoofd er gemakkelijk tweemaal had in gekund. Ja, 't was nu wel heel duidelijk dat onze Tekko zich schromelijk vergist had in de medicijn.

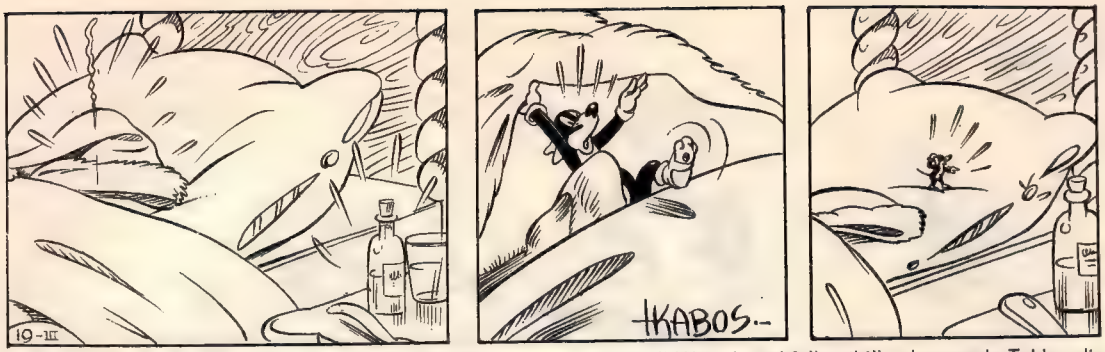

19. Tegen de morgen, toen het wonderbaarlijke middel bijna geheel uitgewerkt was, was onze vriend al zo klein geworden dat hij bijna niet terug te vinden was. Tekko zelf had van de netelige toestand waarin hij zich nu bevond echter nog niet 't minste besef en sliep rustig verder. Wel kreeg hij het zo langzamerhand een beetje erg benauwd want 't dek begon zwaar op hem te drukken en bovendien was de wollen slaapmuts bijna geheel over hem heen gezakt. Zo kwam het dat hij op een gegeven moment bijna stikte en met een schok wakker werd.
„Pfffffft wat heb ik 't warm! Ik stik bijna!" blies Tekko en hij probeerde zich op te richten. Maar dat viel niet mee, want hij lag nu geheel bedolven onder een laag wol zo dik als hij zelf.
„Help!" Waar ben ik? Ik stik!" schreeuwde Tekko, die nu opeens klaar wakker was en zijn omgeving niet meer herkende. „Ik droom! Ik wil eruit! Help! Er is iets vreselijks gebeurd!!"
Nu, daar had onze vriend gelijk in. Er was inderdaad iets vreselijks met hem gebeurd, en nog wel iets dat niet één, twee, drie te verhelpen was. Met veel krachtsinspanning wist hij eindelijk overeind te komen en moeizaam wurmde hij zich onder de wolbaal uit. En daar stond Tekko dan als een heel klein poppetje midden op zijn hoofdkussen en hij wist niet wat hij er van denken moest.

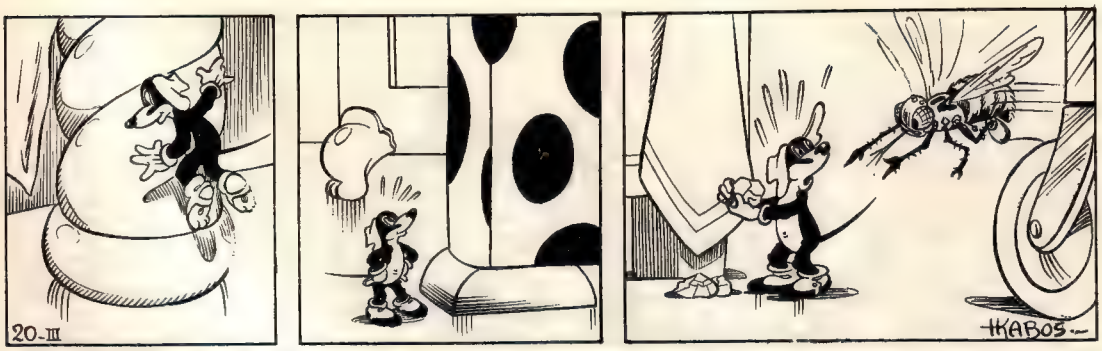

20. „Oh, wat ben ik dom geweest!" mompelde Tekko, terwijl hij zich van 't hoofdkussen af liet glijden. „Waarom heb ik niet beter opgelet toen ik dat flesje van de wastafel pakte? Nu heb ik de verkleiningsvloeistof ingenomen! Oh, wat is alles nu groot om mij heen. Ik moet direct na 't ontbijt naar professor Starreveld. Hij moet maar onmiddellijk iets uitvinden om mij weer groot te maken want dat gaat zo niet goed met me. Oh, wat moet ik beginnen!" Onze vriend liet zich voorzichtig langs een poot van 't ledikant op de grond glijden en wandelde toen stevig voortstappend naar de huiskamer. Daar aangekomen had hij de indruk dat hij tegen huizenhoge meubelen opkeek en hij zag dan ook geen kans om zijn ontbijt op normale wijze klaar te maken. Gelukkig vond hij op de grond bij de tafelpoot een paar suikerkorrels en hongerig als hij was wilde hij zich direct aan de zoetigheid te goed gaan doen. Hij had echter nauwelijks één van de suikerkristallen opgeraapt toen een sterk zoemend geluid hem deed opschrikken. „Vliegtuigen!" gilde hij toen en staarde versteend naar een grote bromvlieg die met een zwaar ronkend geluid recht op hem afvloog.

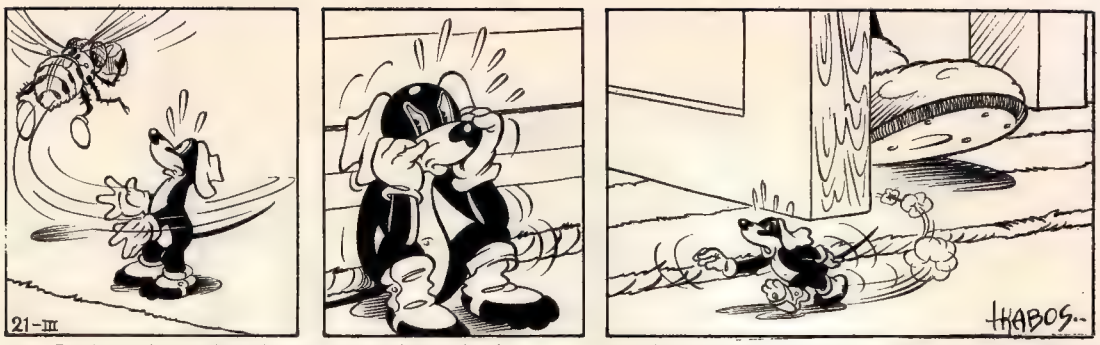

21. De bromvlieg scheerde met een scherpe bocht om de verschrikte Tekko heen en griste hem, zonder ook maar even vaart te minderen, het brok suiker uit de handen. „Hier met die lekkernij!" beet 't vliegende monster onze vriend nog toe en verdween toen met dezelfde snelheid als waarmede het gekomen was. „Tjonge, daar ben ik goed van afgekomen!" mompelde Tekko die nog op zijn benen stond te trillen. „Het is maar goed dat ik eerst nog wat van die zoetigheid gegeten heb want wie weet hoe lang of ik het nu weer zonder voedsel zal moeten stellen? Ik geloof wel dat ik de belangrijkheid van 't voedselprobleem zo langzamerhand begin te begrijpen. Maar over voedsel gesproken; het wordt nu zoetjes aan tijd om naar Starreveld toe te gaan!"

Tekko zette er stevig de pas in en bereikte weldra de buitendeur. Hij zag echter geen kans om de deur te openen en moedeloos liet hij zich op de deurmat neervallen. Plotseling klonken er sloffende voetstappen buiten op de stoep en Tekko hoorde hoe of de sleutel in 't slot werd gedraaid. „Oh, da's waar ook!" schrok Tekko terwijl hij haastig wegvluchtte voor de opengaande deur. „Vandaag komt Polly Mops weer! Wat zal ze wel van mij denken als zij mij zo ziet?"

22. Polly Mops, waarvoor Tekko zo snel als hij kon benen maakte, was de werkster die éénmaal per week Tekko's huisje kwam schoonmaken. En omdat onze vriend nogal eens veel van huis was, had Polly Mops een sleutel van de woning van de heer Taks. Orde en regel moet er nu eenmaal zijn. De goedige dikke werkster vond 't dan ook heel gewoon dat zij Tekko nergens zag en gewapend met stoffer en blik stapte zij de huiskamer binnen. „Hè, hè, zeker weer op stap die meneer Taks!" lachte de werkster terwijl zij de stofdoek zwaaide. „Kom, we zullen de boel hier eens gauw aan kant maken dan ziet het er tenminste weer knap uit tegen de tijd dat 'ie terugkomt! Zó, en nu de vloer aanvegen!" Polly Mops liet zich op de knieën zakken en begon met verwoede ijver 't karpet te borstelen. Tekko die zich onder de tafel verstopt had en zich zo klein mogelijk maakte wist toen niet meer waar hij het zoeken moest. Voor de werklust van Polly Mops was niets veilig en zo kwam 't dat Tekko op zeker ogenblik door de ijverige vrouw opgeveegd werd en tussen 't stof op 't blik belandde. En of Tekko nu al schreeuwend te keer ging, 't hielp allemaal niets. Zijn geluid was te zwak en bovendien was Polly Mops slecht van gezicht en akelig hardhorend. „Verschrikkelijk! Ik had toch nooit kunnen denken dat ik nog eens op de vuilnishoop zou terechtkomen!" jammerde Tekko die al half onder 't stof bedolven lag . . .

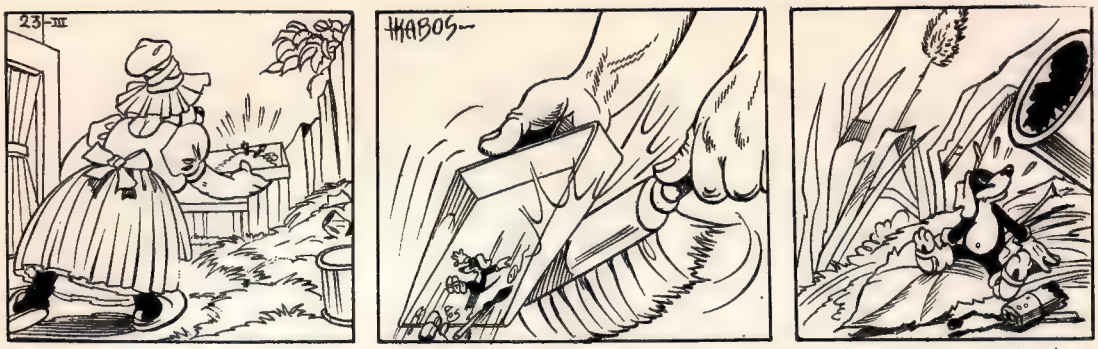

23. Terwijl Tekko alle mogelijke moeite deed om zich boven het stof te verheffen veegde de van louter schoonmaaklust bezielde Polly Mops steeds maar opnieuw dikke stoflagen over hem heen. „Hè, hè, da's beurd!" hijgde de vrouw eindelijk. Zij stond op en liep met 't blik waarop de kleine Tekko nog steeds lag te spartelen naar buiten om de rommel op de vuilnishoop te gooien.
„Hè, hè, meneer Taks zal niet kunnen zeggen dat er niet gewerkt is als hij weer thuiskomt!" mompelde de werkster. „Verschrikkelijk zo'n rommel als dat manvolk toch kan maken! Overal peukjes as en afgebrande lucifers. Maar nu ziet alles er weer piekfijn uit en als hij er oog voor heeft zal hij zijn eigen woning haast niet meer herkennen!"
Voldaan over haar werk klopte Polly Mops met de stoffer tegen de onderkant van 't blik, zodat de stofboel eraf gleed en op de vuilnishoop terecht kwam. „RRRRRt!" daar ging 't vuil en met de peukjes en de afgebrande lucifers gleed Tekko mee naar omlaag.
Gelukkig kwam onze vriend nogal zacht neer op een afgevallen blad dat danig meeveerde toen Tekko er op terecht kwam. Even keek hij onthutst om zich heen maar toen keerde zijn goede humeur weer terug en lachte hij. „Ha, ha, die Polly Mops! Zonder het te weten heeft ze mij veilig buiten geloodst!"

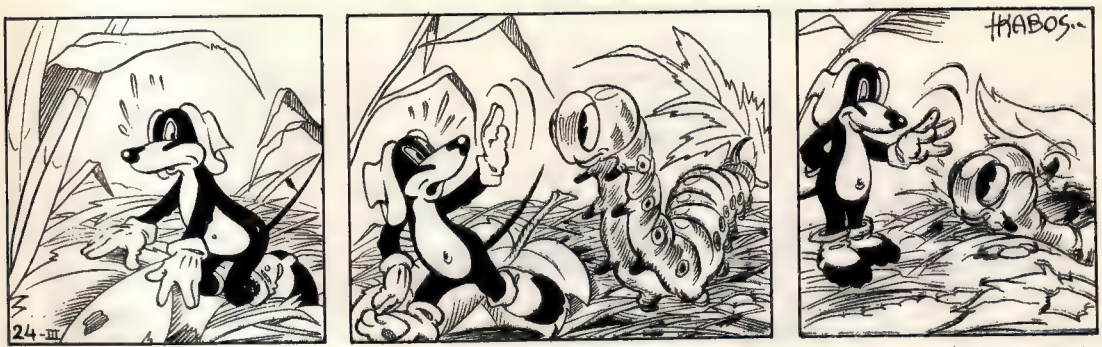

24. Tekko wilde juist opstappen om te proberen of hij 't huis van professor Starreveld zou kunnen bereiken toen hij opeens een hevig geritsel achter zich hoorde. Geschrokken draaide hij zich om en blikte in twee grote vragende ogen van een slangachtig monster. „Help!" gilde Tekko. „Wat zullen we nu weer hebben?" Hij wilde hard weglopen maar een kalmerende stem deed hem van besluit veranderen en hij keerde op zijn schreden terug. „Wees maar niet bang hoor!" sprak 't voortkruipende beest en 't richtte zich half op. „Ik ben de rups van de pijlstaartvlinder en wie ben jij? Ik heb namelijk nog nooit zo'n vreemdsoortig insect gezien als jij bent!" „Insect, insect?" herhaalde Tekko beledigd. „Ik ben helemaal geen insect. Ik ben een mens, een heer wel te verstaan. Niet dat ik mij op dat heer zijn laat voorstaan zoals zekere lieden plegen te doen die met veel geld in hun zak rondlopen. Oh nee! De zulken zijn en blijven mij nog altijd maar ongelikte heren. Wij Taksen zijn echter heer door onze innerlijke beschaving!" „Zo, zó! Is 't dat?" antwoordde de rups terwijl hij zich bedaard in de vuilnishoop begon te graven. „Het spijt me, dat ik niet langer met U van gedachten kan wisselen, maar de tijd dringt. Sta mij daarom toe dat ik mij nu ga inpoppen!" „Eén ogenblikje" wierp Tekko tegen. „Kunt U mij ook zeggen of hier nog veel gevaren dreigen?" „'t Gaat!" antwoordde de rups. „Je moet alleen oppassen voor vogels en sluipwespen. Gegroet, heer mens!" „Ja, maar hoe kan ik een sluipwesp van een gewone wesp onderscheiden?" wilde Tekko toen nog weten.

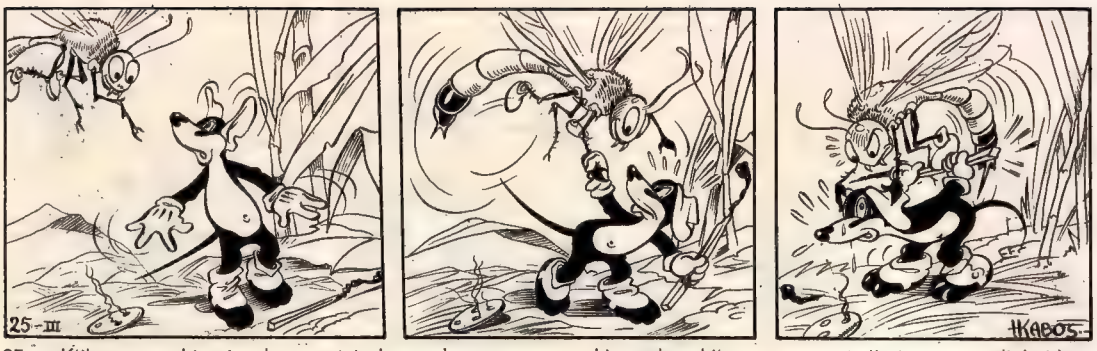

25. „Kijk maar achter je, dan weet je hoe zo'n mormel er uit ziet!" riep de rups nog en hij begroef zich geheel onder 't vuil zodat hij niet meer te zien was. „Vooruit schiet op! Maak dat je wegkomt anders is 't te laat!" waren de laatste woorden die Tekko nog opving van de rups die zich nu helemaal ingegraven had. Nieuwsgierig keek Tekko om en schrok ontzettend want vlak boven hem zweefde een reusachtig groot insect met dun achterlijf. Een kort ogenblik flikkerden de valskijkende ogen van 't insect en toen stortte 't zich zonder waarschuwing op onze kleine vriend.

„Een sluipwesp!" ging 't door Tekko heen. „Oppassen heeft de rups gezegd. Vooruit, stel je te weer!" Gelukkig verloor hij geen moment zijn tegenwoordigheid van geest en hij greep de toegestormde wesp bij een poot terwijl hij met de andere hand een half afgebrande lucifer opraapte. Hij slingerde de wesp van zich af en wilde 't beest met de lucifer te lijf gaan. De sluipwesp werd kwaad door de tegenstand die hij bij Tekko ondervond en probeerde zijn slachtoffer van achter aan te vallen. Hij gierde met een scherpe bocht om Tekko heen en stortte zich pardoes boven op hem met zijn angel in de rug te steken met de bedoeling hem te verlammen. Maar Tekko hield het stukje hout zo hoog mogelijk boven zijn rug verheven en daardoor mislukte de onverhoedse aanval.

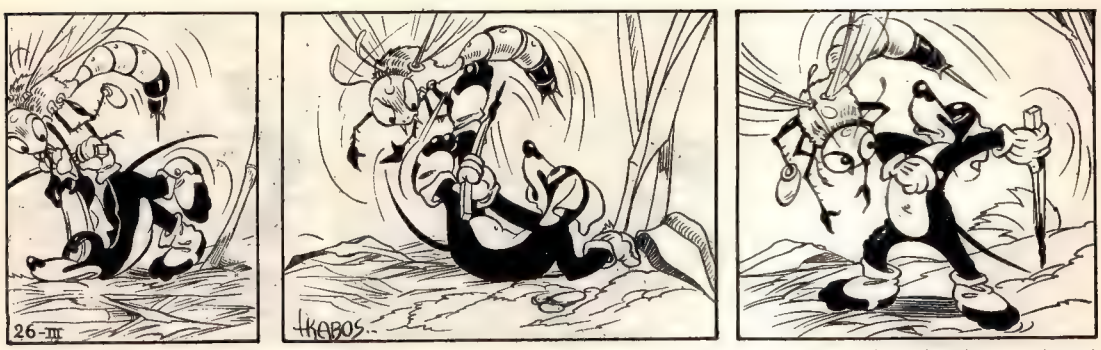

26. Zoals Tekko zich voorgenomen had om zich tot 't uiterste te verdedigen zo was de wesp vast besloten om zijn tegenstander te vellen. En al was de eerste aanval dan ook afgeslagen, de wesp verkeerde in ieder geval in een veel gunstiger positie dan de arme Tekko. Diep gebukt en de handen zo ver mogelijk achterwaarts omhoog is een verre van gemakkelijke houding en onze vriend zag de toekomst dan ook donker in. De woedende wesp, die gewend was korte metten met zijn tegenstanders te maken, had echter geen geduld om te wachten tot Tekko's krachten zouden verslappen en zette prompt een nieuwe aanval in. Met beide handen greep de sluipwesp nu 't luciferhoutje stevig vast en met inspanning van al zijn krachten probeerde hij Tekko om te trekken. Tekko bood hevige tegenstand, maar toen zijn armen eindelijk bijna uit 't lid getrokken werden sloeg hij door en buitelde over de kop. Onmiddellijk wilde 't monster zich nu weer op zijn tegenstander werpen maar Tekko draaide zich net bijtijds om om de sluipwesp hard van zich af te trappen. Eén moment deinsde 't ondier geschrokken achteruit maar die korte tijd was net voldoende om de rollen van de vechtenden te verwisselen. Tekko sprong vliegensvlug overeind en begon toen verward met de lucifer op de sluipwesp los te slaan.

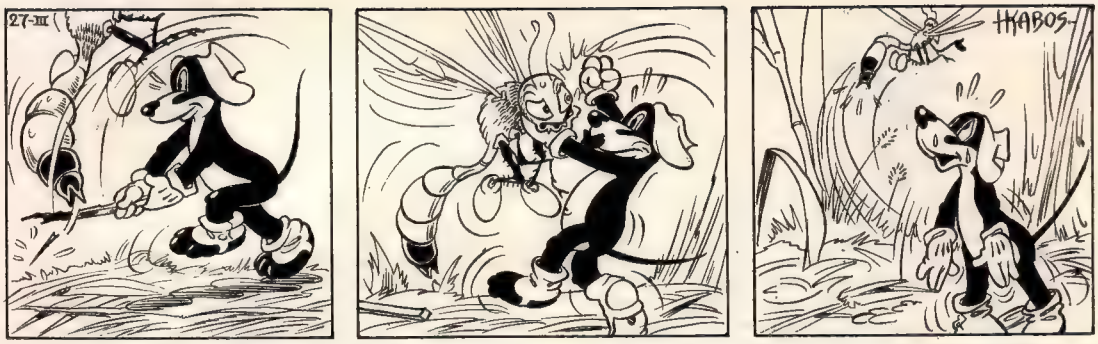

27. Tekko deelde rake klappen uit, dat verzeker ik jullie. En hoewel de sluipwesp de aanval niet opgaf en steeds weer van tactiek veranderde wist onze vriend 't gevleugelde monster toch van zich af te houden. „Wacht, ik zal je leren!" bromde Tekko, die onvermoeid 't luciferhoutje hanteerde. „Je mocht soms denken dat ik bang voor je ben, gemene sluipwesp. De naam gluipwesp zou je anders beter gepast hebben! Let op! Daar ga je!" En ja hoor, al raakte Tekko de wesp niet waar hij hem had willen raken, toen 't venijnige insect opnieuw op hem aanstormde gaf hij zijn belager zo'n harde slag op 't achterlijf dat de vlijmscherpe angel afbrak en de wesp met een kreet van pijn omhoog schoot. Hiermede was het gevecht echter nog niet helemaal afgelopen, want al kon 't beest nu niet meer steken toch dook 't nog eenmaal op Tekko af. Maar onze vriend, die er nu meer dan genoeg van had, greep 't ondier bij de keel en diende het vervolgens een geducht pak slaag toe. En pas toen de wesp zich haast niet meer verweerde slingerde Tekko 't akelige beest van zich af, dat toen ijlings wegvluchtte. Maar toen was Tekko ook aan 't eind van zijn krachten en stond te trillen op zijn benen. „Die heeft voorlopig zijn bekomst!" hijgde hij. „En ik zelf niet minder!"

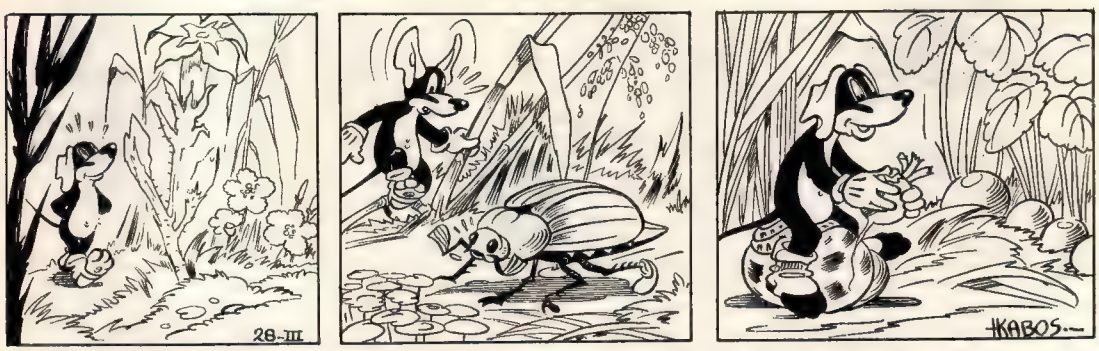

28. Tekko was heel erg moe geworden door 't gevecht met de sluipwesp maar zijn trots om zijn eerste overwinning in lilliputland hielp hem er gelukkig spoedig overeen. „Hè, ik heb echter honger gekregen van die vechtpartij!" mompelde onze vriend, toen hij weer opgewekt verder stapte. „Geen wonder, als je nagaat dat ik na dat kleine beetje zoetigheid niets meer gehad heb. Ik heb wel in de gaten dat de manier om in deze toestand aan voedsel te komen een heel probleem is!" Zo steeds maar in zichzelf pratend baande Tekko zich een weg door 't grasperk van zijn eigen tuin. En toen hij even later twee stevige grassprieten van elkaar boog, om zijn weg te kunnen vervolgen rezen hem opnieuw de haren te bergen. Vlak voor hem kruiste een dikke meikever zijn pad, „Oh, eh . . . wat nu weer?" schrok Tekko om dan enigszins geruststellend te vervolgen: „Oh, ja, ik zie 't al! Ik begin er al aan te wennen!
Het is maar een meikever en die eten alleen maar groen! Daar behoef ik dus niet bang voor te zijn!" Met een lege maag, maar overigens in een best humeur wandelde onze vriend verder en na enige tijd bereikte hij een paar radijzen plantjes. „Tjonge!" lachte Tekko. „Wat een knollen!" Als je niet beter wist zou je denken, dat 't grote radijzen waren. Nu, dat tref ik want ik heb razende honger!" Hij rukte een radijs uit de grond, liet zich neer op wat hij dacht, dat een steen was en begon te eten. En toen was hij echt in zijn knollentuin . . . . .

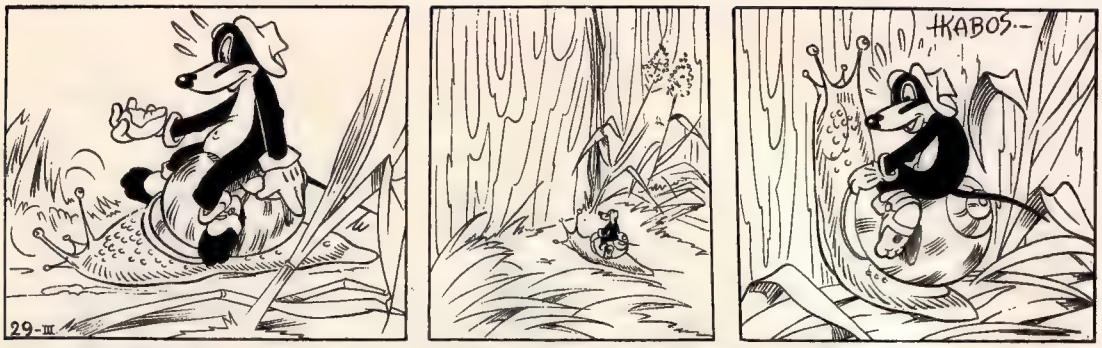

29. Terwijl Tekko zich te goed deed aan de radijs, die nu voor hem zo groot als een edammer kaas was, begon de steen waarop hij zat zachtjes te bewegen. Ook voelde onze vriend iets glibberigs langs zijn voetzool strijken en toen hij voorzichtig naar beneden gluurde zag hij, dat een grote vette slak hem langzaam omhoog drukte. „Oh . . . eh, neem me niet kwalijk beste slak!" verontschuldigde Tekko zich, die blij was met een vleesetend monster te doen te hebben. „Ik wist niet, dat ik op Uw huis zat. Ik eh . . . ik verkeerde in de veronderstelling dat 't een steen was!" „Oh, dat hindert niet. Blijf gerust zitten!" bromde de slak onverstoorbaar. Het is ook de bedoeling dat ik voor een steen aangezien wordt; dan loop ik niet zo in de gaten zie je!" „Ja, dat is een groot voordeel!" moest Tekko toegeven. „Ik zou ook wel willen dat ik niet zo in de gaten liep. Trouwens 't lijkt me dat zo'n huis op de rug nog veel meer voordelen heeft. U bent om zo te zeggen eigenlijk altijd uit en thuis en bovendien heeft U nooit te kampen met woningnood en zo!" „Net zo je zegt!" bromde de slak die recht op de schutting van de tuin afgleed. „Maar als je met me mee naar hiernaast wilt moet je je goed vasthouden. Let op, we gaan stijgen!" En tot grote verwondering van Tekko begon de slak rechtstandig tegen de schutting op te kruipen.

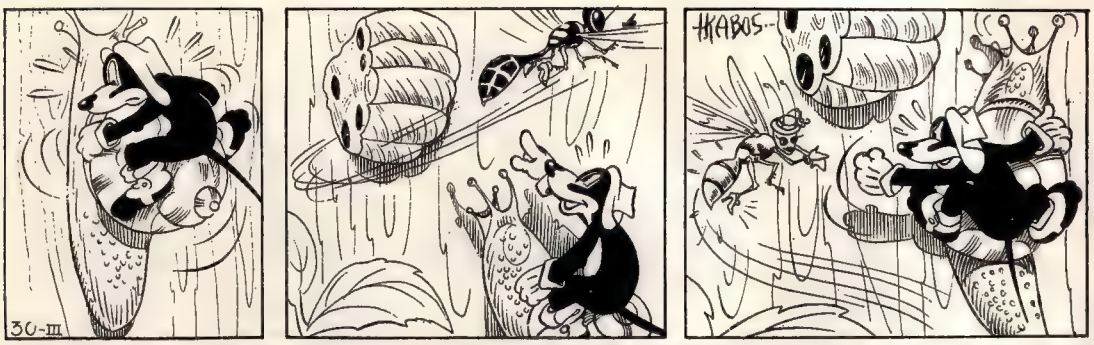

30. Even rustig alsof hij zich op de begane grond bewoog, bewoog de slak zich voorwaarts op 't hout van de omheining. Het spreekt vanzelf dat Tekko zich heel goed vast moest houden om niet van 't slakkenhuis af te glijden. Maar toen hij na een poosje eens voorzichtig naar beneden keek en een duizelingwekkende hoogte zag kreeg hij een raar gevoel in zijn maag en begon onze vriend onrustig heen en weer te schuiven. „Niet naar beneden kijken!" commandeerde de slak, die merkte wat er met Tekko aan de hand was. „Nooit naar beneden kijken dan heb je nergens last van!" Wat is dat voor een ding daar?" wilde Tekko weten, terwijl hij op iets wees dat als een prop papier tegen de schutting geplakt zat. „Oh, dat is een nest van een sceliphorn, een goedaardig en hard werkend soort wesp!" antwoordde de slak. „Kijk daar gaat ze. Selie is een beste vrouw; maar die groene koekoekwesp die daar aankomt met haar mooie hoedje en haar fijne schoentjes is een nietsnut, die alleen maar voor haar plezier leeft. Dat wicht voert de hele dag niets uit dan op terrasjes in de zon te zitten en zich mooi te maken. En nu Selie even van huis is gaat die madam haar eieren even gauw daar in 't nest leggen en dan kan Selie voor de rest zorgen!" „Het is je wat mooi!" schreeuwde Tekko, die zich vreselijk opwond en boos de vuist schudde tegen 't mooie koekoekwespje.

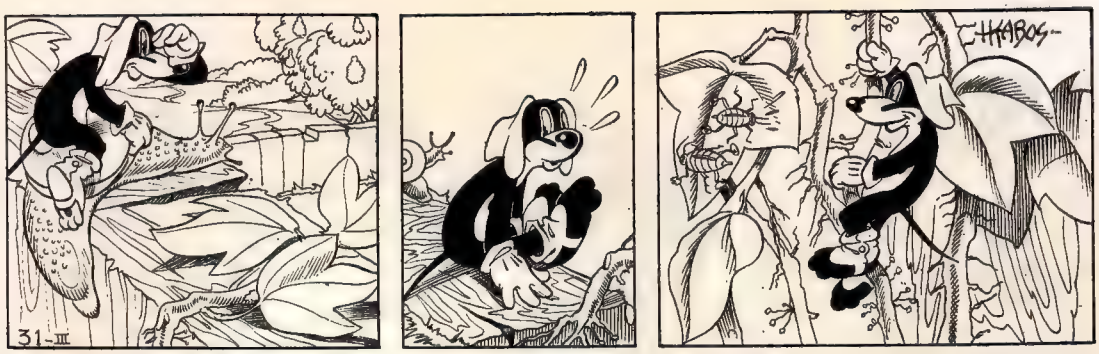

31. Het mooie koekoekwespje deed net of zij de verontwaardigde uitroepen van Tekko niet verstond en verdween in 't nest van de sceliphron. „Wind je niet zo op!" vond de slak. „Dat dient toch nergens voor. Ieder vogeltje zingt nu eenmaal zoals het gebekt is. Er zijn trouwens veel belangrijker dingen op de wereld dan wespen. Kijk, in de tuin hiernaast groeien bijvoorbeeld heerlijke sappige slaplanten en daar ga ik mij eens even aan te goed doen!" Zij hadden nu eindelijk de bovenkant van de schutting bereikt en Tekko verbaasde zich over de uitgestrektheid van zijn buurman's tuin. „Ik ga nu alleen wel verder!" zei Tekko, terwijl hij zijn zitplaats verliet. „Ik kan moeilijk de sla van mijn buurman gaan opeten. Daar zou ruzie van kunnen komen. Maar voor jou is het natuurlijk heel wat anders. Bedankt voor 't meerijden en smakelijk eten!" „Zoals je wilt!" antwoordde de slak, die er niets van begreep, lijmerig en hij kroop langzaam verder. Tekko zocht naar een manier om nu weer ongedeerd beneden te komen en gelukkig vond hij een paar sterke klimopplanten waarlangs hij kon afdalen. Als een ervaren bergbeklimmer klauterde hij naar beneden en was blij een paar insecten te ontmoeten die nog kleiner waren dan hij nu was. „Hé daar! Wat zijn jullie voor dieren?" wilde Tekko weten. „Wij zijn bladluizen edele heer!" antwoordden de beide beestjes gelijktijdig en zij keken angstig naar onze vriend op.

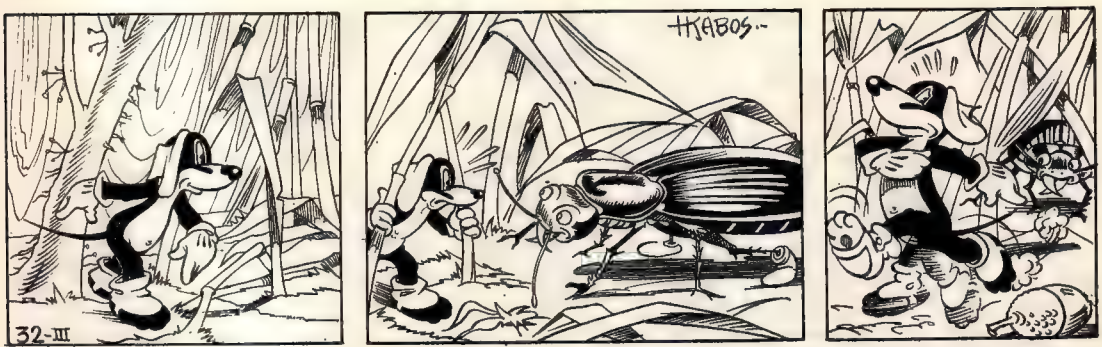

32. Tekko voerde nog een lang gesprek met de beide bladluizen die hem uitvoerig vertelden dat de mier en het Lieve Heersbeestje tot hun ergste vijanden behoorden.
„Tjonge, tjonge! Het leven van de insecten is toch niet minder ingewikkeld dan dat van de mensen!" filosofeerde Tekko, terwijl hij verder naar beneden afzakte. „De strijd om 't bestaan is bij hen ten minste even hevig als bij ons!" de laatste halve meter liet Tekko zich naar beneden vallen en voldaan over 't slagen van zijn klimpartij vervolgde onze vriend zijn weg. Hij had echter nog maar nauwelijks een paar meter afgelegd toen hij plotseling van aangezicht tot aangezicht met de carabus, de grote loopkever, kwam te staan. Verschrikt deinsde Tekko achteruit, toen hij de machtige kaken zag, maar hij zag geen kans meer om zich te verstoppen en dus restte hem nog slechts één ding en wel zo hard mogelijk weglopen. Tekko rende zoals hij nog nooit gerend had, want hij liep voor zijn leven. De carabus is namelijk een kanibaal onder de kevers en door alle gevreesd. Hij was echter niet voor niets een loopkever en dus zette hij grijnslachend de achtervolging in . . .
En of Tekko nu al liep alsof hij vleugels had, 't gaf allemaal niets, de loopkever liep nóg harder.

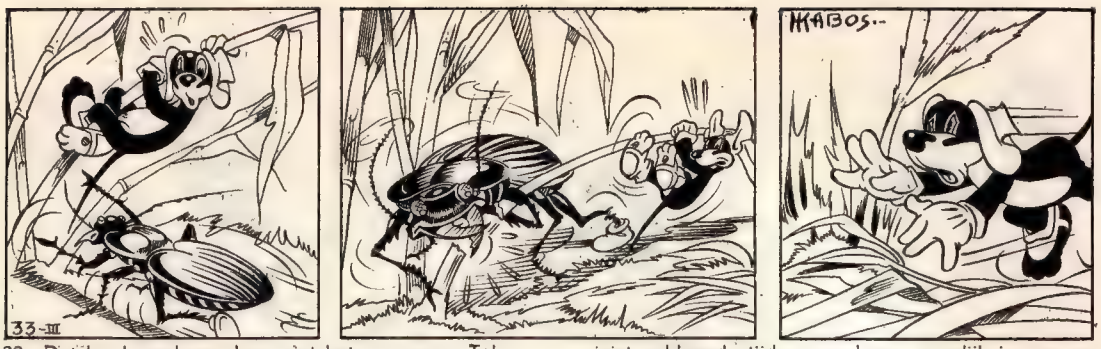

33. Dat hard weglopen hem niet baten zou zag Tekko spoedig in. Toen hij namelijk nauwelijks op de vlucht geslagen was en eens even voorzichtig achterom keek merkte hij dat de loopkever hem al bijna geheel ingehaald had. „Nee, dat gaat zo niet!" hijgde Tekko, die angstig voortrende „Daar valt niet tegen te lopen. Ik zal iets anders moeten verzinnen!" Plotseling week hij scherp naar rechts uit en stormde op een paar stevige bloemstengels af. Door deze onverwachte manoeuvre kreeg hij een iets grotere voorsprong op de verscheurende carabus en had hij juist voldoende tijd om zo hoog mogelijk in een van de stengels te klimmen dat de kever hem niet bereiken kon. Eén ogenblik leek het of de loopkever niet wist wat hij moest gaan doen. Het scheen Tekko tenminste toe of 't beest draalde maar in werkelijkheid opende 't langzaam de machtige kaken en toen opeens . . . „KNIP!". Alsof het een nietig vezeltje was brak de stengel, waarin Tekko een goed heenkomen had, in tweeën. Tekko viel met een bons op de grond, sprong weer snel overeind en holde toen struikelend verder.

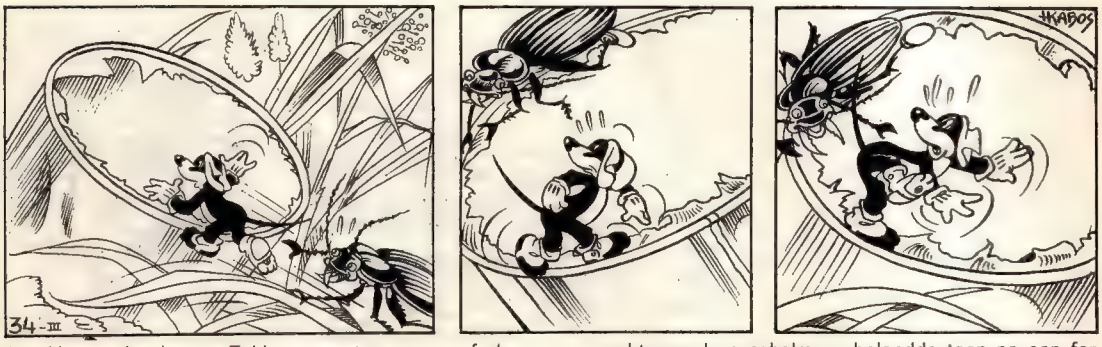

34. Niet zodra begon Tekko weer te rennen of de loopkever zette, alsof er niets gebeurd was, de achtervolging onmiddellijk in. Tekko week weer plotseling uit naar rechts, haalde ogenblikkelijk daarna uit naar links maar de carabus liet zich niet nog eens beetnemen.
Onze vriend stormde met de loopkever op de hielen met een sneltreinvaart voorwaarts. En toen was 't dat hij een achteloos weggeworpen conservenblik ontdekte. „Dat grote groenteblik" ging 't door Tekko's hoofd heen. „Dat moet ik zien te gebruiken. Dat kan mijn redding zijn. Misschien dat 't monster daar niet tegenop weet te klimmen!" Hij spande zich extra in voor een flinke aanloop, zette krachtig af op een zachtverende grashalm en belandde toen na een formidabele zweefsprong op 't smalle randje van 't groenteblik. „Zo, nu ben ik veilig!" lachte Tekko. „Mij benieuwen wat of die kever nu voor een gezicht trekt!"
Nieuwsgierig wilde hij zich omkeren maar bemerkte toen tot zijn grote ontsteltenis dat zijn belager hem zonder veel moeite gevolgd was.
Grijnslachend joeg de loopkever onze vriend nu voor zich uit. En toen Tekko omkeek en zag dat 't monster de hand al naar hem uitstrekte verloor hij 't evenwicht en tuimelde hij met een rauwe gil in de diepte.

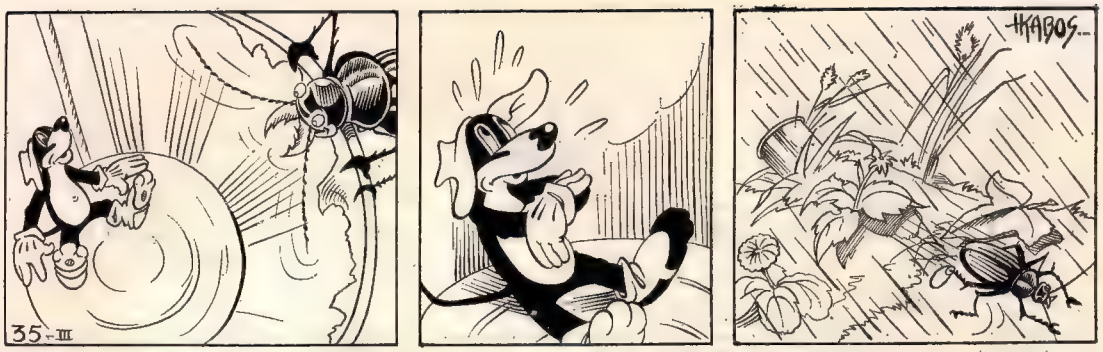

35. Met een hol klinkende plof die door de steile wand weerkaatst werd kwam Tekko op de bodem van 't conservenblikje terecht. Bliksemsnel draaide onze vriend zich om en doodsbenauwd dat de kever hem zou naspringen, leunde hij, angstig omhoogkijkend, tegen de opstaande wand.
Hoog boven zich zag hij de valse kop met de gemene kaken van de carabus die over de rand van 't groenteblik op zijn slachtoffer neerkeek en nu overlegde of hij al dan niet op Tekko zou toespringen. De loopkever, die maar naar beneden had te duiken om Tekko, die toch niet meer kon ontsnappen te verhapstukken, aarzelde echter. Hij zag duidelijk in, dat na het rijke maal dat Tekko zou opleveren, de hongerdood uiteindelijk toch zijn deel zou worden. Tegen de gladde wand kon immers Tekko noch de carabus opklimmen en terwijl Tekko gelaten zat te wachten wat de loopkever nu verder zou gaan doen hoorde hij opeens een duidelijk „TOK!" naast zich en voelde hij waterspatten. Grote regendruppels begonnen te vallen en de carabus die niet op een douchebad gesteld was zocht ijlings een goed heenkomen. Wat de loopkever betreft was Tekko dus nu gered. Maar hoe moest hij ooit weer uit zijn blikken gevangenis komen?

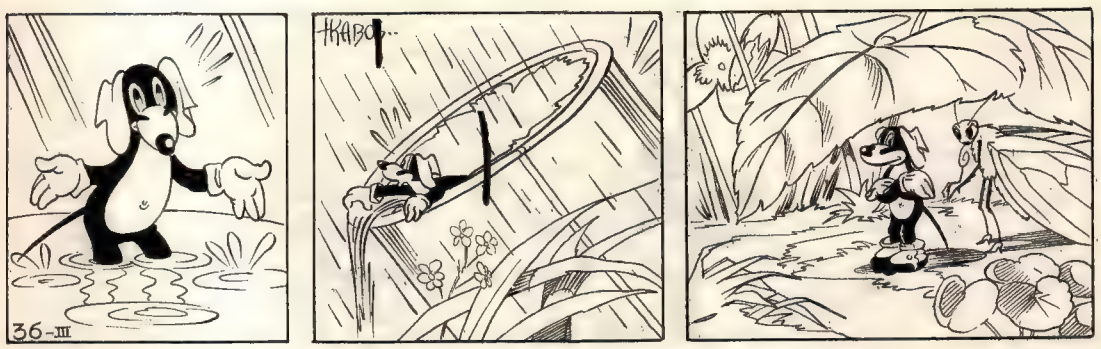

36. Veel tijd om te bedenken hoe hij weer uit deze benarde positie zou kunnen komen kreeg Tekko niet. Hij had zijn aandacht veel te veel nodig om de dikke regendruppels te ontlopen, want hij had al heel gauw ontdekt dat een regendruppel voor een insect evenveel betekende als een emmer water voor een mens. En nadat hij dan ook al twee maal hoestend en proestend zo'n druppel getrotseerd had, besloot hij verdere verfrissingen te ontlopen. Daar 't echter gestadig door bleef regenen duurde 't niet lang of onze vriend stond tot over zijn knieën in 't water. „Het is me wat fraais!" huiverde Tekko toen 't water even later tot aan zijn mond gestegen was. „Als 't zo doorgaat zal ik hier nog verdrinken. Maar laat ik beginnen met zwemmen en watertrappen. Wie weet komt er straks nog wel uitkomst!" En uitkomst kwam er inderdaad, want terwijl Tekko zich drijvende hield bleef 't water stijgen. Zo kwam 't dat hij op een gegeven moment, toen 't blik geheel volgeregend was, de rand weer kon grijpen en zich in veiligheid stellen. Vlug zocht hij beschutting onder een groot blad waar ook een koolwitje te schuilen stond. Maar Tekko die voorlopig zijn bekomst van insecten had, durfde haar niet aan te spreken.

37. Toen het eindelijk ophield met regenen stapte Tekko stijf en strak voor zich uitkijkend onder 't bladerdak vandaan. Maar 't koolwitje dat gedurende de schuilpartij door diepe zuchten haar aanwezigheid had doen blijken trippelde onze vriend vlug achterna. „Wat bent U eigenlijk voor een onopgevoed insect dat U zich niet eens behoorlijk aan mij hebt voorgesteld, terwijl wij samen onder hetzelfde blad stonden te schuilen?" vroeg 't vlindertje toen zij Tekko bijna had ingehaald. „Houd op!" wimpelde onze vriend af, terwijl hij onvermurmbaar verder beende. „Ik heb voorlopig genoeg van insecten en ik zelf bèn trouwens geen insect. Ik ben een hond eh... Ik bedoel een mens!" „Zo, dan behoor jij zeker tot die kereltjes die ons gevangen nemen om ons op te prikken?" snibte 't koolwitje. „En jij behoort zeker tot die aangename insecten die mijn kool altijd proberen op te eten?" bitste Tekko terug. „Mis! Dat zijn mijn kindertjes, de rupsen! lachte 't koolwitje en ze vloog naar een bloem om er wat honing uit te puren.
„Pas op!" gilde Tekko. „Dat zijn de monnikskapsbloemen en die zijn vergiftig!" „Dat weet ik!" lispelde 't vlindertje „maar de honing niet! Ik vind het echter lief van je dat je me hebt willen waarschuwen en daarom zal ik mijn eitjes niet op jouw kool maar op die van je buurman gaan leggen! Adieu!" Het koolwitje vloog weg en Tekko die op een grote steen van 't rotstuintje neergevallen was zwaaide haar na tot zij uit 't gezicht verdwenen was.

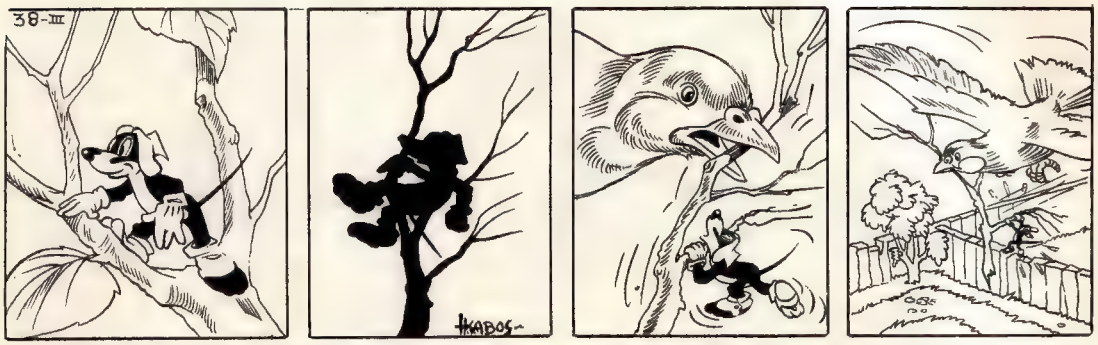

38. „Het zou toch wel leuk zijn om een kameraadje te hebben, die mij in deze wereld een beetje wegwijs zou kunnen maken!" overlegde Tekko bij zichzelf toen 't koolwitje weggevlogen was. „Alhoewel ik 't gezelschap van professor Starreveld meer op prijs zou stellen!"
„Drommels!" schrok hij toen. „Het begint al donker te worden en ik ben nog niet eens op de helft van mijn tocht. Ik voel er toch maar heel weinig voor om de nacht op de begane grond door te brengen. Dat zou spelen met mijn leven zijn. Weet je wat! Ik zal in die struik daar klimmen dan ben ik tenminste gevrijwaard tegen 't kruipend gedierte!"
Zo gezegd zo gedaan. Tekko klauterde in een flinke struik en in de vork van een kale tak legde hij zich ter ruste. Hoewel in een enigszins ongemakkelijke houding viel onze vriend, dank zij de doorgestane vermoeienissen, onmiddellijk in een diepe slaap. De nacht verliep zonder stoornissen, maar zodra de nieuwe dag aangebroken was, werd Tekko plotseling gewekt doordat er hard aan de tak gerukt werd waarop hij lag te slapen.
Een grote duif scheen deze tak bijzonder geschikt gevonden te hebben om er zijn nest mee te bouwen en rukte hem nu, zonder op Tekko acht te slaan, los... En daar ging onze vriend angstig opkijkend naar de grote duif die rustig met hem wegvloog. De planten, de bomen, de tuinen en alles onder hem werd kleiner want steeds hoger steeg de vogel. En Tekko vroeg zich bezorgd af hoe lang hij zich nog zou kunnen vasthouden.

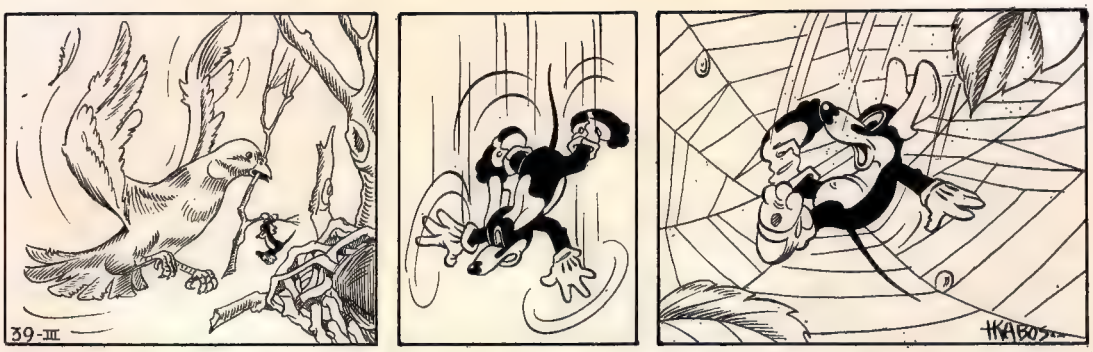

39. En terwijl onze vriend daar hoog boven in de lucht aan zijn takje hing te bungelen vloog de duif met klepperende wiekslag steeds verder met hem van 't bekende terrein. „Oei!" Ik houd 't haast niet meer!" huiverde Tekko, die zich nog steeds krampachtig vasthield. „Help! help! Daar ga ik all" De duif had zijn nest nu bereikt en remde zo plotseling af dat de veren in 't rond vlogen. Door de schok die daar 't gevolg van was ontglipte de tak aan Tekko's greep en als een blok stortte onze vriend naar beneden. „Help help! Nu is 't gebeurd met mij!" schreeuwde hij nog terwijl hij in pijlsnelle vaart op de aarde af gierde met van angst wijdopengesperde ogen. Maar daar 't in 't leven vaak anders gaat dan men 't zich voorstelt liep 't met Tekko gelukkig nogal goed af. Niet eens zo heel ver boven de grond werd hij namelijk nog net door een groot verend vangnet opgevangen. Door de kracht waarmede hij neergekomen was werd hij weer omhoog geworpen en na door 't sterke weefsel nog een paar maal op en neer gezwiept te zijn kwam hij eindelijk tot rust. En toen onze Tekko wat van zijn schrik en verbazing bekomen was bemerkte hij, dat hij in een reusachtig spinneweb terecht gekomen was.

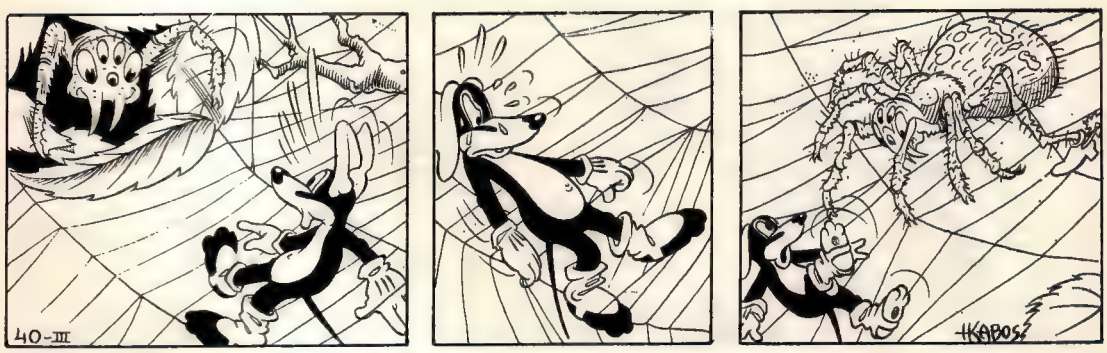

40. „Tjonge! Het kan toch raar gaan in de wereld!" mompelde Tekko terwijl hij de kleine afstand, die hem nog van de grond scheidde, met de ogen mat. „Nog een klein stukje en ik zou er geweest zijn. Wie had ooit kunnen denken dat een spinneweb mij nog eens het leven zou redden? Enfin ik ben er weer eens voor de zoveelste keer goed afgekomen!" Men moet echter geen hei roepen voor men over de brug is, want bij een spinneweb hoort nu eenmaal een spin en al had Tekko daar tot nu toe dan nog niets van bemerkt toch was 't dier aanwezig. Door 't zwiepen en 't rukken dat Tekko door zijn val veroorzaakt had, was 't dier opmerkzaam gemaakt dat er iets in zijn net terecht gekomen was. En terwijl Tekko zich verwonderde en zelfs al geluk wenste met de goede afloop van dit avontuur kwam daar opeens een monsterachtig grote kruisspin vanuit 't gebladerte op hem af. „Hi hi!" grijnsde 't veelogige ondier. „Is dat even boffen?! Je lijkt me een lekkere sappige hap te zijn. Wacht ik kom bij je!" „Vooruit ga weg. Lelijke uitzuiger. Ik wil niets met je te maken hebben!" schreeuwde Tekko bang en deed alle mogelijke moeite om weg te komen. Maar de draden van 't web waren kleverig en Tekko was gedwongen te blijven waar hij was. „Wacht maar, eerst ga ik je inspinnen!" grijnslachte de spin gemeen. En onder 't valse zingen van „In spin de bocht gaat in!" voegde hij de daad bij het woord.

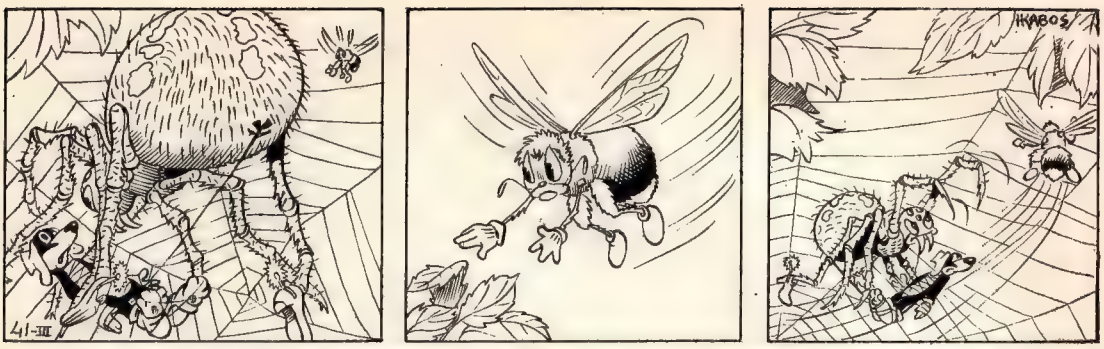

41. Tekko schreeuwde, Tekko gilde, hij kermde, huilde en smeekte, hij probeerde zelfs met armen en benen, voor zover dat tenminste mogelijk was, de spin van zich af te houden, 't gaf allemaal niets. Kalm en voorzichtig wikkelde de kruisspin onze arme vriend in 't kleverige draad en weldra kon Tekko zich dan ook niet meer verroeren. Gelaten keek hij toe hoe 't monster zijn werk voltooide en toen zag hij ook opeens waar de spin al dat draadwerk vandaan haalde. Dat was iets wat Tekko zich al dikwijls had afgevraagd en nu zag hij 't vlak voor zijn ogen gebeuren. Uit vier heel kleine knobbeltjes aan 't achterlijf van de spin vloeide een eindeloze draad die zo sterk was, dat Tekko hem met geen mogelijkheid kon stuk krijgen. Maar terwijl 't ondier met 't beulswerk bezig was kwam daar in de verte een grote dikke hommel aangezoemd. „Ei ei! Daar is er weer één onvoorzichtig geweest!" bromde de dikkerd die belangstellend toekeek. „Wat een bekend gezicht, 't lijkt wel eh . . . nee maar, dat moet meneer Taks zijn die daar te pakken genomen wordt!" De hommel maakte een scherpe bocht en terwijl hij over de spin en Tekko heen gierde schreeuwde hij: „Let op! Ik kom je verlossen. Ik ben nog niet vergeten dat je eens mijn leven gespaard hebt!"
„Heb 't hart eens!" brulde de spin terug. „Als je het waagt, gebruik ik jou als toespijs!"

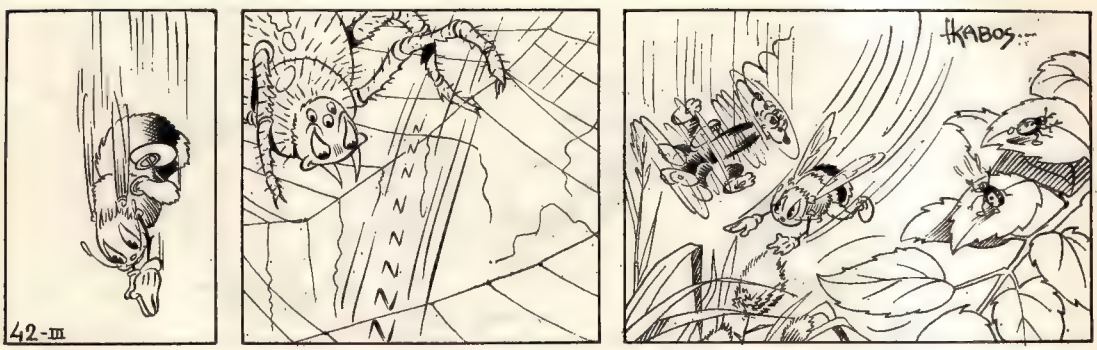

42. Of Bombus, want zo heette de hommel, 't dreigement dat de spin hem toeschreeuwde verstaan had doet niets ter zake. Hij was niet alleen dapper en vindingrijk maar bovendien was hij Tekko nog steeds dankbaar dat deze hem 't leven gelaten had toen hij aan diens genade was overgeleverd en daarom wilde Bombus onze vriend ten koste van alles helpen. Terwijl hij laag over 't spinneweb scheerde kreeg hij opeens een luisterrijk idee en onmiddellijk begon hij te klimmen. Toen hij eindelijk naar schatting hoog genoeg gekomen was draaide Bombus zich plotseling om en stortte zich zonder te bedenken met samengevouwen vleugels en handen naar omlaag. Als een duikbommenwerper raasde hij naar beneden recht op 't spinneweb af. Hij mikte goed en zzzzzzzt, vlak naast Tekko schoot hij door de draden van 't web, tegen zulk geweld was 't weefsel niet bestand en de draden vlogen aan flarden. De spin die ontzet achteruit geweken was, was bevrijd. Snel wentelend als een rolletje zijde dat afgewonden wordt draaide Tekko op de aarde af en Bombus die de situatie snel overzien had kwam alweer aangevlogen om Tekko op te vangen.

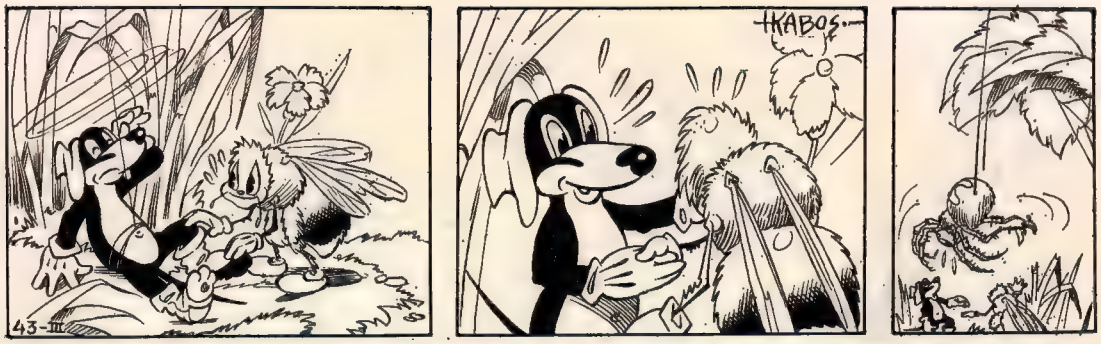

43. Net op tijd was de hommel weer bij Tekko om diens val te breken.
Opvangen kon hij hem natuurlijk niet want beide waren ongeveer even groot en Tekko viel met zo'n snelheid dat, wanneer Bombus het geprobeerd zou hebben, hij hem vast en zeker verpletterd had. Ongedeerd dus maar duizelig van het snelle draaien kwam Tekko op de grond terecht waar de dikke hommel alweer klaar stond om onze vriend de helpende hand te reiken. Bombus ontdeed Tekko van de laatste winding van de kleverige draad en hielp hem overeind. „Oef! Was dat draaien?! Het leek wel een mallemolen!" zuchtte Tekko terwijl hij zijn redder dankbaar toelachte. „Ik dank U voor wat U met gevaar voor eigen leven voor mij gedaan hebt. Het is 't eerste vriendelijke gebaar dat ik van iemand uit de insectenwereld mocht ontvangen!"
„Oh eh... geen dank!" bromde Bombus. „We zijn op de wereld om elkaar te helpen en mijn daad was trouwens als wederdienst bedoeld. U hebt mij nog niet zo lang geleden het leven gelaten toen U mij gevangen had en dat ben ik nog niet vergeten. Alleen was U toen een flink stuk groter maar ja, dat zijn mijn zaken niet!" Doordat zij zo genoeglijk met elkaar stonden te praten merkten zij echter niet dat de spin aan een nieuwe gesponnen draad naar hen toen kwam zakken om wraak te nemen.

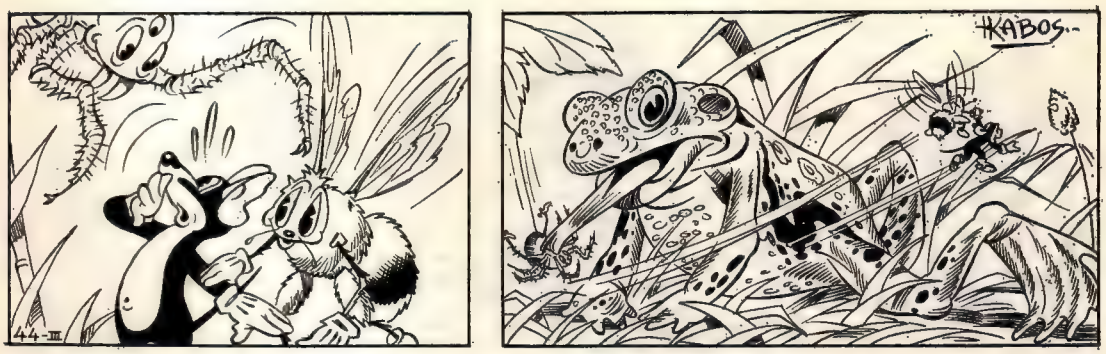

44. Pas toen de spin vlak boven hen was en zijn grijparmen al uitstrekte om hen te pakken waarbij hij luguber lachte ontdekten zij in wat voor gevaar zij verkeerden. Voor Tekko, die zo gauw niet wist wat hij doen moest, zou 't zeker te laat geweest zijn, maar Bombus, die dergelijke dingen meer bij de hand gehad scheen te hebben, bleef de situatie meester. En terwijl Tekko met een van angst vertrokken gezicht bevend naar de kruisspin stond te kijken zette de onverschrokken Bombus zacht zoemend zijn motor aan. „Vlug! Kom mee!" bromde de dikke hommel en zonder veel omslag te maken trok hij Tekko aan één arm met zich mee de lucht in. Net op tijd, want daar naderde met grote sprongen een reusachtig grote kikker die op zoek was naar een paar smakelijke insecten. De pientere Bombus scheerde met Tekko aan de hand vlak langs de veelvraat heen omhoog. Maar de wraakzuchtige spin die ons tweetal woedend naoogde kreeg zijn verdiende loon. Bliksemsnel schoot de kleverige tong van de kikker in de richting van de spin en trof deze precies midden op 't lichaam. Een kort ogenblik nog maaide de webbenwever met armen en benen om dan door de kikker gulzig opgeslokt te worden.

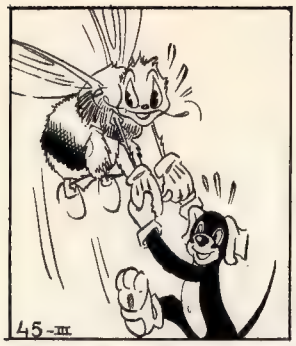

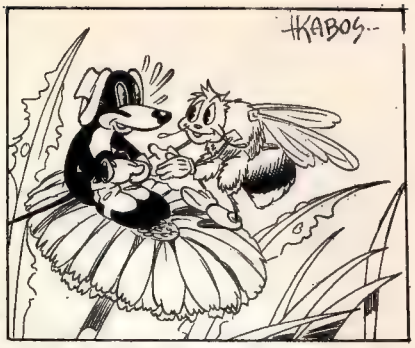

45. Tekko werd door Bombus mee de lucht ingetrokken en toen ze zo ver van de grond af waren dat zelfs een springende kikker hen niet meer bereiken kon keken ze eens voorzichtig om. Dat was op 't moment dat de kruisspin door de vors werd opgeslokt.

„Kijk eens, daar gaat-ie!" juichte Tekko. „Boontje komt om zijn loontje!" „Net zo je zegt!" lachte Bombus.

„Maar je begint aardig zwaar te worden meneer Taks. We zullen maar weer eens gaan dalen!" Als landingsplaats koos de hommel een grote paardebloem uit en voorzichtig liet hij Tekko daar op plaats nemen. Vervolgens streek hij zelf naast onze vriend neer en weldra waren zij in druk gesprek met elkaar. „Nu moet U mij toch eens vertellen hoe het komt dat U zo klein geworden bent!" sprak Bombus eindelijk. „Wel eh . . . ik heb iets verkeerds gedronken en toen was ik opeens klein!" maakte Tekko zich er kort en bondig vanaf. „Ja maar wat was dat dan?" wilde de dikke goedzak weten. „Oh eh . . . dat was een nieuwe uitvinding van professor Starreveld!" antwoordde Tekko. „Zeg kun jij mij niet even vlug naar hem toe brengen?" „Ik weet het niet!" lachte Bombus. „Ik ken geen professor Starreveld. Wat is een professor eigenlijk voor een ding?"

Nu moest Tekko lachen. „Een professor is een erg knap iemand begrijp je?" legde hij toen uit. „Net zo knap als het koolwitje of de koekoekwesp?" vroeg Bombus die er niets van begreep. „Nee!" zei Tekko die het over een andere boeg gooide. „Het is anders! Maar hij heeft een tuin waarin veel petunia's groeien!" „Die weet ik!" riep de hommel blij. „Het is wel een eind hier vandaan maar ik zal je er heen brengen!"

46. „We moesten dan maar meteen op stap gaan!" vond Tekko. „Die professor is namelijk heel belangrijk voor mij, zie je. Hij moet iets voor me uitvinden waardoor . . ."

„Let op! Kijk, daar moet je ook voor oppassen!" onderbrak Bombus onze vriend. Tekko keek langs de uitgestrekte wijsvinger van zijn kameraadje en zag hoe een venijnige wesp een grote, dikke rups aanviel. Het gevleugelde monster dat zich op de rug van zijn slachtoffer vastgezet had werd hevig heen en weer geslingerd door de wanhopige rups die zich in allerlei bochten kronkelde en heftig met zijn hele lichaam zwiepte en sloeg. „Dat is een graafwesp!" legde Bombus uit. „Denk maar niet dat het de rups lukken zal om die aanrander af te schudden. Kijk, daar wordt hij al gestoken! Hij verlamt!"

„Maar dat is verschrikkelijk! Dat is gemeen!" riep Tekko uit.

„Vooruit kom mee! Wij moeten die rups bevrijden! Niet bang zijn Bombus. Ik heb al eens eerder een gevecht met zo'n wesp geleverd!" Schiet op! We zullen hem zijn angel afslaan!" „Kalm, kalm!" vermaande Bombus. „Er valt nu toch niets meer te helpen. Kijk maar, de rups is helemaal verlamd. Het is zo gebeurd want nu gaat de wesp zijn ei leggen!" En Tekko die zich uitermate verbaasde over Bombus zijn laconieke houding, zag hoe de wesp zijn scherpe legboor in 't weke lichaam van de verlamde rups drukte.

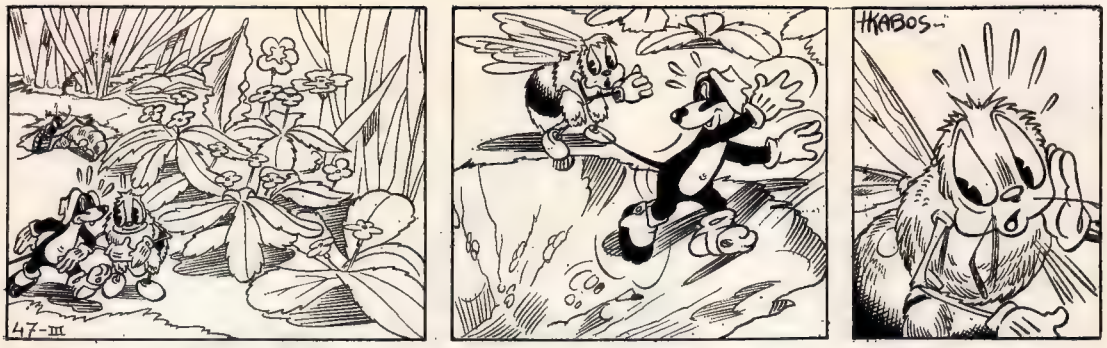

47. Tekko zag nog hoe de graafwesp een holletje groef en zijn slachtoffer daar naar toe sleepte. „Kom mee!" zei hij toen tegen Bombus.
„Ik heb er genoeg van. Ik wil naar professor Starreveld! Het is bij jullie niet anders dan vechten, vechten en nog eens vechten.
Bah, wat een narigheid allemaal!"
„Je kunt het ook anders bekijken", vond Bombus terwijl hij met Tekko verder wandelde. „Alles gaat nu eenmaal zoals het gaan moet. Dat is de natuur, dat is wet en daarmee basta! Die wesp doet niet meer dan haar plicht. Zij legt haar eieren netjes in die rups. Dat hoort nu eenmaal zo. De larven die uit die eitjes komen kunnen zich dan tenminste voeden met het vlees van die rups. Het beest is niet dood. Het is enkel maar verlamd en dus blijft-ie vers. Nee beste Taks, moeder natuur maakt geen fouten. De rupsen worden op die manier trouwens ook verdelgd.
„Ja, dat is waar!" beaamde Tekko. „Oh . . . eh . . . Help! Ik val!"
Tekko had zich een beetje te veel verdiept in de grillen van moeder natuur en dreigde daar nu 't slachtoffer van te worden. Hij had namelijk niet opgelet waar hij liep en zakte plotseling weg in een klein zandkuiltje. „Oh . . . eh gelukkig, ik schrok al!" lachte Tekko die begreep welk gevaar hem nu weer bedreigde. Maar Bombus die van alles op de hoogte was schrok echt en schreeuwde: „Klimmen! Vooruit, pas op dat je niet naar beneden glijdt !Klimmen, krabben en klauteren zeg ik!"

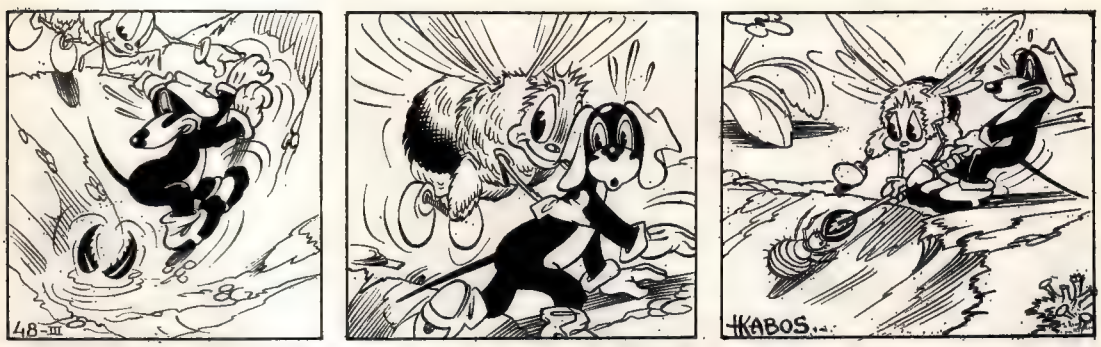

48. Hoewel Tekko niet begreep waarom Bombus zich zo druk maakte deed hij toch wat zijn vriendje hem toeschreeuwde. Hij maakte met armen en benen de beweging van klauteren maar kwam geen centimeter omhoog. Het droge, korrelige zand gleed als water onder hem vandaan en hoe harder Tekko naar boven wilde klimmen des te dieper werkte hij zich naar omlaag. Voorzichtig keek onze vriend eens achterom of hij de oorzaak daarvan kon ontdekken en toen zag hij tot zijn grote schrik, in de punt van het trechtervormige kuiltje, plotseling een paar dreigend zoekende scharen boven 't zand uitkomen. „Help!" gilde hij. „Wat heb ik nu weer aan mijn staart bungelen?"
„Kijk uit!" riep Bombus die wanhopige pogingen deed om onze vriend te kunnen grijpen. „Als-ie je te pakken krijgt ben je er geweest. Je bent in de valkuil van een mierenleeuw terecht gekomen!"
Tekko werkte als razend met handen en voeten met het gevolg dat hij steeds dieper wegzakte. Bombus, die een groot drama voorzag, nam plotseling een kloek besluit, spreidde de vleugels uit en tilde Tekko al vliegend omhoog. Eenmaal uit de kuil wilde Tekko beslist weten hoe degene er uit zag die hem dit koopje geleverd had en met behulp van een heel dun takje wisten Bombus en hij de mierenleeuw te vangen en naar boven te trekken.

49. „Is dat nu alles?" was het eerste dat Tekko zei toen de mierenleeuw met vereende krachten naar boven getrokken was en aan de rand van zijn zorgvuldig gegraven kuiltje lag te spartelen. „Het is meer kaak dan lichaam. Ik dacht dat het een echt klein leeuwtje zou zijn!"
„Hij mag er anders wezen die mierenleeuw!" bromde Bombus. „Een week lichaam maar een paar stalen kaken. Als-ie volwassen is is-ie ongevaarlijk. Dan is-ie gaasvlieg. Maar als larf, als mierenleeuw is het oppassen!" „Laat hij maar oppassen!" riep Tekko kwaad en nijdig schopte hij het geniepige dier de kuil weer in. „Maar nu zou ik zo langzamerhand wel eens naar mijn vriend professor Starreveld toe willen!" vervolgde hij toen. „Zouden wij niet kunnen vliegen, Bombus?" „'t Spijt me maar je bent heus te zwaar voor mijn tere vleugels!" antwoordde Bombus. Tekko monsterde met kennersblik de dunne, doorzichtige vleugeltjes van de hommel en kwam tot de slotsom dat deze gelijk had. „Het is waar, ze zijn niet sterk genoeg voor ons beiden!" moest Tekko toegeven. „Maar vind je niet dat ik in mijn staat van insect nu eigenlijk ook recht op zo'n paar van die dingen heb?" wilde hij toen weten. „Och, kijk eens hier!" antwoordde Bombus. „Ik ben een vliegend en jij een kruipend insect. Dat is het verschil. Maar misschien kunnen wij je met behulp van een paar esdoornvruchtjes wel veranderen. Wacht maar eens even!" En zoemend vloog de dikzak een esdoornboom in.

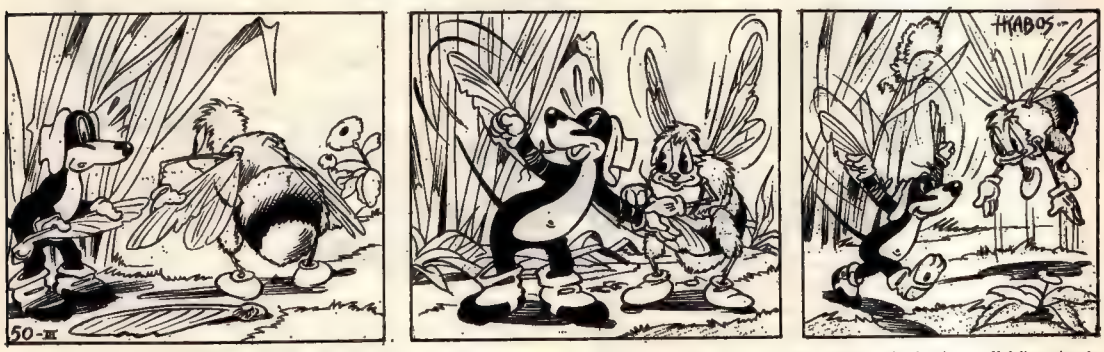

50. Vlug plukte Bombus een paar droge esdoornvruchtjes en bracht die naar Tekko. „Leuk! Heel aardig!" lachte Tekko die niet begreep wat zijn vriendje met hem voor had. „Ik ken die dingen. Ik heb er vroeger als schooljongen wel mee gespeeld. Maar hoe je me daarmee wilt laten vliegen is mij een raadsel. Ik kan die dingen niet in mijn rug prikken en dan nog zou ik niet kunnen bewegen! Wat wil je nu eigenlijk!"
„Wel, heel eenvoudig!" bromde Bombus, terwijl hij Tekko liet zien hoe zijn eigen vleugels bevestigd waren. „Je bindt die esdoornvleugeltjes heel gewoon aan je armen, zodat de vruchtjes tegen je schouderbladen komen te zitten en dan maar vliegen!"
„Je bent een kraan!" jubelde Tekko. „Help me even Bombus dan ga ik met je mee de lucht in!" Vlug hielp Bombus onze vriend de vleugeltjes aanbinden en niet zodra zat er één op zijn plaats of Tekko begon er al mee te wapperen. „Het gaat Bombus!" gnuifde de nieuwbakken vliegenier. „Het gaat!" De hommel had nu ook het tweede vleugeltje bevestigd en keek van een afstand toe hoe onze vriend zich van de grond zou verheffen. Het onbeholpen klapwieken deed Tekko echter niet van zijn plaats komen en toen hij eindelijk zijn vruchteloze pogingen wilde opgeven zei Bombus: „Ik weet wat er hapert. Je moet meer lucht onder de draagvlakken krijgen. Ik zal je mee omhoog nemen en dan moet je je verder maar zelf zien te redden!"

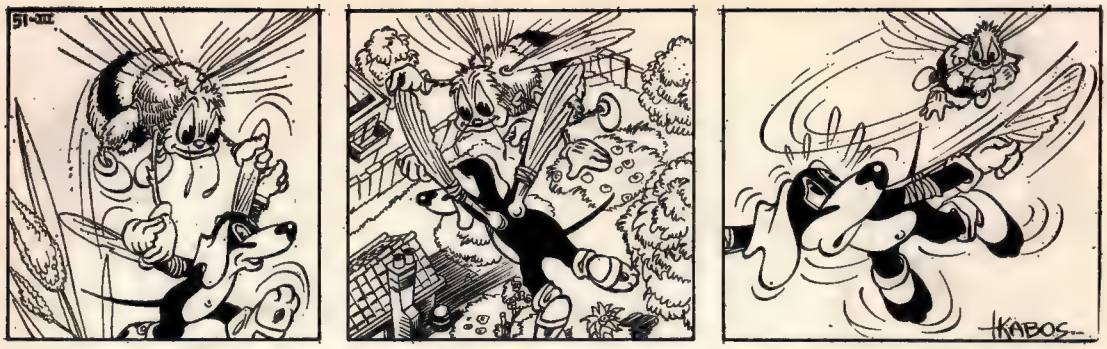

51. Tekko hechtte veel geloof aan de vliegersopmerkingen van Bombus die kon 't tenslotte weten en stemde volkomen met 't plan in.
De dikke hommel verhief zich langzaam van de grond, greep Tekko voorzichtig bij zijn draagvlakken en trok hem met veel inspanning mede de lucht in. „Goed zo, Bombus!" lachte Tekko, die steeds meer plezier in de onderneming begon te krijgen. „Toe maar! Ga gerust nog maar een beetje hoger! Kijk eens wat een prachtig vergezicht. Hé, daar zie ik warempel het huis van professor Starreveld in de verte. Eigenaardig is dat om alles in vogelvlucht te zien. Maar het is een veilig gevoel dat jij bij mij bent. Houd me goed vast hoor!"
„Niets daarvan!" bromlachte Bombus. „Anders leer je het nooit! We zijn nu hoog genoeg en je moet het verder maar alleen doen. Houdt het huis van die vriend van je goed in het oog, spreid je vleugels en vergeet niet dat je die dingen bewegen moet om vooruit te komen. Let op, ik laat los!"
„Nee, nee! Nog niet! Nog even wachten!" gilde Tekko, die het nu toch wel een beetje griezelig begon te vinden. „We zijn geloof ik wel wat te hoog gevlogen voor de eerste maal. Zo'n hoogvlieger ben ik niet!" Bombus liet echter toch los en keek nauwlettend toe of alles wel goed ging. Tekko spreidde de armen, vergat te klapwieken en zeilde met een grote bocht langzaam naar beneden.

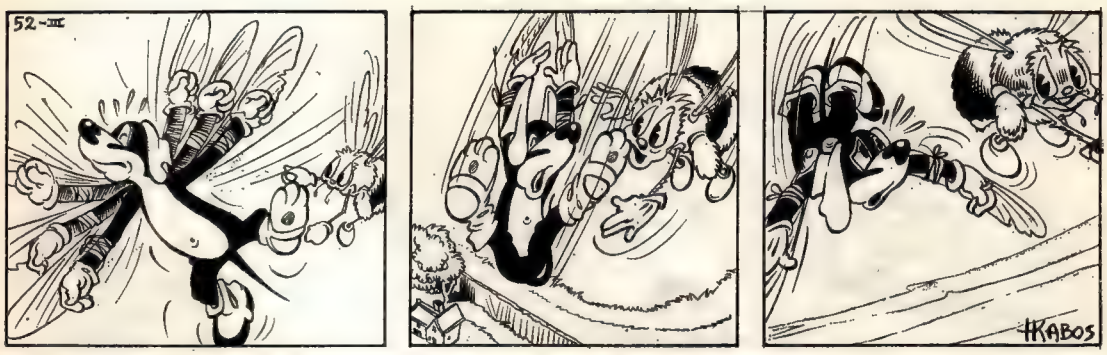

52. „Slaan met die vleugels!" schreeuwde Bombus, die zag dat Tekko veel uit de koers ging. Onmiddellijk volgde onze vriend het bevel op, bang als hij was iets te doen of na te laten waardoor hij zou kunnen verongelukken. Hij maaide met armen en benen dat het een lust was, maar vliegen was het niet wat hij deed. Met opeengeklemde kaken wist hij zich slechts uiterst langzaam voorwaarts te bewegen maar kon niet verhinderen dat hij tevens langzaam maar zeker daalde.
„Vlugger met die vleugels anders kom je er niet!" spoorde Bombus aan, die nooit geweten had dat vliegen een kunst was. „Vlugger zeg ik! Toe dan kerel! Het gaat als het ware vanzelf! Voel je dat dan niet? Tekko scheen het inderdaad niet te voelen maar wat hij wel voelde was dat hij doodmoe in zijn armen werd en dat hij het niet lang meer zou kunnen volhouden. Op een gegeven moment toen alle gevoel uit zijn armen geweken was klapten als vanzelf zijn vleugels plotseling omhoog en stortte onze vliegenier in duizelingwekkende vaart naar beneden waarbij hij gilde als een mager varken. De trouwe Bombus schoot gelukkig direct te hulp en commandeerde: „Spreiden die vleugels anders val je te pletter! Spreiden en langzaam naar beneden zweven!" Zonder precies te weten wat hij eigenlijk deed strekte Tekko zijn armen zijwaarts en daar zweefde hij opeens weer. En met een grote bocht scheerde hij langzaam op de aarde af.

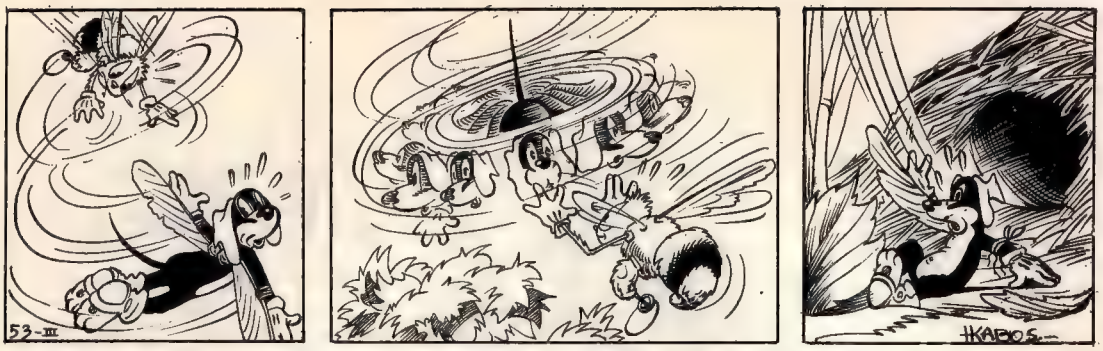

53. „Niet zo draaien!" schreeuwde Bombus, die alle moeite had om de spiraal welke Tekko beschreef te kunnen volgen. „Je kunt ook wel recht uitzweven!" Maar Tekko zweefde zoals de esdoornvleugeltjes het gewoon waren en maakte een mooie kurketrekker. Nu eens zag hij het huis van professor Starreveld aan deze dan weer aan gene zijde en het enige dat hem daarbij opviel was dat hij er aardig dichtbij was en dat het steeds sneller ging. Daarin vergiste onze vriend zich in het geheel niet, want de cirkels die hij trok werden voortdurend kleiner en het duurde dan ook niet lang of Tekko werd zo duizelig dat hij niets of niemand meer kon onderscheiden. Niet ver boven de grond waren de kringen welke hij maakte eindelijk zo klein geworden, dat hij alleen nog maar om zijn staart draaide. En met zijn staart als spil naderde de luchtreiziger in razend tempo ronddraaiend langzaam weer de begane grond. Bombus die in grote bochten om de arme Tekko was blijven heen vliegen probeerde hem nog op alle mogelijke manieren aan 't verstand te brengen wat hij moest doen, maar zonder succes. Tekko hoorde of zag niets meer. Hij wist alleen nog dat hij draaide. En toen plotseling raakte hij een bloemstengel. Eén van zijn vleugels brak af, hij viel en kwam met een draaierig gevoel op de zachte grond terecht. Gelukkig!

54. Tekko was nog niet eens goed en wel bekomen van de doorgestane emoties of hij zag zich omringd door enige streng uitziende insecten. Eén daarvan snauwde hem bits toe: „Wat moet dat hier. Waarom moet je onze kolonie in opschudding brengen? Vooruit! Zeg op! Wat ben je voor een vliegend insect? Ben je soms een vliegende mier? Zo ja, dan zijn je uren geteld!"

„Kalm, kalm!" vermaande Bombus, die onze vriend onmiddellijk te hulp kwam. „Hij is helemaal geen insect, noch vliegend noch kruipend. Hij is een mens, een echt mens die door een ongelukje heel erg klein geworden is. Ik leerde hem vliegen, maar door een mankement aan de vleugels is hij neergestort en toevallig op jullie nest terecht gekomen!"

„Mmmm! Ik zie 't! bromde het nijdige insect, dat één van de esdoornvleugeltjes opgeraapt had. „Wou je daarmee vliegen? Je houdt er zonderlinge manieren op na! Ik ben blij dat wij mieren anders zijn!" „Och eh . . . nu ja eh . . . . die vleugeltjes zaten met grasjes aan mijn armen!" lachte Tekko verlegen. „Maar wat zei U? Mieren? Dat is interessant. Ik heb altijd graag willen weten hoe het nu eigenlijk toegaat in een mierenkolonie. Zou ik niet eens bij U mogen rondneuzen?" „Welzeker!" antwoordde de mier gevleid, terwijl zij de beide vrienden voor ging. „Maar sssst! Stil zijn hoor, want hier komen wij op de babyafdeling! Kijk maar!"

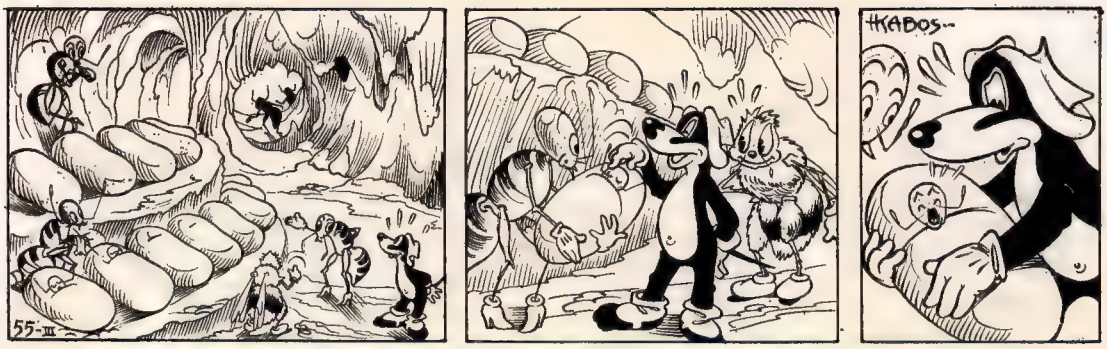

55. Zij bevonden zich nu in een grote, wijde onderaardse gang waa rlangwerpige, lichtgekleurde dingen in lange rijen naast elkaar lagen. „Miereneieren!" raadde Tekko. „Ja, ik herken ze duidelijk! Precies dezelfde dingen die ik altijd mijn goudvissen te eten gaf!" „Wat zegt U?" viel de mier uit. „Te eten gaf? U wilt toch niet zeggen dat . . . . .??"

„Kalm, kalm," sprong de trouwe Bombus bij. „U moet niet te veel naar meneer Taks luisteren! U moet vertellen. Wij willen graag alles weten en meneer Taks is nog niet zo heel lang insect begrijpt U!"

„Niet helemaal!" antwoordde de mier. „Maar enfin, dat is dan onze babyafdeling en de miereëieren, zoals mijnheer Taks onze poppen noemt zijn onze kindertjes. Kijk, in onze kolonie heeft een ieder een nauw omschreven taak. De andere dames die U hier ziet en ik zijn dienstmeisjes en kinderjuffrouwen en één van onze taken is deze kindertjes te verzorgen. Het zijn snoezige kindertjes, kijkt U zelf maar!"

De mier nam een van de kleinen uit de rij en liet deze vol trots aan Tekko zien. „Lach eens tegen oom Tekko!" grapte onze vriend die niet beter te doen wist dan de kleine onder de kin te kietelen. „Toe-te-loe-te-loe! Kom maar eens even hier jij!" Voorzichtig nam hij de mierenpop over, maar dadelijk begon de kleine luidkeels te schreeuwen. En de mier, die bang was dat de anderen door het lawaai gewekt zouden worden, legde het kindje weer gauw op zijn plaats.

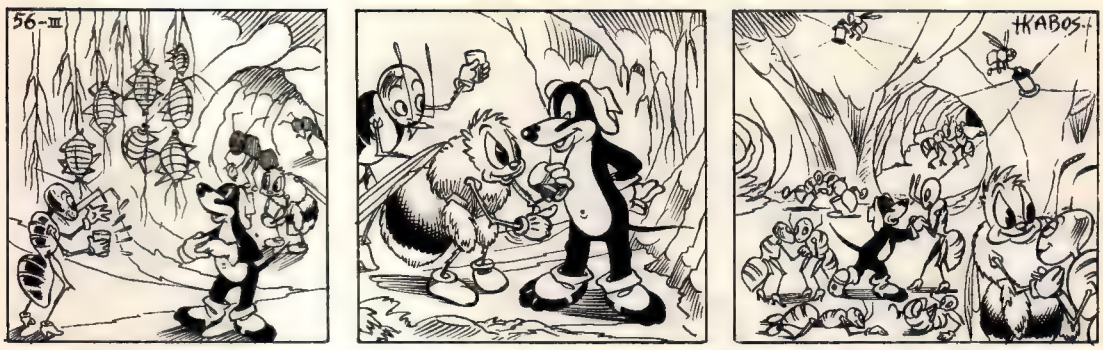

56. Op de tenen verlieten zij de poppenafdeling en toen bracht de mier hen naar een ruimte die zo diep was dat de wortels van de planten vrij in de gang hingen. Daaraan klemden zich dikke, vette bladluizen vast. „Hé, dat zijn bladluizen zie ik!" merkte Tekko op. „Wat moeten die hier doen? Meer luis dan blad zou ik zo zeggen!"

„Dat is onze veestapel!" legde de mier uit. „Zij leveren ons de heerlijk zoete honingdauw!"

„Gaan ze die dan voor jullie halen? wilde Tekko weten. „Welnee!" lachte de mier over zoveel onnozelheid. „Dat is ons vee zei ik toch. We melken hen gewoon uit!" „Ik moet er anders niet aan denken om die honingdauw te drinken, brrrr!" griezelde Tekko. „Het is toch heus heel smakelijk!" antwoordde de mier. „Wacht, ik zal het eens laten proeven!" Bombus, die zich onder de grond niet erg op zijn gemak voelde en zich wat achteraf gehouden had, kwam zodra hij het woord honingdauw gehoord had direct naderbij. „Laat mij eens proeven!" riep hij en dronk gulzig van het zoete vocht. „Heerlijk!" mompelde hij tegen Tekko, terwijl hij een tweede slok nam. „Vooruit, wees een man!" zei Tekko tegen zichzelf en hij ledigde een vol glas in één teug. En werkelijk, het viel mee. Het was allemaal heel erg interessant en leerzaam wat de mier hun liet zien. En tot slot van de rondgang werd er ter ere van de twee vreemdelingen een groot feest gevierd, waarbij kleine vuurvliegjes voor de feestverlichting zorgden.

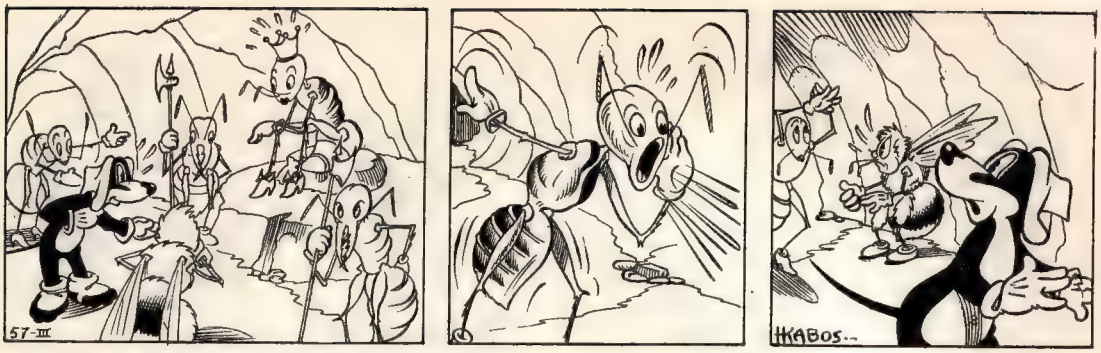

57. De volgende dag werden Tekko en Bombus door de mier, die hen nog steeds als gids diende, door een doolhof van gangen naar de troonzaal gebracht. Boven op een steentje dat weer op een groter stuk steen gestapeld was zetelde een mooi miertje dat een heel klein echt gouden kroontje op het hoofd droeg. Aan dat kroontje en aan de beide dreigend uitziende soldaten die ter weerszijden stonden opgesteld zag Tekko onmiddellijk dat hij tegenover een koningin stond. Vriendelijk informeerde het vorstinnetje wie en wat zij waren en of zij haar iets over de mensen en hun gewoonten wilden vertellen. Tekko wilde juist van wal steken toen onverwacht en onaangediend één van de werksters het vertrek binnensnelde en schreeuwde: „Te wapen! Een grote schare rode bosmieren nadert onze kolonie! Majesteit, roep Uw onderdanen op ter verdediging van ons gebied en onze vrijheid! Te wapen!"

De mierenkoningin gaf onmiddellijk haar bevelen, maar aan het wanhopige gebaar van hun gids zagen Bombus en Tekko al bij voorbaat dat er weinig kans op een overwinning bestond. „Daar zitten we lelijk tussen!" mompelde de dikke hommel. „Ik ken die rode duivels!"

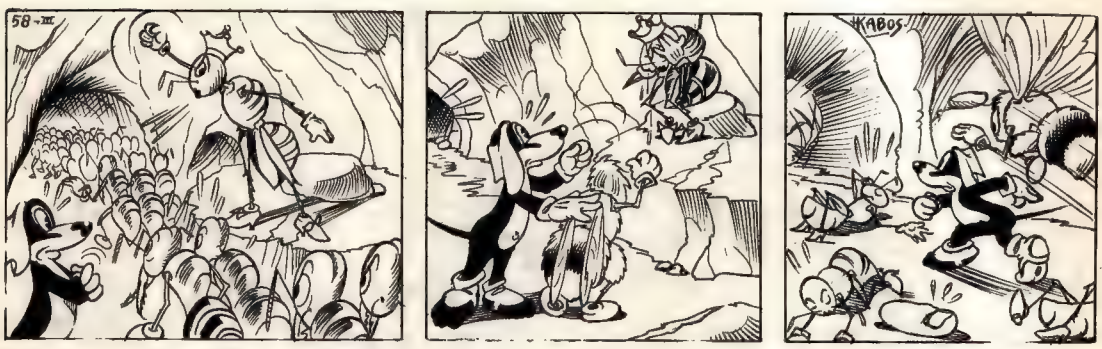

58. Iedereen gaf vanzelfsprekend gehoor aan de oproep van de koningin om het eigen gebied te helpen verdedigen al wisten allen dat zij voor een verloren zaak ten strijde trokken. In gesloten gelederen, twee aan twee, trok de lange stoet mieren met sombere gezichten aan hun vorstin voorbij, die door middel van allerlei schoonklinkende leuzen de soldaten moed trachtte in te spreken. „Strijdt mannen, voor Uw nageslacht! En voor het behoud van onze staat!" vuurde de landsvrouw haar onderdanen aan. „Doet allen Uw plicht en de overwinning is ons, want het recht zal zegevieren!" Tekko raakte door de gloedvolle toespraak van het koninginnetje zo in vervoering dat, toen zij na het afmarcheren van de troepen in tranen achterbleef, hij onmiddellijk naar voren stapte en zijn diensten en ook die van Bombus aanbood om de mierenkolonie te helpen verdedigen. „Wacht, ik zal die bosmieren wel eens even een lesje geven!" bromde Tekko die gevolgd door Bombus naar de uitgang rende. „Ik als mens ben alleen wel in staat om die hele troep te vernietigen!" Maar bij de uitgang van het nest waar al verscheidene slachtoffers lagen was Tekko toch niet meer zo zeker van zichzelf.

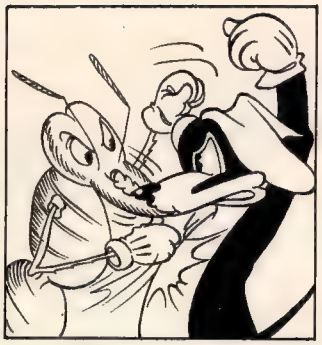

59. Tekko had al gauw in de gaten dat de rode bosmieren heel anders waren dan de gewone kleine mieren, waardoor zij zo vriendelijk ontvangen waren. Niet alleen waren zij anders van kleur maar de bosmieren waren ook veel groter en sterker en volkomen op het gevecht ingesteld. Zij richtten een ware ravage aan onder de kleine mieren en weldra waren de slachtoffers niet meer te tellen. Tekko zag overal losgeschroefde benen over het slagveld verspreid liggen. Dit scheen bij de insecten blijkbaar niet zo erg te zijn, want er waren er die rustig doorgingen met vechten, ook al misten ze een arm of been, hij wond zich echter zo op over de laaghartige aanval, dat hij de eerste de beste bosmier zonder bedenken te lijf ging. Bombus die zijn vriendje op de voet gevolgd was probeerde één der aanvallers, die een mierenpop geroofd had, het ding weer afhandig te maken. Intussen leverde Tekko een hevig gevecht met één van de grootste rode mieren en er werden rake klappen uitgedeeld. Maar aangezien de mier er zijn eigen manier van vechten op na hield kon onze vriend niet voorkomen, dat de rode duivel hem plotseling met de geweldige scharen venijnig bij de neus greep. Met Bombus was het anders gesteld. Terwijl deze zijn tegenstander trachtte te ontrukken werd hij opeens door een andere rode mier van achteren aangevallen en zonder veel moeite overmeesterd.

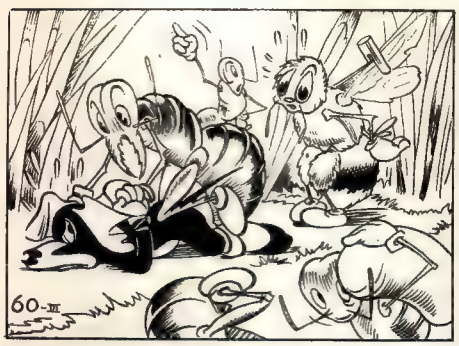

60. Het gevecht nam nu spoedig een einde. Terwijl Tekko nog met de sterke rode mier worstelde werden Bombus de handen op de rug gebonden en zijn vleugels met een knijper vastgezet. Lijdelijk moest de dikke hommel toezien hoe ook zijn vriend het onderspit moest delven. Met een behendige zwaai slingerde de rode mier onze vriend tegen de grond en voordat hij goed en wel wist wat er met hem gebeurde waren hem zijn handen ook al op de rug gebonden. Het slagveld bood een trieste aanblik. Een groot aantal gevangen genomen mieren stonden gebonden te wachten. Veel tijd op deze verschrikkelijke gebeurtenis te blijven stilstaan kreeg Tekko echter niet. De aanvoerder van de rode mieren gaf zijn bevelen en de gevangenen moesten in een lange rij achter elkaar gaan staan. Eén hand bleef vastgebonden op de rug en met de andere moesten zij ieder een geroofde mierenpop dragen. Alleen Bombus was, dank zij zijn samengeklemde vleugels, hierom uitgesloten. Een snauw en een striemende zweepslag van de aanvoerder was het bevel dat zij voorwaarts moesten. En daar gingen zij stevig aan elkaar vastgebonden de slavernij tegemoet.

61. Al de tijd die Tekko nu al bij de insecten doorgebracht had, was door zijn vriend professor Starreveld gebruikt om een oplossing voor het wereld-voedselprobleem te vinden. En terzelfder tijd dat onze vriend de troosteloze slaventocht begon zat de geleerde man dan ook weer in zijn laboratorium ontzettend ingewikkelde berekeningen te maken. „Ja!" mompelde de professor, terwijl hij van de microscoop opkeek en zijn hand snel over het papier bewoog.
„Dat moet 't zijn. Ik geloof dat ik er ben! Ja, als ik geen fout heb gemaakt, ben ik nu ook in staat om mijn klein geworden dieren weer groot te doen worden! Als het klopt is het werkelijk geweldig wat ik uitgevonden heb en dan moet ik het direct aan mijn vriend Taks laten zien, want die interesseert zich altijd bijzonder voor mijn werk. Ja, dat moet ik doen. Wacht, nog even narekenen of het nu wel helemaal goed is wat ik gedaan heb!" De professor was echter zo moe geworden van zijn onderzoekingen dat al de letters en cijfers van de formules die hij neergeschreven had voor zijn ogen rondtolden. Ten einde raad wist de goede man niet beter te doen dan even een luchtje in de tuin te gaan scheppen. Hij zette zijn hoed op en terwijl hij daar buiten diep denkend naar de grond liep te staren bleef zijn blik plotseling rusten op een lange rij voorttrekkende mieren.

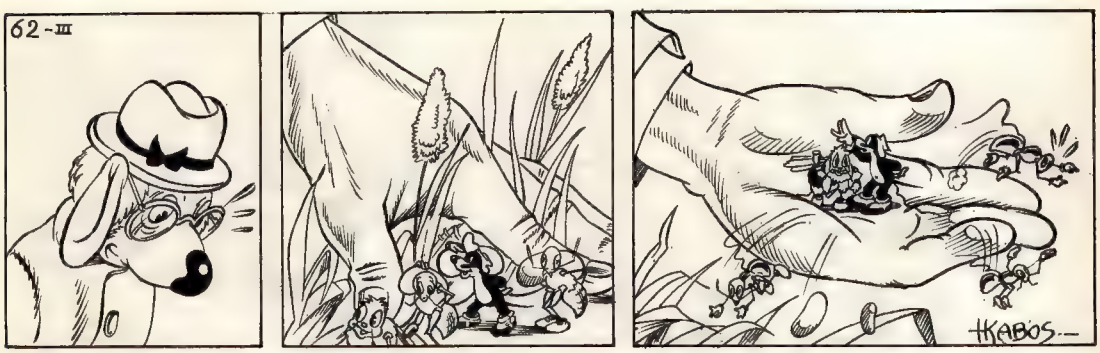

62. „Kijk, kijk!" mompelde professor Starreveld, terwijl hij zich geïnteresseerd voorover boog om de slavenstoet van de mieren wat meer van nabij te bekijken. „Wat een organisatie! Wat een drukte! Je begrijpt gewoon niet hoe zij de boel uit elkaar weten te houden. Zouden ze het merken als ik er nu eens plotseling een paar tussenuit nam? Wacht, ik zal het eens proberen. Ik kan er dan tevens mijn nieuwe uitvinding mee proberen. Met mieren heb ik tot nu toe geen proeven genomen. Ja, da's interessant!" Tekko die mismoedig meesjokte in de lange rij gevangen genomen mieren zag opeens zijn goede oude vriend Starreveld als een kolossale reus naast zich staan. „Er is hulp, Bombus!" fluisterde hij zijn vriendje toe, die voor hem uitliep. „Mijn vriend Starreveld is in de buurt en die zal ons wel helpen denk ik!" Een grote hand werd voorzichtig achter hen neergelaten en schepte toen opeens een paar mieren weg uit de rij. De banden waarmede zij gebonden waren braken, maar de bevrijde mieren geraakten door het gebeurde zo overstuur dat zij snel van de hand die hen geholpen had afsprongen. Slechts Bombus en Tekko bleven achter op de palm van de hand en onze vriend deed alle mogelijke moeite de aandacht van de geleerde man te trekken.

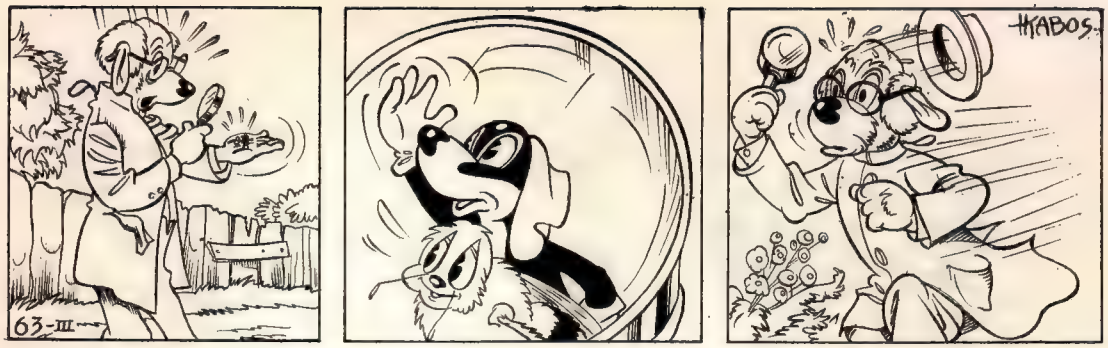

63. Tekko schreeuwde en Tekko zwaaide, maar de professor herkende hem niet. Wel meende de geleerde man een zacht jankend geluid te horen en gelukkig trok dat direct zijn belangstelling. „Hé! Het is net of die mier geluid geeft!" mompelde de professor en hij zocht in zijn jaszak naar de loep die hij altijd bij zich droeg. „Daar moet ik het mijne van hebben. Dat moet ik eens even van dichtbij bekijken!" Aandachtig tuurde de knappe geleerde door het vergrootglas en toen schrok hij zoals hij nog nooit in zijn hele leven geschrokken was. Duidelijk herkenbaar zag hij door het dikke ronde glas zijn vriend Taks in gezelschap van een hommel zo maar op de palm van zijn hand staan. Tekko zwaaide en schreeuwde nog steeds om de aandacht te trekken, maar dat was heus niet meer nodig. De professor had onze vriend dadelijk herkend en hapte naar lucht. Plotseling kneep de geschrokken man de hand dicht en met de loupe in de ene en Tekko en Bombus in de andere hand stormde hij, alsof een dozijn bloedhonden hem op de hielen zaten, terug naar zijn laboratorium.

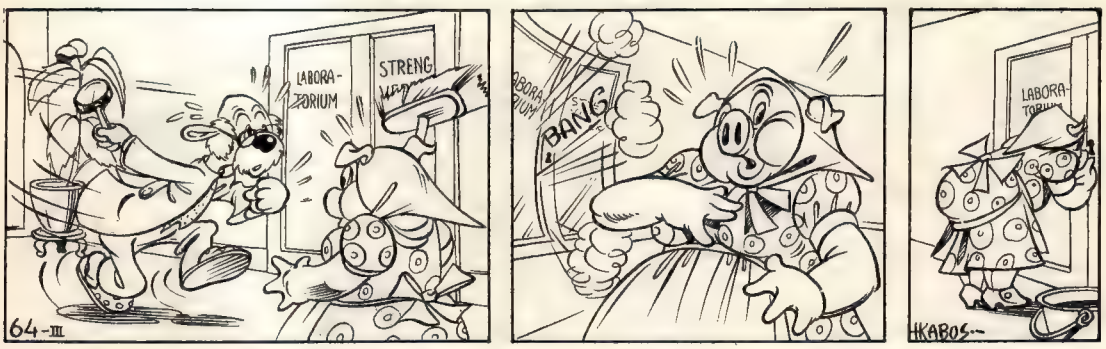

64. Kaatje Krulstaart, de dikke, gezonde werkster van professor Starreveld, die juist de gang aan het schrobben was, wist niet wat zij zag toen plotseling de anders zo bezadigde man als een razende Roeland kwam binnenstormen. „Geweldig! Opzij! Verschrikkelijk! Stoor me niet en laat me met rust!" riep de geleerde, terwijl hij langs de verblufte vrouw zijn laboratorium binnen rende en de deur met een daverende klap achter zich in het slot gooide.'„Oei, oei, is me dat schrikken!" hijgde de dikke werkster verbluft. „Het is vast niet pluis met hem! Het lijkt wel of al die geleerdheid plotseling in zijn bol is geslagen! Wat moet ik nu beginnen? Ik kan die goeie man toch maar niet aan zijn lot overlaten? Wie weet slaat-ie straks de hele boel kort en klein. Die arme man! Wacht, ik zal eens even voorzichtig kijken wat hij uitvoert!" En zonder zich te bedenken stapte Kaatje Krulstaart op de grote deuren van het laboratorium af. Zij probeerde echter niet binnen te gaan, maar gluurde met een gemak, waaruit men zou kunnen opmaken dat zij dit meer gedaan had, door 't sleutelgat.

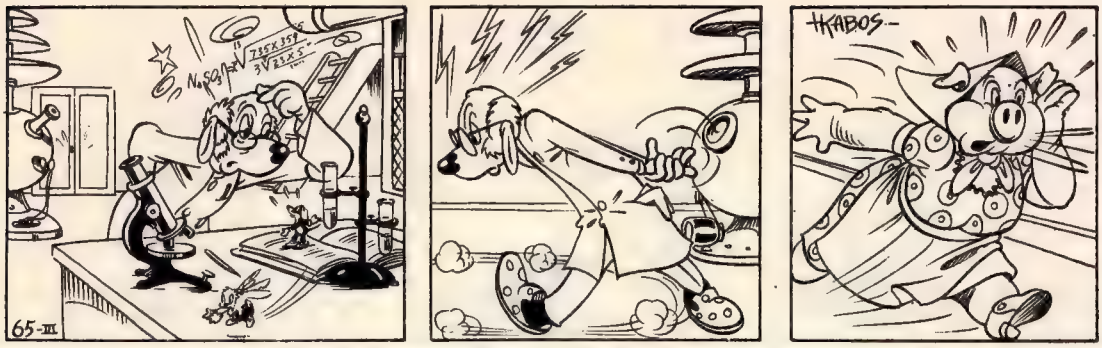

65. Wat Kaatje Krulstaart door het sleutelgat van de laboratoriumdeur te zien kreeg, deed haar vermoeden dat de professor plotseling niet goed bij het hoofd geworden was, nog toenemen. Met zijn rug naar haar toegekeerd stond de geleerde man voor zijn werktafel gebogen en duidelijk hoorbaar praatte hij tegen iemand die niet aanwezig was. Dat de goede Starreveld tegen Tekko en Bombus praatte kon Kaatje Krulstaart natuurlijk niet weten, want die twee waren veel te klein om door de bang geworden werkster op zo'n afstand gezien te worden. „Verschrikkelijk, oude jongen! Wat heb je gedaan? hoorde Kaatje de professor zeggen. „Wees maar kalm. Ik zal je zo gauw mogelijk helpen! De formule heb ik al gevonden maar de bereiding vergt nog wel tijd, snap je? Wacht even! Hoe was het ook weer?"
De professor, opeens weer geheel in zijn studie verdiept, begon diep peinzend in de rondte te lopen, waarbij hij allerlei letters en getallen opdreunde. En Kaatje, die nooit veel van studeren gehouden had, kreeg het bij de aanblik van de zich afmartelende geleerde zo benauwd dat zij luid gillend de straat oprende.

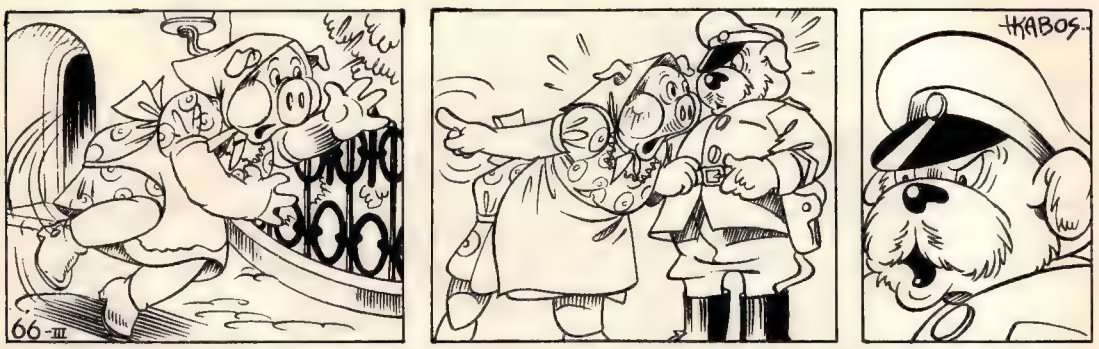

66. „Help, help!" schreeuwde de bang geworden Kaatje, die als een lawine de trap afstormde en de straat opsnelde. „De professor! Help! Hij is niet goed geworden! Help! Hij is gevaarlijk Oh . . . eh . . . gelukkig! Daar zie ik een agent!" Kaatje rende op een bars uitziend en net geuniformeerd persoon af en greep deze bij de arm.
„Agent! De professor! De boekenwijsheid is in zijn bol geslagen! hijgde Kaatje, terwijl zij met een bevende vinger in de richting van het huis wees. „Vlug! Ga mee! U moet me helpen!" De man in uniform trok zijn koppel wat op, kuchte eens en sprak toen: „In de eerste plaats ben ik geen agent en ook geen professor. Ik ben brigadier. En in de tweede plaats wie of wat heeft wie of wat zijn bol ingeslagen? Kalm vertellen anders gebeurt er niets versta je?" De bureaucratische aandoenlijkheid van de brigadier scheen een kalmerende invloed op Kaatjes angstgevoelens te hebben en hortend en stotend vertelde zij wat ze gezien en gehoord had.
„Als-je-me-nou" was het eerste wat de brigadier uitbracht, toen eindelijk de betekenis van Kaatjes relaas tot hem doorgedrongen was. En toen: „Da's een zaak van gewicht! Ik ga dadelijk met je mee meid! Wijs mij de weg maar!"

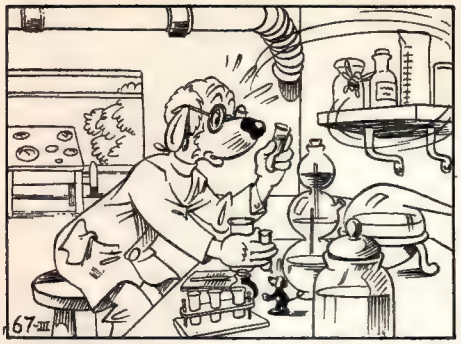

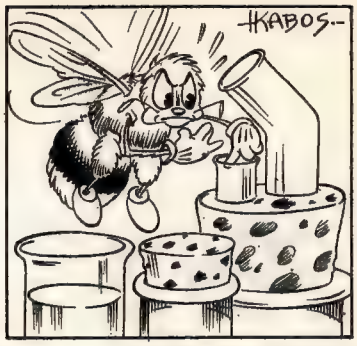

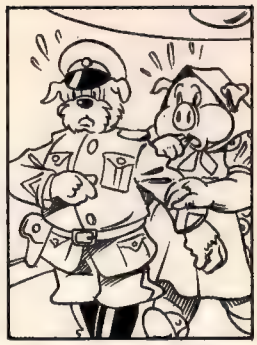

67. De goede professor Starreveld, die niets van Kaatjes opgewondenheid gemerkt had werkte met koortsachtige ijver verder aan zijn uitvinding. Hij was trouwens zelf een beetje in de war en morste en knoeide op een verschrikkelijke manier met de inhoud van allerlei flesjes en reageerbuisjes, die hij voor zijn proeven nodig had. „Wacht, nu nog een beetje van dit!" mompelde de geleerde, terwijl hij weer iets bij het reeds half gevulde reageerbuisje goot. „En nu nog een beetje van dat. Zo, nog even wachten Taks dan kan ik je misschien helpen. Je bent een reuze kerel om die verkleiningsvloeistof op je zelf geprobeerd te hebben en zodoende je leven in dienst van de wetenschap gesteld te hebben. Ik moet en zal 't vinden. Nog even geduld. Ik hoop zo klaar te zijn!" Bombus die een ontzettende hoest gekregen had, vloog rusteloos door 't laboratorium heen en weer op zoek naar iets dat hij zou kunnen drinken. Hij stopte zijn vinger in alle flesjes om van de inhoud te kunnen proeven, maar vond niets van zijn gading.
En terwijl hij daarmee bezig was, stapte de brigadier op de laboratoriumdeur af op de voet gevolgd door Kaatje, die zenuwachtig op een punt van haar boezelaar beet.

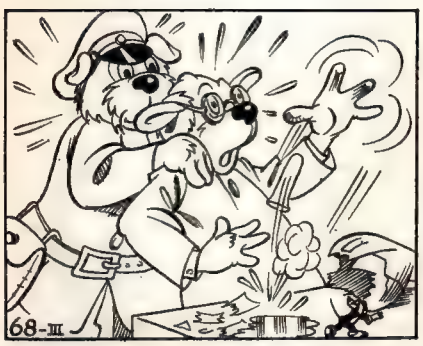

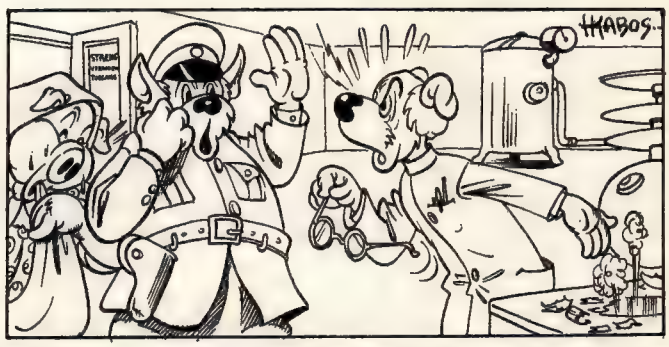

68. Behoedzaam opende de brigadier de deur en sloop toen op de voet gevolgd door Kaatje Krulstaart het laboratorium binnen.
Professor Starreveld, die juist de laatste hand aan zijn brouwsel legde dat Tekko weer tot zijn normale afmetingen moest terugbrengen, was zo in zijn werk verdiept dat hij niets merkte. Hij schrok dan ook geweldig toen hij plotseling hardhandig bij zijn kraag gegrepen werd en zich hoorde toebulderen: „Kalm, maar mannetje! In naam der wet! Ga jij maar eens met mij mee!" Van ontzetting liet de goede man de grote kolf, waarin hij juist iets wilde overgieten pardoes uit de handen vallen. Het dunne glas brak, de vloeistof verspreidde zich over de tafel en Tekko zocht gauw een goed heenkomen. „Domme kerel, die je bent" schreeuwde Starreveld uit, mijn levenswerk heb je vernietigd en misschien een mensenleven. Ik zal de commissaris opbellen over dit ongehoord schandaal"
Kaatje, die wel voelde, dat zij eigenlijk de schuld van dit alles was, barstte in een stortvloed van tranen uit en vroeg de professor om vergeving. Ze had het slechts om zijn bestwil gedaan!

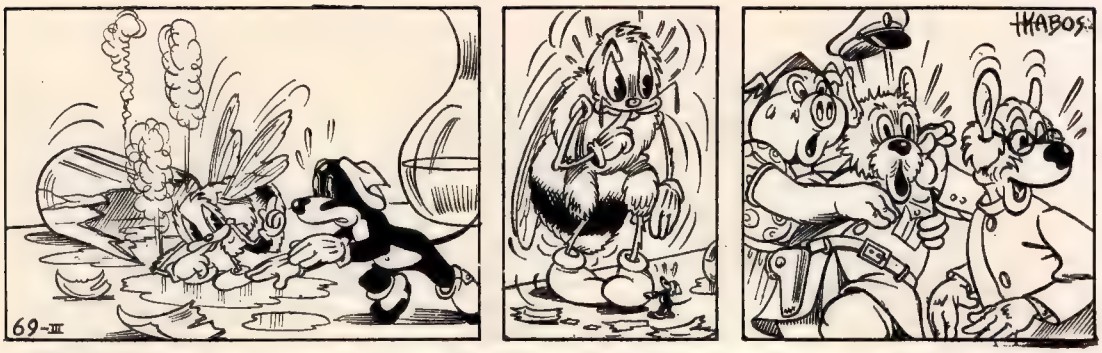

69. Tekko, die van achter een flesje, waar hij zich angstig tegenaan gedrukt had, het hele schouwspel gade sloeg, zag opeens zijn vriend Bombus op de werktafel neerstrijken. De dikke hommel die nu bijna versmachtte van dorst en niets begreep van wat er allemaal gebeurde, schoot snel op de dampende vloeistof af, die de professor had laten vallen. Een paar maal snel achtereen doopte hij er z'n wijsvinger in om die dan gulzig af te likken. Tekko die begreep wat er zou gebeuren wanneer de vloeistof werkelijk deugdelijk was, snelde onmiddellijk toe. Maar het was al te laat, want toen Tekko zijn vriendje bereikte was het al een grote vriend. Snel begon Bombus te groeien en al gauw stond hij als een mens zo groot met een beteuterd gezicht op de werktafel verbaasd rond te kijken. Kaatje was de eerste die hem in het oog kreeg en angstig gebaarde zij in de richting van de grote hommel. „Een monster!" gilde zij en de brigadier die manhaftig omkeek viel haast om van de schrik. Eén was er echter die lachte en dat was professor Starreveld. „Eureka!" grinnikte de man blij verrast. „Hoera, het werkt! Het is gelukt!"

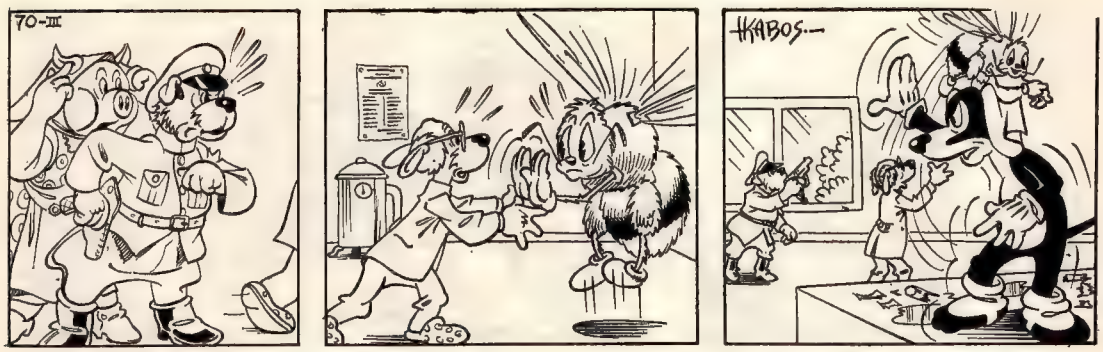

70. „Alle deksels!" bromde de brigadier die weer moed begon te krijgen toen hij zag dat Bombus beteuterd bleef staan rondkijken. „Wat een monster! Die vormt een gevaar voor de samenleving. Ik ben verplicht dit ondier neer te schieten!"
En de brigadier zette zijn woorden kracht bij door naar zijn schietwapen te grijpen. Kaatje die ontzettend bang was voor alles wat met schieten te maken had slaakte een luide gil en stopte gauw haar vingers in de oren.
De enige die zich van de dreigementen niets aantrok was professor Starreveld. Blij verrast stevende de goede man met uitgestoken handen op de groot geworden hommel af. „Gelukkig! Geweldig! Vlug, vertel me precies waarvan je gedronken hebt!" hijgde de geleerde vol spanning. Maar Bombus, die met zijn figuur niet goed raad wist maakte een afwerend gebaar, sloeg zijn vleugels uit en verhief zich van de grond. De kleine Tekko alleen zag de ernst van de situatie ten volle in. Gauw dronk hij iets van het vocht, waarvan ook Bombus geproefd had en snel begon hij te groeien.

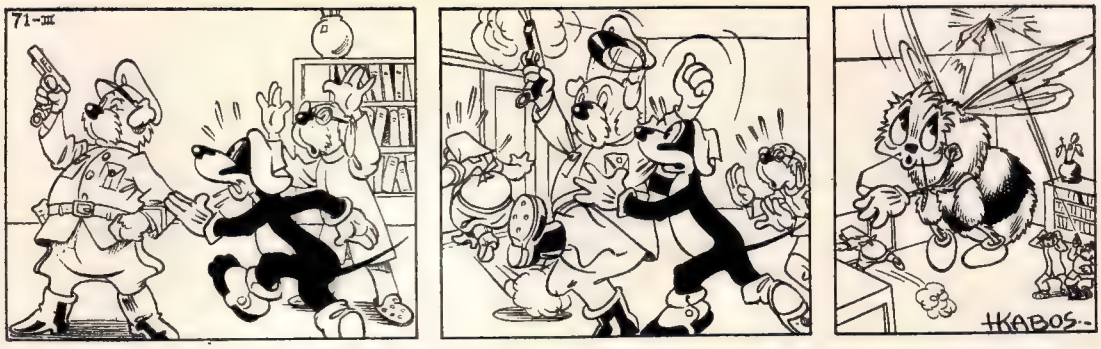

71. Tekko werd groter en groter tot hij zijn normale lichaamslengte bereikt had. Hij zag hoe de brigadier de groot gegroeide Bombus die met een machtig zoemend geluid door het vertrek vloog, met zijn revolver volgde. Ieder ogenblik verwachtte hij het fatale schot te zullen horen en zijn trouwe vriendje te zullen zien neerstorten. Met een kreet van afgrijzen sprong onze held van de werktafel af en stortte zich toen zonder bedenken op de schietvaardige brigadier.
„Kijk uit! Pas op mijn instrumenten!" gilde professor Starreveld, wanhopig. „Laat dan man! Je begaat een moord!" siste Tekko tussen de tanden, terwijl hij de dienaar der wet om de middel greep.
De brigadier die Bombus juist op de korrel gekregen had, schrok zo ontzettend van de onverhoedse aanval, dat hij afdrukte. Het schot ging af en de kogel, die het logge lichaam van de dikke Bombus op enkele centimeters na miste, boorde toch nog een mooi gaatje in een van de vleugels van de hommel, voordat het lood met een doffe slag in het plafond plat sloeg.

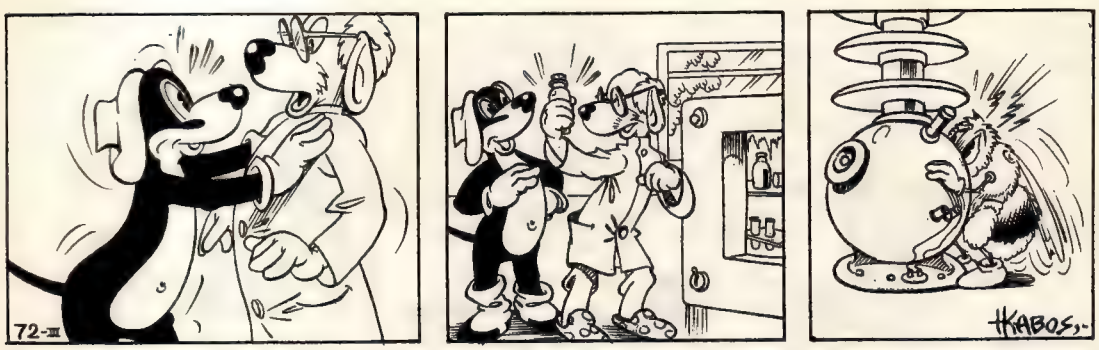

72. De goede Bombus, die nog nooit eerder kennis met vuurwapenen gemaakt had, schrok ontzettend toen hij plotseling een knal hoorde en iets met 'n ruk, fluitend door zijn vleugel voelde gaan. Al dalende beschreef hij een scherpe bocht en zocht een goed heenkomen. Tekko die, direct na het afgaan van het schot, de brigadier had losgelaten draaide zich net bijtijds om om de toesnellende professor Starreveld te kunnen tegenhouden. „Vlug!" fluisterde hij hijgend tegen de ontdane geleerde. „Geef me gauw wat van dat spul waar je kleiner van wordt anders gebeuren hier nog ongelukken!"
„Hè, wat?" stotterde de kanppe bol verbouwereerd. „Je wou toch niet weer . . . eh . . .!"
„Nee, natuurlijk niet!" legde Tekko gauw uit. „Het is niet voor mij maar voor Bombus. Toe beste vriend anders is het te laat!"
De professor begreep wat Tekko in de zin had en haalde gauw de bewuste vloeistof uit de koelcel te voorschijn. Bombus alleen begreep niet, waarom die ene man zo kwaad op hem was. Bevend over al zijn leden had hij zich verscholen achter een groot toestel voor de brigadier, die de revolver nog steeds op hem gericht had.

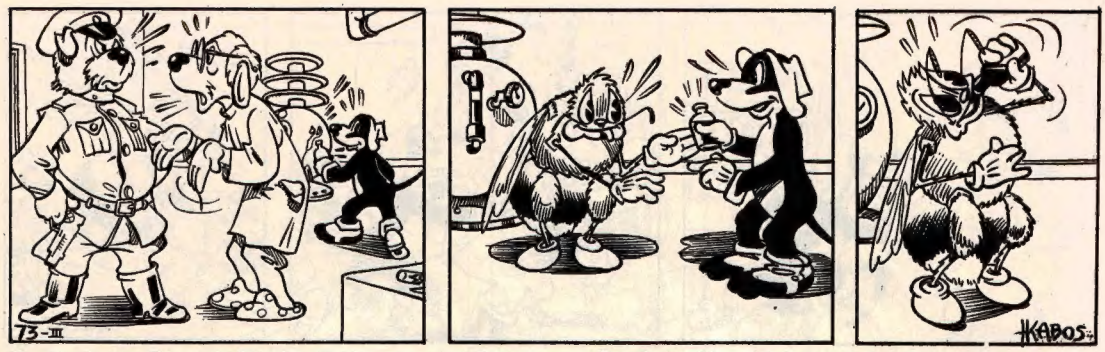

73. Professor Starreveld drukte Tekko gauw het flesje met de verkleiningsvloeistof in de hand en liep toen direct weer naar de brigadier toe. „Beste man luister nu eerst eens even naar me voordat je domheden begaat!" begon de geleerde omslachtig, omdat hij begreep dat hij de dienaar der wet aan de praat moest zien te houden totdat Tekko zijn plan ten uitvoer gebracht zou hebben. En terwijl de professor de brigadier uitvoerig begon te vertellen dat hij hier onderzoekingen deed om het wereldvoedselprobleem in het belang der mensheid op te lossen sloop Tekko omzichtig naar het toestel waarachter Bombus zich verscholen had. „En heb je nog steeds zo'n dorst?" vroeg Tekko, zodra hij zijn vriendje bereikt had. „Nou en of!" zuchtte Bombus. „Ik versmacht bijna maar ik durf niet meer tevoorschijn te komen want dan maakt die mens mijn vleugel misschien wel helemaal kapot!"
„Nu, dan tref je het, dat ik wat voor je bij mij hebt!" lachte onze vriend en hij gaf Bombus het flesje met de verkleiningsstof. En zonder te weten wat er met hem gebeuren ging sloeg de dikke hommel de hele inhoud in één teug naar binnen.

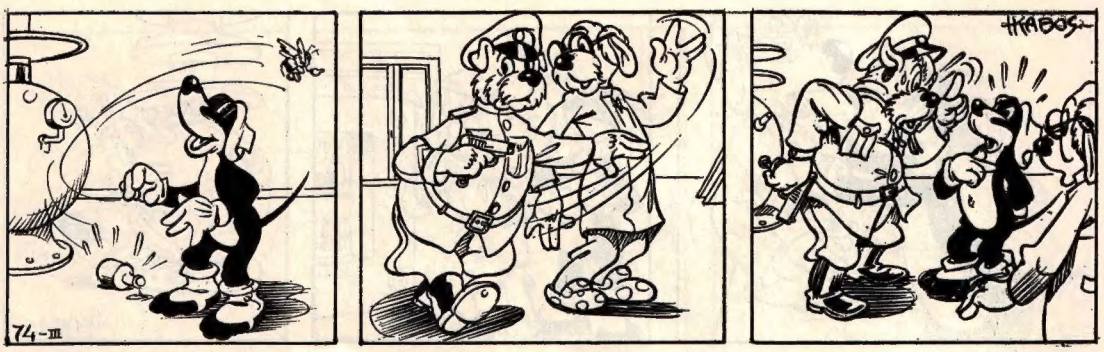

74. Niet zodra had Bombus de inhoud van het flesje verzwolgen of hij begon snel kleiner te worden. Hij kromp zienderogen voor de in spanning toekijkende Tekko tot hij de afmetingen weer bereikt had. „Gelukkig! Het is gelukt!" lachte onze vriend terwijl hij Bombus naoogde die zacht zoemend wegvloog.
„Nu nog even die agent de deur uitwerken en dan moet ik eens even ernstig met vriend Starreveld praten!" De brigadier waar Tekko op doelde was juist helemaal niet in een stemming om zich de deur uit te laten werken. Met een ongemakkelijk gezicht had de dienaar der wet een ogenblikje naar de geleerde uiteenzetting van professor Starreveld geluisterd. Maar toen hij Bombus niet meer van achter het toestel in zijn richting zag gluren kreeg hij argwaan en met een brusk gebaar schoof hij de professor opzij. De geuniformeerde man stapte regelrecht op Tekko af en barstte los: „Wel hier en gunder! Zeg onmiddellijk waar je dat monster verstopt hebt! Ik waarschuw je dat wanneer je niet onmiddellijk doet wat ik van je verlang, ik je mee zal nemen naar het bureau!"

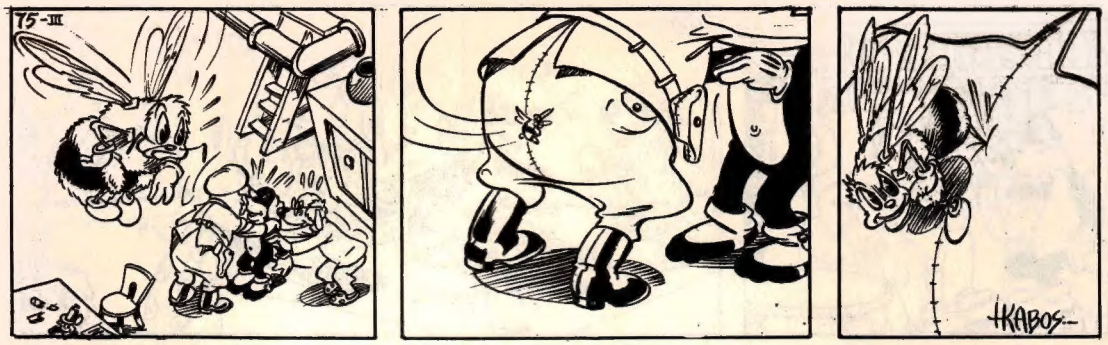

75. Tekko liet zich door de dreigementen van de brigadier niet van de wijs brengen. En terwijl hij de rondvliegende Bombus met de ogen volgde gaf hij de politieman een korte uitleg van het hele geval. De brigadier was echter niet voor rede vatbaar en eiste dat Tekko Bombus onmiddellijk te voorschijn zou brengen. „Maar dat gaat niet beste man!" probeerde Starreveld de politieman te sussen. „Mijn uitvinding . . .!!"
„Niets mee te maken!" vond de brigadier. „Geen monster? Mij best! Maar dan mee naar het bureau!" Hij boog zich voorover en greep Tekko stevig beet. Bombus die vanuit de hoogte alles gezien en gehoord had vond het toen welletjes. Hij begreep de hele toedracht der zaken wel niet precies maar zag dat de man, die hem had willen vangen, nu zijn vriendje gevangen nam. „Nu zal ik je laten merken dat ik er nog ben!" zoemde Bombus en vlug scheerde hij met een grote bocht op de broek van de dienaar der wet af, die juist strak gespannen stond omdat de brigadier zich voorover boog om Tekko vast te pakken. De trouwe Bombus liet zich zachtjes op het zitvlak van de politieman neer en boorde toen uit alle macht zijn scherpe angel dwars door het dikke uniform heen . . .

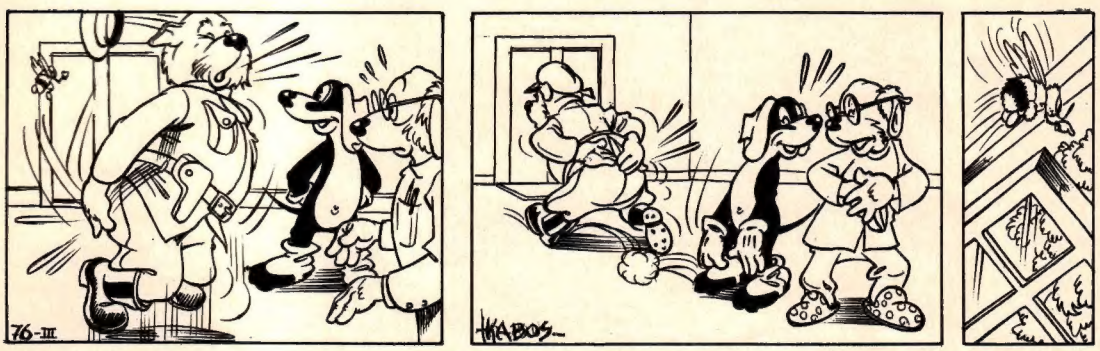

76. Dat Bombus' angel 't doel getroffen had, daar behoefde geen twijfel over te bestaan. Met een luide schreeuw van pijn schoot de politieman overeind en de handen die Tekko net vastgegrepen hadden verplaatsten zich snel naar het getroffen lichaamsdeel. „Oei, oei, oei!" kreunde de brigadier die van pijn in het rond danste.
„Ik ben gestoken! Het gaat opzetten! Ik voel me helemaal zwellen!"
„Dan zou ik maar gauw naar het bureau gaan!" probeerde Tekko voorzichtig.
„Misschien kunt U er daar dan wat ammoniak op doen. Dat is een probaat middel!" En zonder op het idee te zijn gekomen, dat in een laboratorium best een flesje ammoniak te vinden zou zijn geweest rende de geuniformeerde held kreunend en steunend het vertrek uit onderwijl de zere plek wrijvend. „Hè hè! Die zijn we tenminste kwijt!" lachte professor Starreveld opgelucht. Dat was ook een gelukkig toeval!"
„Het was helemaal geen toeval!" lachte Tekko spontaan terug. „Dat was waarschijnlijk de laatste vriendendienst van mijn trouwe makkertje Bombus!" En zo was het, want met een voldaan gevoel, nog iets voor Tekko te hebben kunnen doen, vloog de dikke hommel door een tuimelraam naar buiten.

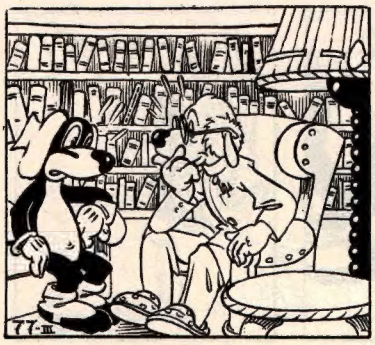

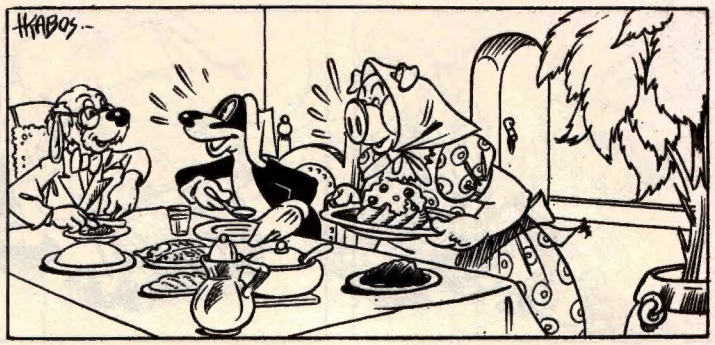

77. „En nu moet ik eens eventjes heel ernstig met U praten!" sprak Tekko, toen hij even later met de geleerde man heel rustig in de bibliotheek zat. „Dat wereld-voedsel-probleem waarvoor u al die uitvindingen gedaan hebt mag dan nog zo belangrijk zijn, de oplossing die U ervoor gedacht had gevonden te hebben is beslist niet juist. Het spijt mij, dat ik het U zeggen moet maar U zult werkelijk iets anders moeten uitvinden.
Wanneer de mensen namelijk eenmaal zo klein als insecten geworden zijn hebben zij opeens zoveel natuurlijke vijanden en worden zij door zoveel gevaren bedreigd, dat het leven bijna ondoenlijk geworden is!" Tekko moest nog heel lang praten voordat hij zijn vriend overtuigd had. Maar eindelijk stond de geleerde man, die stilzwijgend had zitten luisteren, met een bruusk gebaar op en schudde de zorgen van zich af en sprak monter: „Welnu, het zij zo mijn waarde Taks! Ik zie in dat je gelijk hebt! Maar laten we nu ons eigen voedselprobleem even gaan oplossen!"
Zij zetten zich aan tafel en genoten van een zorgvuldig bereide feestmaaltijd, die Kaatje tot besluit van dit avontuur voor hen had gemaakt.
En Tekko's welgemeende loftuitingen hierover deden de goede meid alle narigheid vergeten en glimmen van plezier.

bijvoegsel stripschrift nummer 14,1970